

Валія Киян, Юра Лоцький

Правда про секс. Ілентина

Видавництво «Крок»
Тернопіль, Україна
2013

Киян В., Лоцький Ю. Правда про секс. Ілентина. - Тернопіль:
Видавництво «Крок», 2013. - 152 с.

ISBN 978-617-692-108-0

Книга розповідає про інтимний досвід різних людей. Складається з розповідей людей знайомих і незнайомих про те, що таке секс, який секс вони мали. Автори викладаються своє бачення того, яким секс міг би бути. Книга має виховний і пізнавальний характер, спрямована на утвердження здорового способу життя та виховання поваги до оточуючих. Розрахована на широке коло читачів дорослої аудиторії.

ISBN 978-617-692-108-0

© Киян В., Лоцький Ю., 2013

Дякуємо друзям реальним і віртуальним, дякуємо знайомим і незнайомим людям, всім хто поділився з нами своїм здобутим сексуальним досвідом і чия скромність не дозволяє нам назвати їхні імена.

Всі події і персонажі в книзі видумані і всяка подібність з реальними може бути тільки випадковою.

*Я, Ілентина, вирішила написати роман про секс.
Розпитала людей знайомих і незнайомих, що таке секс?
Який секс вони мали? Потім, як зуміла, так написала. А ще
я мріяла, яким секс міг би бути.*

1

Реальність.

— Я розповім вам притчу, — сказав Арій.

— Я не знаю чия вона, не запам'ятав, але мені сподобалася. Так от: “В одному селі жителі зібралися і вирішили послати молодого односельчанина, щоб він знайшов Правду, побачив, як вона виглядає і потім розповів їм. Вона напевно дуже красива, думали вони, бо немає нічого краще ніж Правда. Пішов він, ходив довго і зустрів красиву жінку.

— Ти мабуть і є Правда? — запитав у неї.

— Ні. Я — Брехня, — відповіла.

Далеко зайшов, багато бачив гарних жінок, але серед них не було Правди. То Брехня, то Напів-брехня, то Кривда. І нарешті хтось сказав йому, що отам за селом в халупі живе Правда, але вона дуже страшна. Пішов він туди, бо мусив бачити Правду. Дивиться, а там така страшна жінка.

— Ти Правда? — запитує.

— Так, я Правда.

— Але ж ти така страшна.

— Знаю! — відповідає — Я дуже страшна, це правда.

— А що ж я людям скажу, вони думали, що ти красива.

— А ти їм збрешеш!

Віртуальність.

Велике золоте сонце заходить в море. Берег, на виступі скелі двоє, ВІН і ВОНА. Хвилі перемивають пісок. Трохи далі від берега пасеться табун однорогів.

Голос за кадром:

— І де вони займуться сексом? На нагрітому сонцем камені? На пляжі на мокрім піску? У воді?

На кам'яних брилах вже нікого немає, немає на пляжі, немає на березі, немає у морі, але над морем в польоті освітлені останніми сонячними променями вони кохаються.

Реальність. Минуле.

Літо. Велика спека. Людна міська вулиця, старі будівлі, пам'ятники архітектури, вимощена великими каменями бруківка. Троє чоловіків сидять на узбіччі на бордюрі і п'ють пиво (тоді ще можна було

пити пиво на вулиці). Дві жінки стоять поряд, розмовляють між собою і з чоловіками. Ілентина говорить:

— Таленка, я маю тобі щось сказати. — Відходять. — Твоєї сестри кавалер, сидить на землі в шортах, він без трусів і все його, «хазяйство», що має в шортах, видно через штанину. Попередь його, хай так не сідає, багато людей бачать, що в нього там.

Таленка йде на те місце де раніше стояла Ілентина, дивиться, повертається до неї.

— Так все дуже добре видно. Але я не можу про це сказати йому, я попрошу зробити це свого чоловіка. — Відкликає чоловіка, шепоче йому. Чоловік йде на те ж місце, дивиться, потім повертається до жінок.

— Так він без трусів, все “ хазяйство” видно. Але ж є на що подивитись! То не соромно показати! Якщо я скажу йому, що видно, він буде почувати себе ніяково. Як бути?

Поки вони думають. Двоє чоловіків, що ще сидять, захоплюються розмовою, повертаються, один до одного обличчям. На шортах робиться складка і закриває видовище.

Віртуальність.

Над містом вітер розгортає грозові хмари. На хмарах в світлі блискавок видно як ВОНА обнімає ЙОГО. Краплі вологи на шкірі виблискують при кожному спалаху. Переплітаються руки, ноги.

— Які пестоці ти любиш?

— Я соромлюся сказати.

— Говори, не соромся.

Розвівається наелектризоване волосся. Сильна чоловіча рука обіймає жіночі плечі. Сріблясті хмари окутують їх.

Реальність.

— Новий рік Ріна зустрічатиме в Європі.

— Це добре?

— Не знаю. — Таленка замислилася. — Може й добре. Вона листувалася по інтернету з одним чоловіком і поїхала зустрітись з ним, щоб побачити один одного.

Таленка заховала мобільний телефон до кишені, одягла на руки рукавиці, підійшла ближче до Ілентини. Під ногами скрипить сніг, з гори на пластикових тарілках з'їжджають діти.

— Ріна освоїла комп'ютер?

— Ні. Дочка прописала її на сайт знайомств, вона вже не живе зі своїм колишнім чоловіком, і діти підтримують її.

В Таленки знову дзвонить телефон, вона дістає його, відходить. Поки Таленка говорить по телефону, до Ілентини підходить Арій.

— Не вірю я в знайомства по інтернету.

— Чому? Яка різниця де познайомитися? Чи чоловікам обов'язково потрібно полапати жінку? — Арій закурює цигарку, відганяє рукою дим, переходить, стає від Ілентини з другого боку, щоб дим не заважав. — Чоловікам потрібно жінку бачити, а то і написати можна, що завгодно, і фото виставити не своє.

Повертається Таленка.

— Це знову Ріна дзвонила.

— Як що вона так часто дзвонить, значить їй там не подобається.

— Він хоче сексу. І говорити вони не дуже можуть, мовний бар'єр заважає.

Знову дзвінок. Таленка навіть не встигла одягнути рукавицю, дмухає на пальці, щоб зігріти, бере мобільку. Арій проводить її поглядом, говорить до Ілентини:

— Хіба Ріна не знала, коли їхала, що він захоче сексу? Їй що, шкода ноги розставити?

Ілентина сердиться, дуже дратує таке ставлення до жінок.

— Вона йому не дала!? Це що, цукерка? Їй шкода розставити! А тобі? От тут Ханя давно тебе хоче. Що, тобі шкода вставити? Так, Ханя трошки страшнувата, той що? Легко полюбить молоду і красиву, любий дурень це може, а спробуй полюбити не молоду і страшну! Ріна не дала комусь, там! А ти дай Хані, тут!

— Ні! Ні! Ні! О ні! Ти що? Таке скажеш! Не дай Боже!

Підходить Таленка, Арій відходить ображений.

— Що нового?

— Він не подобається їй, він старий, на фото виглядав краще. Перший чоловік Ріни був молодший від неї років на 15. Вона звикла до молодих.

— За її подорож хто платив?

— Вона сама за себе платила. Взяла туристичну путівку на три дні. Не хотіла, щоб секс був обов'язковим, а так, як що їй захочеться. Не виключала таку можливість. Не захотілося.

Дзвінок телефону...

Віртуальність.

Хвили, скелі пісок. ВІН тримає її руки в своїй руці. Вітер доносить запах диму, схоже, що хтось десь робить шашлики.

— Шум моря схожий на музику. — ВОНА вивільняє одну

руку, дістає копійки, тримає їх на долоні. — А тобі? Шум моря до чого подібний?

ВІН дивиться, що вона робить, не втручається.

— До чого подібний шум моря? Ні до чого не подібний, до шуму моря. Він в душі моїй гра! — Сміється, обнімає. — А гроші навіщо?

— Щоб ще сюди повернутися.

Затиснула монети в долоні і кинула в море.

Реальність.

— Я також прописалася на сайт знайомств, — Ілентина розповідає Таленці.

— І як?

— Поки що не знаю. Там все на англійській, а я знаю слів десять, не більше. Що розповіла Ріна про поїздку?

— Нічого нового, ходить на курси вивчає англійську.

Теленка і Ілентина п'ють каву з автомату. Дивляться як Вітя темпераментно, активно жестикулюючи розповідає Нелі і Валі політичні новини. В Україні назрівають чергові позачергові вибори, і чергова економічна криза.

— А що за сайт, на який ти записалася?

— Та щось ніби «Російські наречені». Жінки з країн СНГ знайомляться з іноземцями.

— І що ті іноземці шукають?

— Перекладач мені перекладає, шукають жінку для підлога.

— ??? Це як?

— Дуже просто, на англійські секс, на російські пол, українською буде підлога! А ще, там є дуже багато цікавого.

— Наприклад?

— Там є пункт, «що найбільше збуджує», і знаєш, що пишуть чоловіки?

— ?

— Запах, взуття, носки. Я як уявила собі це одночасно!

Сміються. Підійшов Арій зацікавлений причиною сміху. З театру вийшли актори, стоять біля входу, курять. В них сьогодні репетиція.

— Я була зробила фото. Тільки ноги, рваний носок, стоптани китайські капці, брудна підлога, зробила це дуже еротично. Хочете, то майте! Але цензура не пропустила. Несправедливо, там де майже голі жінки, всі цицьки і попи видно, пропускають, а мої ноги, так ні!

Арія не зацікавила їхня розмова, відходить до акторів.

- Еротично, чи вульгарно?
- Трохи вульгарно, але я була дуже розізлилася. Вибирають жінку, як ляльку в сексшопі, і довжину свого члена вказують.
- Хочеш, я запитаю адресу сайту де Ріна прописана, там ніби нормально?
- Запитай.
- Завтра скажу тобі по телефону.

Віртуальність.

ВОНА йде по самому краю берега, по мокрому піску і, коли накочує хвиля, зупиняється, чекає поки вода зійде. ВІН стоїть на схилі, далі від води. В траві лежить його наплічник. Підходить біла одноріг. ВІН тріпає її за шию, за гриву, одноріг струшує шкірою. Тоді ВІН дістає з наплічника яблуко, підносить до білих губ, притримує поки кусає, чекає, дивиться, як обережно м'які губи торкаються його долоні.

ВОНА махає йому рукою, у відповідь ВІН сміється, віддає залишок яблука однорогу і махає також. Тоді ВОНА йде до нього по камінцях, напружено і обережно, не звикла ходити босоніж. Підходить, гладить шию однорога, так само, як перед тим робив це ВІН, показує йому камінці.

- Це бурштин?
- Не знаю.
- Мабуть бурштин, вони легкі і такі красиві. Ти не знаєш, на цьому березі бурштин буває?

Голос за кадром:

- Тут, на цьому березі, може бути все! Не тільки бурштин.

2

Реальність.

— Ти цікаво розповідаєш! Записуй це. Бо потім не згадаєш, — сказала Таленка Ілентині.

— В мене поганий почерк, я й сама не зможу прочитати те, що напишу. Колись пробувала писати фантастику, списала три загальні зошити, а потім викинула, навіть сама не змогла прочитати.

Таленка вибирала олійні фарби. Пензлі уже купила, а зараз перебирала відтінки кольорів. Ілентина була з нею “за компанію”.

— Набирай на комп’ютері.

— Легко сказати. Я не вмію.

— Але маєш комп’ютер.

— Маю. Старий, зібраний з трьох старих. Роджер зібрав, має таке хобі, а взагалі то він мобільний маніяк.

— Любить мобільні телефони?

— Має вже три.

— Роджер зібрав тобі комп’ютер, пиши. Все рівно, зараз в рукописному варіанті ніде до друку не беруть, освоюй техніку.

Таленка вибрала кілька кольорів, заплатила гроші. Відійшли, повернулися назад, Таленка згадала, що ще їй потрібно, стала вибирати заґрунтоване полотно.

— Думаєш мені варто писати, те що я тобі розповідаю?

— Ілентина, тобі самій цікаво розповідати, то яка різниця, пиши.

Віртуальність.

Ніч. Під урвищем ВОНА, одна, немає нікого. Тільки шумить море, часом кричать якісь птахи. На камені горить свічка, захищена пластиком від вітру, далі ще одна свічка і ще. Між свічками і вертикальним схилом урвища, якісь речі, спалений папір, зім’яті хусточки, мотузки зі зв’язаними вузлами.

ВОНА чаклує. Виливає на воду розплавлений віск. Дивиться. Знову плавить і знову виливає. Незадоволена. Повторює все ще раз, і ще раз.

Голос за кадром:

— Незадоволена? А ти знаєш, чого хочеш? Що тебе задовольнить? Як що не знаєш, що шукаєш, то що знайдеш?

Вдосвіта. Горять оплавлені свічки. ВОНА збирає те, що вже не потрібно.

— Я не знаю, чого хочу. Тому хай буде так, як хоче Бог! Можливо, я з цим змирюся.

Сходить сонце. Від свічок і від речей на схил падає виразна тінь. ВОНА уважно її роздивляється. Маючи гарну уяву, в цій тіні багато чого можна побачити. Ось розгортається дорога, перегортаються листки паперу, табун однорогів, яблука, гребені хвиль, гуси, ліс, будинок.

— Добре. Хай буде так.

ВОНА бризкає на тінь водою, гасить свічки.

— Замок кремінь. Амінь!

Реальність.

— Комп'ютер мене сварить!

— Що ти зробила?

— Не знаю.

— На що натискала?

— Я не зауважила.

— А що ти хотіла зробити?

— Я хотіла перемістити зображення.

— То й перемістила б. Не могла перетягнути мишкою? Не потрібно було при цьому на кнопку тиснути. В когось «рученьки-грабельки». Навіщо ти повідкривала всі закладки?

— Не знаю.

— Заведи блокнот і конспектуй! Який в тебе пароль?

— Не знаю. Мені Роджер ставив.

Діна нервово клацає по клавіатурі, рухає мишкою. Дзвонить по телефону.

— Роджер, ти який Ілентині пароль поставив? — Слухає відповідь, набирає. — Роджер уже змучився тобі що раз «Windows» пере-установлювати. В нього і своєї роботи досить.

Ілентина відчуває свою провину. Стоїть поряд. Мовчить.

— Чому комп'ютер в тебе так повільно завантажується? В тебе антивірус «Kaspersky»? Він гальмує роботу комп'ютера краще всякого вірусу. Нічого не можна зробити, потрібно знову перевстановити. Ліцензійної «Windows» в нас немає, а піратські Роджер не ставить принципово. Мабуть установить тобі «Linux», він зараз фан цієї програми. І вірусів до неї немає, поки що.

Віртуальність.

Купання білого однорога.

Біля маленького будиночку стоїть одноріг, переступає ногами, з не терпінням чекає, поки ВІН і ВОНА на неї сядуть. Вже накрили спину шовковим покривалом, і тепер сперечаються хто як сидітиме.

— Я хочу сидіти так, щоб тебе бачити!

— Але, як що ми сядемо так, як кажу я, то матиму можливість притиснути тебе до себе і пестити твої груди і живіт.

ВІН сидить верхи, чекає поки ВОНА вмоється, врешті не витримав шльопнув рукою по попі, пригорнув до себе і одноріг помчав до моря. В мокрому піску сліди копит, розлітаються бризки води, ВОНА хапається за гриву, ВІН притримує її. Делікатно тримає, йому подобається як груди хитаються при рухові, по черзі накриває долонею то один, то другий м'який горбочок. Вода вже покриває їхні коліна, одноріг зайшла в море, пливе. Краї покривала лежать на воді, огортають ноги, хитаються на хвилі.

— Ти хотіла, щоб я був до тебе обличчям?

Охоплює її стан, і переміщує себе. Тепер ВІН сидить до неї обличчям, спиною до голови однорога.

— Ой!?!?!

Бачить його голого і мокрого. Майже навпроти її очей на його грудях довкола сосків є трошки кучерявих волосків, в низу живота і нижче кучерявий волос зайняв би трохи більше території, але там гладко виголене і тільки далі на нозі не займане.

Реальність.

— Каву, чи чай?

— Уже вечір. Мабуть чай.

Закипає електричний чайник. Ріа розрізає торт.

— Обережно! Коли ви з ножем, ви страшна! — Тася розставляє блюдця.

— Мені так хотілося рибки, а ви мене так обламали. Зайшла в «Сільпо», а там так багато людей, довга черга до каси, ще й ви сказали, що не треба, то я не стала нічого брати.

— Коли ви подзвонили, я була в кабінеті у Шефи, не я це казала, то Шефа.

— Як пишеться книжка? — Ріа показує ножем на Ілентину.

— Вона пише сексуальну книжку. Ми всі повинні поділитися своїм досвідом. Я уже розповіла одну пікантну річ!

— Я її вже записала.

— Ми всі будемо співавторами.

Ріа розкладає кусочки торта на блюдця.

— Співавтор уже є, — мовила Ілентина. Ріа це не зупинило, продовжила.

— Кожен повинен розповісти своє саме інтимне. От ви, Гриць, розповіли?

— Я уже всім повідомив, як у ковші екскаватора був втратив свою невинність.

— А я не чула!

Ріа не давно працює в цьому колективі, тільки з літа.

— Я тоді прийшов до дому переляканий. Думав, що по мені все видно, і що батько мене вб'є. Або заставить женитися, як що вона завагітніє. Як завагітніє, то від кого? Нас було двоє хлопців і вона одна на рік старша нас, заховалися в ковші екскаватора. Нам по 12, а їй 13 років, догралися в «Дочки-матері». Добре, що все обійшлося.

— Як романтично!

— Там, в інтернеті є питання, що найбільше збуджує в партнері. Більшість чоловіків пишуть, що запах, носки, жіноче взуття. А що вас збуджує, Грицю?

Він не встиг відповісти. Жінки розхвилювалися. Запах не здивував нікого, а от носки і взуття.

— Може панчішки? Чи такі носки? Носочок, хм. Так! Вони зовсім не смердять, вони пахнуть жінкою!

— До взуття чоловіки завжди не байдужі. Як що я виходячи з дому, взуваю тухлі на високому каблуку, мій чоловік тоді дзвонить до мене кожні пів години. — Говорить Єва і заварює собі зелений чай. — Хтось ще буде пити зелений?

— І все таки Грицю, для збудження, тобі досить жінку бачити, чи потрібно відчуті її в руках?

— Все як ти сказала! — В Гриця заблищали очі.

— ??? Так бачити, чи на дотик?

— Все!!!

— Скульптори мислять по другому від інших. Їм потрібно пройти рукою по формі. — Єва п'є чай маленькими ковточками. — Ви пишете як «Декамерон», кожна окрема розповідь?

— Ні. Інакше, але я все ще в пошуку. Ми можемо робити еротичні читання, як що захочете.

— Так! І я вам розкажу свою романтичну сексуальну пригоду.

— Шефа розправляє свої пишні груди.

— Ми були на пленері в творчій групі в Криму. Там нас по

замку «Х» водили екскурсоводи, лабіринти різних переходів, можна заблукати. Я з одним художником, відстали. Я була в тому замку часто і трохи орієнтувалася. Запропонувала йому показати гроти, а уже був вечір. В Криму раптово стає темно. Ми зайшли в грот, він власне для того був і зроблений. Ми там... Ми тільки вранці звідти вийшли. На мені була спідниця, така коротка. Коли ми повернулися, то трусів на мені вже не було.

— А де ваші труси ділися?

— Не знаю. — Шефа замріяно пробує згадати.

— Ми потім з Ониськом...

— Так це був він?

— Ну так. Потім виявилося, що в сексі він нікудишній. А тоді було так романтично.

— Ви його заманили і звабили!

— Так! — Шефа сміється.

Віртуальність.

Купання білого одноного. Продовження.

Біла одноріг йшла по воді, мокре шовкове покривало хиталося на хвилях. Вершники на ній сиділи один навпроти одного. Дивилася на нього. ВІН прослідував за її поглядом, взяв за руку і долонею накрив те, що ВОНА бачила. Якийсь час дивляться один одному в очі.

— Ну!?

— Ну?

Їхні пальці переплітаються, пестять.

— Ну і?

Вирвала руку і вдарила.

— ???

Вдарила ще і ще. Спробував захиститися, утримати її руки, махнув рукою. Лупила заплющивши очі, молотила обома руками по чому попало. ВІН дивився, пробував її вгамувати і нічого не розумів. Потім взяв край мокрого покривала і накинув на неї. Результат сподобався. Шовк прилип до її тіла, обгорнувши руки і частину обличчя, була мов оповита, тільки світила очима. Заковзала п'ятками по крутих боках одноного. Тріпалася і звивалась як метелик, що вибирається з кокона. Тоді підім'яв її під себе. Одноріг пішла галопом. Це був шалений секс. Бризки води летіли у всі боки. Звільнила обличчя і укусила за що дістала, дістала за плече. Тільки часто дихав, не відволікався. Вдарила ногою по чому змогла, відреагувала одноріг, повернула голову і укусила ногу, не сильно, але відчутно.

— Ой!

Пізніше, коли вгамувалося серце і дихання, запитав.

— Ти чого?

— Ти не кохаєш мене!!! — Схлипнула.

— А що я роблю?

Реальність.

— Можна кип'яточку?

— Можна й чаю! — Нова член колективу Шуса пригощає колег чаєм, хоче з ними заприятелювати.

— Уже вечір, я тільки кип'ятку, а то погано засинаю.

— А ти попробуй перед сном ложку меду. Випиваєш і засинаєш моментально. — Радить Гриць. Він п'є чай з бергамотом і розважає нову колегу. — Вчора тут таке було! Мене послали за коньяком і тортом, ходив два рази.

— Так то ж був день такий.

— Потім пішли такі розмови. В мене аж встали вуха. — Показує руками, як встали його вуха. — Шефа розповідала, як вона Онися звабила. Зробила з цього, тоді ще невідомого художника, свого чоловіка. Завалила його прямо в якомусь гроті, аж труси загубила, пресувала серйозно, вийшов з того грота уже її чоловіком.

Шуса слухає, відкривши рота. Ілентина здивована тим як Гриць сприйняв придуману Шефою історію. Адже кожен знав, що на той пленер Шефа вже їхала як дружина Онися, інакше вона не могла б взяти туди путівку, не будучи членом спілки. Та й Онись був тоді уже зав відділенням секції, а не "невідомий художник". «Загублені труси» так діють на чоловіків? Так, що не бачить очевидного і ні про що більше не думає?

Віртуальність.

Купання білого однорога. Продовження.

Шовкове покривало хитається на хвилях. Вони лежать на ньому тримаючись за руки. ВІН говорить щось тихо, примирливо, заспокійливо. Одноріг плаває в морі трохи далі від них.

— Ти маєш сили ще викупати однорога?

Не відповів, тільки заперечливо похитав головою.

— Я також не маю, але ж ми обіцяли їй.

Хвиля потроху зносить їх до берега. Повертають голови на шум. Одноріг катається на спині в піску, розмахуючи вгорі копитами. Вирішила сама себе помити? Тоді ВОНА йде в воду, кличе однорога, і миє її білу шкуру.

Реальність.

— Вона вискочила з кукурудзи і труси теліпалися в неї на одній нозі. — Арій «стріляє» в Ігоря цигарку, закурює і розповідає далі. — Це секс по сільському. Микола умовив Марію на секс в кукурудзі. Вона приготувалася, стала знімати труси, він також став готуватися. Як вона побачила його величезний член, то злякалася і стала тікати. Бігла по вулиці з тієї кукурудзи, тільки метлялися на нозі труси. Потім говорила, що перелякалася, думала, що він її тим членом розірве. Жінки в селі боялися йти за нього заміж. А потім Микола одружився, взяв собі жінку невеличку, Галину.

Зустрічає якось Марія Галину і питає: «Як ти з ним живеш? В нього такий величезний інструмент?»

В селі там люди прості, вони про все говорять, так як має бути, без викрутасів. Галина Марії й каже: «Нормально живу, без проблем. Як хочемо зайнятися сексом, то я відміряю скільки мені члена треба, беру там рукою і міцно тримаю, щоб не шкодить собі надмірною довжиною. І мені хороше, і йому приємно!» — Арій показує, яку приблизно довжину члена відміряє собі Галина — досить солідну.

— Арій, ми цю історію чули уже не один раз. — Таленка шукає в Ілентині підтвердження, та ствердно киває.

— Я навмисне повторюю, щоб не забути. Пам'ять стає погана, потрібно часто повторювати. — Арій гасить пальцями недопалок і йде його викинути.

Віртуальність.

ВОНА мчитьсЯ верхи на однорозі, тримаючи за гриву, припавши до шиї. Не побачила його тут, шукає. Раптом одноріг різко повертає і зупиняється. ВОНА по інерції летить і вилітає в реальність.

Реальність.

Він не завжди приходив до мене у віртуальність, а я вже була безнадійно закохана. Я хотіла мати його співавторам, хоч він нічого не писав. Опускалися руки, раз за разом міняла сюжет і композицію. Знову починала все спочатку. Просила в нього допомоги. Не відповідав. Просила говорити зі мною, не говорив. ВІН не писав зі мною книгу, ВІН її творив, одночасно ліплячи, мов з пластиліну, з мене іншу людину. Я тільки записувала, книга творила себе сама. Щоб розуміти його більше, стала вивчати польську мову. Я перестала боротися з собою, віддалася кохання, мені подобався цей стан. Чому він зі мною так робить? Хотіла зрозуміти його, зрозуміти чоловіків взагалі. Тепер уже не могла зупинитися.

Реальність.

Шефа дивиться на своїх підлеглих жінок, чоловіки відсутні, зітхає і говорить.

— І чому ці чоловіки такі слабкі? Чому в них вічно немає ерекції? Колегам нічого відповісти, співчують.

— Чоловіки переконані, що то винувата жінка. От зайде Гриць, в нього дізнаємося, — пропонує Ілентина. І коли прийшов Гриць, запитали.

— Чому в чоловіків часом слабка ерекція.

— Так це залежить від жінки, як що жінка така як треба, то ерекція тоді добра, — відповів. Жінки сміються. Гриць не розуміє, що смішного він сказав. Шефа просить його піти покликати Йожика і в сучасній компанії продовжують пліткувати.

— Мене навчили, щоб себе розпалити, потрібно ввімкнути мобільний на вібро, і притулити собі в пах... — мовить Галя.

— Можна в сексшопі купити вібратор, — репліка Ілентини.

— А ви були в сексшопі? То все не то, там більше для чоловіків, гумові жінки, — це говорить Шефа.

— ??? Я була! А хто ще був? Більше ніхто? Там для жінок є багато всього, і гумова лялька «Гірника» з відбійним молотком, лялька «Будівельника», — відповідь Ілентини.

— Що ви там купували?

— Різне. Я вибирала подарунок для молодят. Детально розпитувала продавця, що і як використовувати, він так розхвилювався, аж у нього на підлогу все падало. Не міг нічого в руках втримати.

— Що саме купили?

— Набір презервативів, насадку на член, не знаю як вона називається. Силіконове кільце для стимуляції клітора, і ще щось, таке симпатичне з пухирцями, не знаю назви. Зараз іде реклама по інтернету, пропонують агрегат для жінок, я його не бачила. Говорять, на нього хоч сідаєш, хоч лягаєш, а він тебе по всякому задовольняє.

— Гірник з відбійним молотком, це те що треба! Жерти не просить! Не канючить! Не ние! Одіяло на себе не стягує! І завжди готовий! — В Шефи аж очі загорілися, коли собі уявила. — Ах, мрія! Я раз чекала коханця, костюм медсестри одягла, такий коротенький, сексуальний. Капелюшок набік наділа. Він прийшов, я до нього, а він ніяк. Таке розчарування!

— Ви його налякали. Можливо він боїться медперсоналу.

З

Реальність. Минуле.

— «Чоловіка на шару захотіла!? А ні!» Він так і сказав, а ще говорить: «Хто скільки зубів достойний, то стільки й має.», я була пожалілася йому, що зуб болить.

Весна, тане сніг, блищать товсті, мокрі стовбури тополь. Розмовляють дві молоді жінки Кізенька і Ілентина.

— Сам навіть не вміє розписувати писачком яйця. Він у баночці розтопив віск, розвів повно чаду і смороду, замість того, щоб гріти писачок на свічці і гарячим писачком набирати з куска воску. Такий агресивний, злий, а ще «реріховець».

— Чому ти вирішила, що «реріховці» повинні бути добрими? Що значить «чоловіка на шару»?

— Те, що жінка, яка хоче з ним зустрітись, має його нагодувати, помити, випрати його одяг, спати положити, а тоді він подивиться, чи вона йому подобається.

— Ти хочеш з ним зустрітись?

— Я? Ні! В нас на роботі є одна дуже мила жінка з дитиною, вона хотіла б.

— «На шару»?

— Ти не любиш чоловіків! Ти їх ненавидиш!

— ??? Я їх люблю! Я їх дуже люблю! Тільки при чому тут ваш «реріховець». Його звати Носатий?

— Носатий.

Віртуальність.

ВОНА ЙОГО пестить. Ніжно проводить рукою по грудях, злегка натискує. Де це відбувається? Можливо в грозових хмарах, можливо на простирадлі декорованому дрібними квітами, це не важливо. Ритмічно стикає пальцями його маленькі соски. А ВІН? Що робить ВІН? ВІН не пручається, дозволяє себе пестити.

Реальність.

Дзвінок телефону. Діна довго слухає, говорить пару слів, знову довго слухає. Нарешті, кладе трубку телефону.

— Розповісти про Вана?

— Ну. А потрібно? — Роджер відривається від гри на ноутбуку.

— Він їде у Львів з дівчиною, щоб втратити свою невинність.

— ?????!

Це зацікавило не тільки Роджера, а й Ілентину також.

— Розповідай! Йому зараз скільки років? 28? А їй?

— Їй 23 роки, вона бухгалтер, добре грає в шахи, майстер.

Пропонувала йому шаховий турнір на роздзягання, він запідозрив каверзу і відмовився. Їдуть на день її народження. Ван хотів взяти всі витрати на себе, зробити такий подарунок, але вона хоче платити за себе сама.

— То може нічого не буде? Його невинність може вціліти.

— Зупиняться у великому номері готелю з одним великим ліжком.

— Вона знає на що йде! Шахістка, прорахувала на десять ходів вперед. Він не тільки невинність втратить.

— А він віддасться? Не втече?

— Обіцяв зробити детальний фото звіт, особливо фото в ванній. Вибрав номер, щоб була ванна, а не душ. Він давно хоче втратить невинність. Номер коштує майже 100 євро.

— За такі гроші можна взяти шлюху, і з невинністю буде «вірняк»!

— Так?! Але можна чогось іншого набратися.

— То що? Будемо робити ставки?

— Як що він не втече, і вона візьме ініціативу в свої руки, є шанс невинність втратити.

— А чого йому тікати, і куди з одного ліжка? Він хоче невинність загубити, навіщо вона йому та невинність?

— Мало того, що він хоче, а раптом злякається і втече.

— На поїздку до Львова Ван має великі надії.

Реальність. Минуле.

— Це «Амазонки»? Знаєш, хто такі амазонки?

Дитина широко відкритими очима дивитися на картину. Виставочний зал, персональна виставка Амазонки. Графіка називається «Амазонки на Жовтій річці». Дівчинка була улякла біля цієї роботи. Скільки ж їй тоді було років, ще не ходила до школи? Син Амазонки Мадре, десь на пів року молодший, чекає в стороні, коли Діна піде з ним гратися. Амазонка посилає йому «материнський привіт», замахавши кулаком і продовжує розповідати Діні.

— Це жінки, вони воювали! Були воїнами! Стріляли з луків! Щоб добре стріляти, вони відрізали собі ліву цицьку! А чоловіків

вбивали! Їм не потрібні були чоловіки, тому їх вбивали, але деяких не зразу, як що хотіли від них мати дітей.

Мала Діна ще раз оглядає як над Жовтою рікою мчаться амазонки і йде гратися з Мадре. Він знайшов щось цікаве, дуже цікаве, це цілий підвал, в підвалі охоронець та старий рояль. На всяк випадок, охоронець вирішив наглядати за дітьми. І коли обговорення виставки за фуршетом, перервало виття сирени, стало зрозуміло, що досвіду наглядати за двома дітьми охоронець не мав, вони таки знайшли ще щось більш цікавіше.

Реальність.

— “Приховувала свої почуття як могла! Чоловіки не люблять, коли за дуго почуття.”

Вивчаю польську по скайпу, Навчає мене Барин, читаємо детективи Іоанни Хмелевської.

— Барин, що це значить? Як розуміти?

— Чоловіки не люблять, як що жінка має сильні почуття.

— Це правда?

— Так правда.

— Але чому?

— Та розумієш, з тими почуттями дуго мороки. Так є! Читаємо далі?

Читаємо далі черговий детектив Іоани Хмелевської.

Віртуальність.

Вітер! Свіжий вітер! В повітрі запах весни. Зображення однорога на шовковому покривалі, хитаються занавісочки, час від часу гримають віконниці.

ВІН і ВОНА тихо розмовляючи, бавлять один одного. То переплітають пальці руки, то торкаються щокою, грудьми, животом, переплітають ноги, цілуються.

Реальність.

— Ван не шкодує за поїздку до Львова, але схоже, що сексу в нього там не було.

— Ти звідки знаєш?

— Я говорила з ним по телефону. — Ілентина ділиться новинами з Діною і Роджером.

— Як ти могла! Ти дала йому зрозуміти, що тобі все відомо!

— Ні! Він подзвонив, вас не було, я тільки запитала про поїздку

до Львова, а він сам про все розповів. Не вміє він з дівчатами. Говорить, що просто дружить з цією жінкою. І секс хотів з нею чисто подружньому. Я сказала, що не знаю, як інші жінки, а я з друзями сексом не займаюся.

— Друг є друг. Немає значення якої статі, — говорить Діна.

— Ван ще дружить з Едуардом, він може йому запропонувати секс по дружбі? Що можна з другом — чоловіком, те можна й з другом — жінкою.

Роджер сидів за ноутбуком, щось шукав по інтернету. Втручатися в розмову не став, вирішив цей діалог перекладати. Обізвався тільки коли жінки замовкли.

— Діна, подивися, думаю такий перекладач Ілентині підійде краще.

Подивилися. Ілентина листувалася з іноземцями на англійській мові, з цим була тільки невеличка проблема, англійської мови вона не знала. Як що на початку Роджер і Діна допомагали з перекладом, то більша активність Ілентини змусила їх шукати інші варіанти.

— Подивися, цим тлумачем найпростіше користуватися.

— Це все-таки для мене складно.

— Учись! Ні я, ні Роджер, любовні листи за тебе писати не будемо.

Реальність. Недалеке минуле.

На сайті знайомств чоловіки шукали жінок років на двадцять молодших себе. Мені не цікаво спілкуватися з такими старими. Шукала знайомства з ровесниками, або майже з ровесниками. Я стала листуватися з Діком з Кіпру. Можливо він також використовував перекладача, чи знав англійську мову, не знаю, ми листувалися на англійській. Це захопило мене, прочитала про Кіпр. Інша культура, інші звичаї. Перекладач зі мною «сперечався», думаю, що я не завжди писала те, що хотіла, і посилала те, що виходило. Самій цікаво, що насправді я писала. Деякі моменти в його листах насторожували, але можливо, це так перекладач трактував. Що саме Дік шукав на сайті знайомств?

— «Жінку. яка дійсно хоче любить і бути любимою, з любов'ю сексуальною орієнтацією і бажаннями. На довгострокові стосунки і щасливе життя зі мною. Вона повинна бути доброю, люблячою і ласкавою, і жити на Кіпрі. Жінки з інших країн, які зацікавлені у відношеннях повинні переселитися на Кіпр.»

Це текст з його анкети. Що шукала на тому сайті я? Я хотіла знайти друга по листуванню, листуватися з іноземцем, а ще, можливо, хотіла велику безмежну любов.

Реальність. Минуле.

В класі за столом сидить красива дівчинка і заховавши обличчя в лікоть руки плаче. Кучеряве волосся розсипалося по столі, їй років 15. Учні припинили, вони молодші від неї, не однокласники, вона зайшла в цей клас поплакати. Ілентина сідає навпроти неї.

— Що сталося? Хочеш плакати, плач, але розкажи.

— Я бачила як він з нею зустрівся! Я сама провела її на цю зустріч. Стояла здалека і дивилася, як вони зустрілися.

Ілентина втішає, слухає, і потроху починає розуміти що сталося. Дівчинка закохалася, це її перша любов. Зустрічалася з ним і була щаслива. А ще, має ліпшу подругу. Багато розповідала йому про свою подругу, а подрузі про нього, говорила про те, що близьке їй. І він наслухавшись, яка хороша в неї подруга, вирішив зустрічатись з подругою, йому здалося, що подругу розуміє більше, що вона близька йому. Скільки раз Ілентина сама «наступала на такі ж граблі»! Не один раз робила таку ж помилку, поки до неї дійшло, що чоловікам не можна розповідати про подруг, тільки про себе. Не потрібно робити рекламу подрузі перед своїм кавалером. Дівчинка продовжувала крізь сльози.

— Не вірила подрузі, вірила йому, була переконана, що так не може бути. Хотіла побачити на власні очі. І побачила.

— Ти любиш свою подругу, і переконала його, що вона достойна любові. Йому здалося, що він все про неї знає, що розуміє її, чоловіки бояться незрозумілого.

— Але мені нічого не сказав! Ніби все добре, все, як завжди!

— Бо ти йому також подобаєшся.

Ще трохи плаче, потім витирає сльози.

— Я піду на скульптуру.

— Іди.

Ілентина продовжує урок з молодшими учнями. Через якийсь час заходить скульптор.

— Вона плаче! Треба щось робить!

— Хай плаче. Нічого не можна зробити і не потрібно, хай поплаче, повинна виплакати.

Віртуальність.

Величезний місяць. В місячному світлі фантастичний ліс. ВІН і ВОНА сидять на стовбурі дерева, розмовляють.

— І знаєш, що сказали мені, коли я розповіла, що не можу зрозуміти чоловіків.

— Що?

— Що я ніколи їх не зрозумію, що мені не дано їх зрозуміти, бо я не маю того органа, яким чоловіки думають!

— Бо таки не маєш. Ти іншим укомплектована.

— Нагадує анекдот, той, де приходять чоловік до лікаря, дістає свій член і говорить: «Ріж!»

Лікар йому: «Навіщо різати, такий красивий, великий член?»

Тоді чоловік відповідає: «Ріж! На нас двох крові не вистачає, як він встає, я падаю!»

Я думаю, що в чоловіків таки крові не вистачає. Не так, щоб аж падати, але щоб думати, в той час як член піднявся, точно не вистачає, до голови кров не поступає, не думають!

Він бере її руку в свою, і кладе на себе так, щоб відчувала його збудження.

— Хіба я можу зараз думати? Можу звичайно. Але тільки одним органом і про одне! Про пестоці!

— Пестоці в місячному світлі?

Реальність. Недалеке минуле.

Велика любов? Кожна жінка хоче любов. Дік з Кіпру, називав мене своїм другом і писав дуже милі листи з безліччю поцілунків. Правда він не писав прямим текстом, що кохає мене, але робив такі натяки. Я мала здогадатися, що має до мене велике почуття, але не сміливий, не може так відразу написати про своє кохання. Запрошував на Кіпр, і мріяв одного щасливого дня зустрітись.

— Моя солодка Ілентина, я повинен послати вам деякі фото, але ще повинен запитати у вас що-небудь і прошу не сердитися. Ви хочете також фото мене без одягу? Якщо ви хочете скажіть мені і ви напишете з мене живопис, гарну картину. Ваш гарячий романтичний друг Дік.

???? Без одягу??? От такої!!! Сказати, що я була здивована, це нічого не сказати, я була шокована.

— Ні! Прошу, фото тільки в одязі! Я здивована.

— А чому ти здивована? Ти є художник, малювала багато голих чоловіків. Бачиш, що чекає тебе, коли приїдеш на Кіпр!

На фото вигідно освітлений, крупним планом член в збудженому стані.

Віртуальність.

Літо. По густій траві біля лісу повільною ходою йде біла одноріг, під копитами спілі ягоди суниці розлітаються як краплі крові.

На пагорбі стоїть ВОНА, дивиться. Одноріг дивиться на неї,

не зупинилася, не стишила ходи, тільки заіржала і пішла далі. ВІН не прийшов сьогодні. Чому? Сумно дивилася вслід однорогові.

Реальність. Недалеке минуле.

— Діна, допоможи мені, не можу відкрити фото на комп'ютері.

— Вчись. Це робиться ось так.

— Тільки ти обережно, тут може бути різне. Ой! Пізно...

З семи фотографій Діна відкриває одну, саме ту, яку відкривати не варто було.

— Фу!!! Що це таке?

На фото член Діка в піднесеному стані.

— Ну, чоловік хоче похвалитися, що ще встає.

— Оцим? Хвалитися?

— Що має, тим і хвалиться. А ти з чим порівнюєш? З фільмами?

Там часто муляжі. Зі своїм чоловіком? Не всім так повезло.

От і вся романтична любов. Діна Ілентині допомагає освоїти програму на комп'ютері. Засмучена, що відкрила не те фото, і це з першого разу. Жаліється що завжди в неї так. В брата з першого кліка наткнулася на порно, в однокурсника на еротичні фото, в дядька на «Плейбой», а тут у неї, також знайшла, що відкрити. І чому так?

Реальність. Недалеке минуле.

— Моя солодка друг Ілентина! Ви — жінка, яка знає надто багато, ви знаєте багато людей, ви відтягуєте картини чоловіків багато, чому ви перелякані від мого голого фото? Так, коли ви прибуваєте сюди в Кіпр, щоб знати, що ви повинні зустріти тут. Ваш кращий друг, гарячі поцілунки, Дік.

Я не перестала йому писати. «Вовка бояться, в ліс не ходить.» Тим більше, чого мені лякатися «члена», який десь далеко на Кіпрі, куди я не збираюся їхати взагалі. Мабуть Таленка права, мені цікаво писати, а їй цікаво слухати про моє листування. Пробую записувати події і розуміння подій. Незадоволена. Не вистачає чоловічого погляду на цей предмет. Відчуваю, чоловіча точка зору інша, не даремно Арій не витримує наших з Таленкою розмов. Мені потрібний співавтор чоловічої статі. Так вирішила.

4

Реальність. Недалеке минуле.

Пошуки співавтора. Вивісила оголошення на сайті знайомств: «Шукаю молодого співавтора, щоб написати разом сексуальний роман».

Першим відгукнувся студент Діа, мав 24 роки.

— Написала, що хочеш написати роман сексуальний. І тема цікава.

— Так я хочу написати такий роман.

— Але зараз я в Тунісі, в мене канікули.

— Роман пишеться не один день.

— А чи ти візьмеш мене? Я буду в Україні з 1 вересня.

— На якій мові можеш писати?

— Французькі, російські і арабські.

— Скільки років ще будеш в Україні?

— Залишилося три роки навчання. Але я не письменник.

— Письменниками не народжуються. Яка твоя спеціальність?

— Стоматолог.

— До вересня в тебе канікули, маєш час подумати.

— Не потрібно думати, я люблю це, я згоден пробувати писати.

— Добре. Напиши що-небудь, щоб я могла бачити як ти пишеш.

Опиши свій день і пришли по емейлу.

Він пробує писати, і його ентузіазм потроху тухне. Схоже, про секс він мріє більше, ніж про те, як його описати. Написав як вперше поцілував однокласницю. Соромиться мене, щось від мене чекає, і не дочекавшись, замовкає.

Віртуальність.

Спекотне літо і теплий дощ. ВІН і ВОНА є тут, їм гарно разом серед хмар. Іноді ВОНА озирається, ніби когось шукає, ВІН цього не бачить, або не звертає уваги. Великі краплини ударяють і вибухають феєрверком дрібних крапель. Поміж хмар і крапель, переплітаючи руки і ноги, Вони кохаються. Там де рука пестить, торкає пальцями шкіри, слідом біжать струмки краплин. Губи збирають краплини перед поцілунком. Мокре тіло торкається мокрого. Груді торкаються грудей. Живіт торкається живота зі звуком поцілунку. На мокрій шкірі відбиваються спалахи блискавок. ВІН і ВОНА є тут, їм гарно разом.

Реальність. Недалеке минуле.

Відгукнулось на оголошення багато, але більшість пропонували практичні заняття сексом, демонстрацію того, як вони його розуміють. Писати захотів Ялтин, зрілий чоловік з Ялти.

— Підстаркуватий юнак підійде для написання роману? Чи новели, якщо пам'ять не підведе.

— Можна спробувати.

— Така відповідь провокує! Мій стан і настрої зразу стає приПІДНЯТИМ!

— Спробувати писати, нічого іншого! Яка в тебе професія?

— В свій час за мішок сала дістав диплом Харківського Юридичного. Захоплювався Декамероном Боккаччо та Кама Сутрою і скульптурами храму любові в Індії.

— А писати пробував?

— Тільки дуже відверто і необхідна Муза, ліпше оголена.

— Напиши для прикладу. Берег моря він і вона, романтика. Як ти бачиш їх романтичну зустріч? А Муза, вона може бути і віртуальна.

— Щодня ходжу до моря, на гальку (гальку з малої букви), і плаваю. Мабуть зможу уявити, в тому числі й тебе в своїх обіймах. Так просто легше буде зосередиться, тим більше, що все уже більш чим приПІДНЯТЕ.

— Тоді пиши! Кого можеш, того уявляй, головне романтично і красиво.

— А як з цнотливістю?

— Пиши як вийде, потім розберемося.

— В сексі люблю прелюдію.

— Чекаю твої фантазії.

— Постараюся. Але дуже сильно збуджений, з еротикою не виходить, починаю прямо з сексу, причому з тобою.

— Починай як починається, з сексу так з сексу. Це всього лише фантазія, уявляй кого можеш, хоч принцесу, хоч Мерлін Монро. Чекаю продовження.

Продовження мене вразило!

— Це творчість однієї з моїх поклонниць, прислане мені на пошту колись, читай, а я поки що, ще не визрів.

Читаю того листа:

«Твоя грудна клітина просто здіймається високо, ти важко дихаєш. Я схиляю свою голову над твоїм животиком і починаю цілувати тебе в паху. Ти розводиш злегка свої стегна і я цілую їх внутрішню поверхню, ледве торкаючись губами і язичком до члена, який просто

б'ється в моїх руках! Я цілую його. Роблю свої губи літерою «О» і надіваю на головку, як шапочку, захоплюю губами і злегка стискаю. Ти береш руками мою голову і починаєш управлять моїми рухами, ніби насаджуєш мій ротик на свого Красеня. Він уже тремтить в передчутті оргазму, так б'ється, з такою силою по внутрішній поверхні моїх щік, по язичку і піднебінню. Ти міцніше охоплюєш мою голову і з силою штовхаєш прямо на Нього! ВСЕ!!! Він лопає і вибухає в мене в роті фонтаном твого соку. Я відчуваю як підстрибнули твої яєчка, стараючись витиснути з себе все до останньої краплини мені в ротик. Яка краса відчувати твої затихаючі в роті фрікції. Ти підтягуєш мене до себе, кладеш мою голову собі на плече, обнімаєш руками, притискаєшся близько-близько і міцно до мого голенького животика і лобка своїм членом. Я гладжу тебе по обличчю, шиї, волоссю».

Прочитала, задумалася, Ялтин прислав це, бо йому сподобалося. Чи хвалиться, або рекламує, або одне й друге разом.

— Тут не написано, що відчуває чоловік. Це відчуття тільки жінки.

— Так, звичайно. Але такі відверті думки дуже збуджують, не дають зосередиться, та я ще спробую.

Віртуальність. Недалеке минуле.

ВІН під великим деревом на лавочці дивиться в далечінь, де на березі в тіні скелі сидить ВОНА, вітер ворушить їй волосся, час від часу ВОНА прибирає його з очей. А далі на пляжі ніби крізь димку, видно як якийсь чоловік моститься на лежку. Біля самого моря. Чоловік хоче щось писати на листочках в теці.

— Творчість на лежаках! Творчість на лежаках!

Чоловік смакує ці слова, записує їх. Ставить кілька лежаків один на другий, дивиться, щось уявляє, глибоко задумується, пише: “Така от прелюдія”.

Записує ці слова. Потім відкладає написане. Вітер розвіває листочки, розносить їх по березі, в основному вони без записів, чисто білі. Набігає хмара, закриває сонце, вже нікого не видно на лежаках, тільки берег моря і розвіяні листочки.

В тіні ВОНА кусочком глини перекреслює написане на скелі ім'я, а потім подумавши, губкою витирає все написане і перекреслене. Залишає тільки одне ім'я. ВОНА знає кого шукає, хто їй потрібний. Потрібний ВІН, той з ким вона гуляє в віртуальності, кого кохає. ВІН не хоче писати, от як би тільки захотів. “Художник, артистична непокірна душа” а насправді спортсмен, який не може займатися спортом. Слухає

музику, “бо вона в душі йому гра”. Ніхто їй не замінить його. Викинула грудку глини, пішла. ВІН мовчить, чекає, дивиться, як вона йде, значить буде знову шукати, може знайде, може все-таки хтось зможе писати з нею. ВІН не втручається, чекає.

Реальність. Недалеке минуле.

Від Ялтина я вже успіху не сподівалася.

— Як успіхи? Писав щось? Може почни про погоду, не так буде збуджувати. — З такими словами я знову зустрілася з ним на сайті.

— Погода поки що, жара така, якої, говорять не було років 80. Вдень тут навіть засмагає певна публіка. Натякни, що любиш в сексі, для мого натхнення.

— Любов! Чисте почуття кохання! Тоді і секс є можливий.

— Часом почуття виливаються в вигляді шаленого бажання близького контакту.

— Без великого почуття любові я не маю оргазму. Тому, як що немає кохання, не має рації витрачати сили.

— Любов, це і симпатія, і потяг бажання близькості. — Ялтин йшов напролом зі своїм бажанням близькості.

— Все це входить в комплект, — відповіла йому.

— Та все ще є й фригідні.

— Фригідних придумали чоловіки, які скупі на свої почуття. Жінки відчують ці почуття, це є друга полярність електричного заряду. Так як флюїди жінки є важливі для чоловіків, так ця енергетика важлива для жінки. — Закрутила я не слабо, аж сама здивувалася.

— Згідний.

— Написав щось? Хоч про погоду?

— Все ніяк, думаю про тебе.

Він пробував ще і ще. І кожного разу збуджувався так, що не міг писати.

Віртуальність. Недалеке минуле.

ВІН дивиться, як на березі моря ВОНА кидає камінці, так щоб вони стрибали по воді якомога далі. Виходить в неї по-різному, одні тонуть відразу, інші трохи далі, один пострибав досить далеко. Не заважав, не підходив, дивився здалеку, що з того вийде.

Реальність. Недалеке минуле.

Написав Петер з Одеси.

— Є задуманий сюжет? Тема?

— Так, є! То що, напишемо?
— В дистанційному режимі?
— Можна й так.
— І як тоді будувати співавторство? Як можна познайомитися з сюжетом, Ілентина?

— Можна зустрітися, або по телефону.

Петер підходив до справи серйозно і по діловому.

— Я реально зараз в Одесі, зараз не знаю як буду переміщатися по Україні. А яка ідея роману, якщо це серйозно? Чи це жарт такий?

На сайті Петер писав, що він киянин, а виявляється одесит.

— Звичайно серйозно. Можемо підписати договір про співпрацю. Зустрітися в кафе.

— З кафе поки-що не ясно, а каву уже зварив. Може поки-що скайп?

— Можна.

— Тоді включаємо скайп. З камерою?

— Поки-що без камери. Приходиться вибирати, або чути, або бачити, одночасно мій комп'ютер не тягне.

— Пришли мені фрагмент, щоб я зорієнтувався.

Довго думала, що відправити Петеру. Вибрала щось ніяке, щоб не нав'язувати свій стиль.

— Прочитав прислане. Щоб прислати фрагмент у відповідь, його потрібно спочатку зробити. Але те, що отримав не здалося мені уривком із сексуального роману. Чи я не прав?

— Не хотіла розпочинати сексуальним епізодом. Як що хочеш, для розминки і тренування, можемо написати щось невеличке, зовсім інше.

— Але ж для створення чогось сексуального характеру (роману, або чогось меншого), хіба не важливо знати, як можливий співавтор написав би про цей бік життя. Де межа, до якої він може дійти і як описує? Мені здається це необхідно для спільних спроб, — написав. Так вправно і легко відповідати питанням на питання в нас може тільки одна нація.

— Межу, до чого дійшов би співавтор, знати важливо, тому напиши. І давай вирішимо як ми співпрацюємо. В співавторстві працювала двома способами. Перший: намітити точки дотику і кожен виконує свою частину. Другий спосіб складніший.

— У себе межі я особливо не бачу. І все-таки хотілось би знати, як це у тебе, як що, щось заважає, то як же тоді подібне починати? Взявся — ходи, як в шашках. І «другий метод складніший» це як?

— Другий метод, це коли кожен робить свій ескіз, потім міняються і шматують, доопрацьовують роботу один одного і так знову і знову, до завершення. А межі, в мене немає також.

— Дуже цікава метода, але не зрозуміла остаточно. Як що нічого не заважає, то чому б не продемонструвати щось більш відверте, як на мене, це пішло б на користь.

Він явно вимагав еротичної сцени. Ніщо інше Петера не цікавило. Я наполягла, щоб він розпочав першим, Петер прислав пробу.

— «Отож... чи йти?! Вчора, вже на першому побаченні, чи не після півгодинного спілкування, він раптом запитав: «Прийдеш до мене завтра?». Очікуючи дивився прямо в очі, але й мене очима охоплював, ноги, стегна, сідниці, ніби й роздягав, та неприємно не було. А вже почалось солодке і ніби вабливе, відчуття унизу живота, знайоме, але ніби й забуте. Вона розуміла, що піти хоче, попри невизначену відповідь, що дала. Цікаво, а як саме він почне це робити? Чи буде він делікатним, або брутальним? Де і як він буде її торкатися, цілувати, чого жадає від неї? Мабуть, він очікує, що мінет буде одразу, як вони опиняться вдвох у ліжку. Вона вже знала, що піде.»

Того, що Петер почне писати твір від імені жінки, я ніяк не чекала.

— Мені тоді що, писати? Що відчуває чоловік?

— Згідно з методом другим, то так.

Але ж я не знаю, що відчувають чоловіки, тому й шукаю співавтора. Що ж, подумала і відправила Петеру фрагмент написаного мені листа. Як що Ялтин взяв лист своєї поклонниці, то я можу взяти лист поклонника. Відправила Петеру фрагмент листа Яреми.

— «Чи це можливо, якщо я іноді лижу Вашу щільну кицьку і смокчу ваші ніпелі, а потім штовхаю мого, як камінь твердого півня у вашій мокрій кицьці, і переміщують це спочатку повільно, а потім швидше і швидше.»

Петера це надихнуло неймовірно, від імені жінки він розімлів і продовжив написане.

— «Якби ж би він не дуже поспішав, коли вже його член буде в мені, а довго й повільно водив ним всередині і трохи зверху, продовжуючи пестити мене руками й ротом і я сама трохи допомагала б направляти його в мені.»

— Те, що ти написав, Петер, є добре, але я думаю, що жінки мислять інакше.

— Хотілось би знати, як саме?

Не відповіла Петеру, як що хотів знати як мислить жінка, то

чому примусив мене писати від імені чоловіка? Пишемо далі. Петер прислав наступний фрагмент.

— «Зустрілися, як домовились. Майже не розмовляючи одразу вирушили, спочатку їхали на метро, потім пішки увесь час повертаючи між однакових новобудов, казали якісь слова не важливі. Ніяких думок не було, лише передчуття, що буде зараз. У ліфті він поклав руку на сідницю, притиснув, здалось, зараз почне цілувати, але ні, а вже й приїхали. Зайшли, кімната одна, але безладу не побачила, майже на пів кімнати широкий диван, отут вони невдовзі опиняться, а поки-що, він посадив на єдине в кімнаті крісло, сказав, що піде робити каву, вийшов на кухню. Встала, підійшла до великого дзеркала у шафі, торкнулась волосся, провела долонею по обличчю треба трохи підправити помаду, але не встигла вийти в коридор, де залишила сумку, як разом з ароматом кави і туркою в руці увійшов він. Поставив турку на маленький столик, підійшов ззаду і провівши руки під моїми пахвами притиснув долонями груди.»

От так на думку Петера мислять жінки, сплять і бачать, як їх заваляють на диван, не сказавши й слова про кохання, тільки секс без зобов'язання. Про що думають чоловіки в такій ситуації? Як змогла, уявила і написала.

— «Знову «зняв» собі жінку. Вона згодилася буквально через пів години, видно «голодна». Це в мене не перша і не остання, Тьху! Тьху! Тьху! Вона мені сподобалася, довгі ноги, апетитний задок і груди, надіюся не силікон, при нагоді помацаю, перевірю. Звичайно, можна було б взяти повію, але і дорого, і абсолютно не ті відчуття, а ще «з презервативом, без поцілунків, оральний і анальний не пропонувати». Тоді немає такої насолоди. Такі жінки як ця, часто думають, як що гарно віддадуться, то я можливо закохаюся, а то й одружуся, тому стараються. Цікаво, ця згодиться на мінет відразу, чи буде: « Ні я не така, я порядна.» Приготував і приніс до кімнати каву, коли зайшов, вона чепурилася перед люстром. Перевірів груди — не силікон.»

Коли Петер це прочитав, обуренню його не було меж: «Як я могла так думати? Зовсім не знаю чоловіків!»

— Виправ! Напиши як мислять чоловіки за таких обставин.

Не написав. І взагалі писати більше не став. Не спрацювалися. Пізніше, ми спілкувалися просто як друзі, стало зрозуміло, він свято вірить, що жінки просто мріють зробити йому мінет, і отримують при цьому шалений оргазм. Хто його в цьому переконав? Із моїх знайомих жінок, жодна, з тих що робили мінет, оргазму від мінету не отримала. Хотіла було сказати йому про це, але не стала. Мабуть є причина, по

якій його подружці краще зробити йому оральний, щоб по другому не приставав. Що ж з такими претендентами початковий задум написання книжки виконати не реально. Других претендентів не було, та я уже й не шукала. Під своїм оголошенням написала, що вже співавтора знайшла. Мені ніхто не підійде, як що я хочу писати тільки з одним. Це не я вибирала, це мною вибирався той, який найбільше будив мою фантазію. Мабуть десь там, в небесах, нас обох вибрали, на мою голову. Небеса вибрали мене і поляка Мовчуна. Запропонувала йому писати разом, довго пресувала і він нарешті згодився. Згодився і все. Не написав жодного слова, але фантазію будив досконало і простір для фантазії давав безмежний.

5

Реальність.

Співавтор. Мовчун співавтор? Який він співавтор? Просто гарний чоловік, в якого закохалася по інтернету. Як я тільки не старалася, як не зачіпала його, скільки палких листів йому писала, він не писав. Згодився мені допомогти і мовчить. Співавтор. Я закохана в співавтора який нічого не пише. Моє кохання важко витримати, я це розумію. Тільки як мені бути зі співавтором, який не пише взагалі, не обзивається місяцями, я не знаю, що з ним, чи хоч ще живий? Як мені узнати, що відчувають чоловіки? Мовчун обіцяв допомогти, скільки часу мені чекати допомоги? Обіцяв допомагати, хай допомагає! Через пошук в інтернеті знаходжу сторінку Мовчуна в соціальній мережі. Щаслива безмежно, він живий, мабуть просто не хоче писати мені Ілентині. З ним все гаразд, але не зовсім. Його профільне фото шокує своїм саркастичним усміхом. На жаль я можу зайти на той сайт не зареєструвавшись, як мені бути? Мовчун побачить мене і подумає, що я його переслідую, так не потрібно робити. Тому я придумую образ чоловіка та записуюсь на сайт чоловічим іменем. Образ красивий, романтичний, мужній, сама б влюбилася, як би не знала, що це я. Роблю це тому, що хочу бачити Мовчуна не нав'язливо, не викликаючи підозри, тільки бачити, не більше. Побачила Мовчуна і не тільки, там був цілий його світ.

Віртуальність.

ВОНА підставила обличчя теплому вітру, розкинула руки.

— €€€€€!!! €€€€€€!!!! €€€€€€!!!!

Потім гукає його по імені. Вітер розносить голос над водою, луною відбиває від скель.

— Де ти є?! €€€€€!!! €€€€€€!!!! €€€€€€!!!! Я кохаю тебе!!!!

— Чому кричиш?

З тіні скелі на чорному, як ніч жеребці-однорозі, виїжджає ВІН, дивиться зверху вниз. ВОНА здивована так, що втрачає подих. Дивиться з захватом. ВІН оглядає її критично.

— Що сталося? Чому такий крик?

— Ти?!

— Я! Було досить складно, але я знайшов себе.

— Чудово! Як чудово! І ким ти тепер є?

— Я є тим, ким я є. І це добре. Мені не потрібно бути тим, ким я міг би бути, але не став. Я тепер роблю те, що маю робити і що приносить мені задоволення. Я є я ! Хіба цього мало?

— Більш ніж досить! — ВОНА не може відвести погляду, знайти слів.

— Ти коли-небудь ходила під вітрилом на яхті?

— Ні! Ніколи!

— А хотіла б?

В неї загорілись очі і забракло слів, тільки кивнула. Потім кивнула ще раз.

— Так!

— Я скажу тобі в який день, як стане тепло. Але то не скоро, а зараз хочеш на вітрилі?

Показав рукою. Спина однорога покрита полотном, не просто полотном!

— Це — вітрило! Складене вітрило!

— Угу. Вітрило. Сідай.

Спробувала. Не так це просто. Спробувала вдруге. Сильний жеребець, це зовсім не те саме, що молода кобилка. Він значно більший.

— Ти стань на камінь.

Допомагає їй всістися. Чорний одноріг скося дивиться з під пухнастих вій, що відбувається в нього на спині. Потім гордо, незалежно й неквапно рушив. Покинувши табун, їх наздоганяє біла одноріг. Зацікавлено поглядаючи, грайливо переступає ногами поряд.

— Ти не запитуєш, куди ми їдемо?

— Не запитую.

Чорний і білий однороги поглядають один на одного, то прискорять крок, то сповільнять і їх не цікавить, що роблять вершники на спині чорного однорога.

— До чого-небудь ми прийдемо.

Реальність.

Зареєструвавшись на сайті чоловіком, за фото профілю виставила гарну чоловічу потилицю, назвалася Іваном, та попросилася в «друзі» до Мовчуна і його друзів, жінок та чоловіків. Зробила так тільки для того, щоб набрати спільних друзів. Про жінок я чомусь тоді не подумала зовсім, вони були для мене “люди”. Жінки на колоритну чоловічу потилицю відреагували першими, кинулися знайомитись з таким цікавим, загадковим чоловіком. Серед друзів Мовчуна впізнала Дуню. Знала її по віртуальній галереї, в якій Мовчун розмістив свою

сторінку, ревнувала його до неї сильно. Прочитала їхнє листування, нічого не зрозуміла, приревнувала ще більше. Розглянула Дунін фотоальбом, красивий, казковий ліс, берег моря, однороги. Це випадково? Всі думають і фантазують так само як я? Похвалила фото в Дуні на сторінці. Записавши мене в “друзі”, Дуня відразу захотіла від мене все: скайп, контакт по мобільному, номер стаціонарного телефону, електронну адресу. Скромно брешу, що нічого не маю. Ледве витримала такий натиск, відмовила. Дуня образилася, адже навіть у бомжів є мобільні телефони, тільки в мене все відсутнє. Я нічого такого на сайті не чекала, думала тільки про Мовчуна, про жінок, які почнуть чоловіка завойовувати, якимось не подумала. Знала, що жінки активніші і сама “не подарунок”, але що так братимуть мене, як свою власність, не сподівалася. Невже я роблю так само? Важко чоловікам витримувати такий натиск, я затихла і заховалася, щоб сміливо по-чоловічому перечекаати поки мине ця напасть. Бачу, чоловіків таких захованих багато, бояться активних жінок, мабуть навчені гірким досвідом. Згадую слова Стецька. Не без підстав він жінок боявся, говорив.

— Жінки — це піраньї! Загризуть чоловіка, нічого не лишать. Спочатку була така лагідна, а потім відкрила на мене свого рота, а я їй кажу: «Не говори зі мною статевим органом». — Так Стецько розповідав про свою першу дружину, сильно в ній розчарувався. Стецько, врятувався, втік до наступної жінки, але як мені вести себе на тому сайті, щоб було по чоловічому? Порадилася з друзями.

— Нічого не роби. Заховайся і перечекай, це типowo для чоловіків, — радить Діна.

— Ти головне в коханні не признавайся, — то мені порада від Юзліса, мого нового друга.

Прислухаюся до поради, придивляюся до жінок. Якась, та Дуня, трохи не урівноважена. На цьому сайті, Дуня веде себе дуже дивно, то вивісить на сторінці Мовчуна свої фото, то прибере їх. Так само робить на сторінці в мене, Івана, не знаю, як мені на то реагувати, та й не поспіваю я за нею. Дуня постійно міняє своє профільне фото, то пломенистий фенікс, то щось аналогічне, не менш трагічне. Мабуть Мовчун перестав писати до неї також, як і до мене.

— «Мові до мене еше...» — Написала Дуня, до Мовчуна, чи до мене, Івана, словами пісні Чеслава Немина. Вивісила ту пісню на свій сторінці. Не мовила я, схоже, що не мовив і Мовчун.

— Дай скайп!

Про скайп Дуня нагадувала мені кожного дня. Не дала, не можу, щоб мене чули і бачили, не дала і номер мобільного телефону. А

що найгірше, в Дуніних словах і вчинках бачу, як віддзеркалення себе. Я така ж напориста і безцеремонна. Мені стає соромно. Не дивно, що ми схожі, обоє під одним знаком зодіаку. Може Мовчун має інтерес до такого типу жінок? Як мені сказати Дуні, що я така, як і вона, дурна жінка, яка домагається того ж самого чоловіка, а тому сиджу тут на сайті, маскуючи себе під Івана, щоб бачити, чим зайнятий Мовчун. Два рази Дуня записувала мене в «друзі» і два рази викреслювала.

— Якийсь ти дивний, — написала і довгий час, мене в «друзі» не записувала.

— Я її не розумію.

Питаю поради в друзів, у Діни, Роджера, Юзліса, як розуміти це.

— Це ти знаєш, що ти жінка. Для неї ти чоловік. Дуня шукає собі чоловіка, ти її підходиш і вона тебе бере. Що тут ще розуміти? — Можливо, Діна була права.

Мовчун тим часом шле пісеньки і пише коментарі своїм давнім знайомим подругам. Відновлює стосунки, чи продовжує? Попросилася до нього а «друзі», витримавши довгу паузу, записав мене, Івана, слідом за ним до мене записалася і його найліпша приятелька, подруга юності, Киця:

— Є якась нитка симпатії, яку не можу виразити. Запрошую.

Запросила мене до гурту своїх приятелів. Я прийняла її запрошення. Між собою Мовчун з Кицею на сайті спілкуються пісеньками, тому що майже всі їхні друзі професійні музиканти, або артисти. Я згадую пісні з мультфільмів і включаюся в це спілкування. На той час між ними я одна була з України, серед поляків. Вивішую мультфільми, Киця хвалить, дуже їх любить, особливо «Том і Джері». Мовчун ревнує, або робить такий вигляд. Вранці «Том і Джері» вже вивішений ним в Киці на сторінці, та серія де миша з пташкою мордують кота. Я галантно розшаркуюся, що натяк зрозумів, не буду вам перешкоджати, мені подобається ваша дружба, не можу руйнувати вашу любов, і таке інше. До такого благородного вчинку байдужих жінок не залишилося, оцінили мій жест. Не задоволена була тільки Киця. Не знаю, що в них відбулося, але Мовчун більше не показував свої права на неї на тому сайті. Потроху звикаю, обживаюся в чоловічій ролі і бачу нам, «чоловікам» за шкідливість треба «молоко давати». Не встигли толком поспілкуватися, а Киця вже хоче приїхати до мене Івана, признається мені в коханні. Мовчу. Типово по чоловічому, тупо не розумію. Тоді Киця запрошує мене до себе, обіцяє, що буде весело. Дякую і нічого більше. А що я можу більше? Не хочу подавати надію, не хочу закохати її в себе, не хочу нічого обіцяти. Киця явно, хоче звабити

мене, Івана. Чи це мені так здається з переляку? Як мені це не до речі.

— Вважай, що я є фантом, і існую тільки в комп'ютері, — написала. Не-допомогло. Переконає мене, ніби не хоче заміж, не шукає чоловіка взагалі нічого не хоче, тільки говорити, а я для неї є дуже цікавий.

— Мисли, що я одружений імпотент, євнух, жінка, і все це разом узятє, — пишу до Киці, не вірить, звичайно. І тут, мої вчинки що до жінок, здаються мені знайомими, щось вони мені нагадують, чиїсь слова і чиїсь вчинки. От такої!!! Я повторюю його вчинки, Мовчуна.

Чому я так роблю, зрозуміло, я маю причину, а яка причина в нього? Він що, такий же фантом як і я, чи знає, що більше, чим віртуально розважитися не може? То було б цікаво, спілкуються два фантоми...

Реальність. Минуле.

— Я бачила як Риба зваблювала Горобчика, — Амазонка розповідала Таленці, Тетяні і Ілентині. Готували обід. Були у Амазонки в гостях.

— Тоді в інституті, до якогось свята була дискотека. Освітлення було мало, напівтемрява, світломузика блимає. Пам'ятаєте, як тоді наші дівчата частіше одягалися? Штани. При тому освітленні їх не можна було відрізнити від хлопців. Хлопці тоді мали довге волосся, так що зачіскою не відрізнялися також. Незнайомих дівчат хлопці боялися запрошувати до танцю, щоб випадково не помилитися, раптом це виявиться хлопець, щоб не-ганьбитися. Риба це помітила і зорієнтувалася. Але одягнена вже як є, тут нічого не зміниш. Горобчика вона собі запримітила. Я стояла не далеко від нього бачила, як Риба старалася його зацікавити.

Амазонка щось присолює, щось помішує на плиті, дещо ставить до холодильника, продовжує розповідь.

— Риба повільно, під музику проходить мимо Горобчика, зупиняється, стає до нього в профіль, щоб побачив груди. Нахиляється, ніби поправляє щось на нозі. Випрямилася, відійшла, потім знову підходить і повторює всі рухи спочатку. Так зробила разів з три. На четвертий раз Горобчик запросив її до танцю. Потім вони зустрічалися.

На плиті в Амазонки щось приготувалося. Розпорядилася, організувала подружок на сервірування столу в кімнаті.

Реальність.

— Ми, чоловіки, “повільно запрягаємо”. Ми “повільно запрягаємо”.

Повторюю, щоб стримати себе і не проявити свою жіночу

сутність. Не завжди це мені допомагає. Чоловіки скупі на слова, тому мені не потрібно писати ціле речення, досить одного слова, або смайлика. Важко стримувати в собі слова. Коли Мовчун вперше написав мені, Івану, я розгубилася. Звертається до мене, до Івана, так як я себе на тому сайті назвала. Я спочатку не розумію, що це він пише мені. Не пам'ятаю, що писала у відповідь, та то й не важливо.

Мовчун писав щось про те, що Киця поїхала в гори на гірське весілля, що вона вміє гнати самогон “сливовицю” 70 градусну. Потім ми спілкуємося всі троє разом, я спотикаюся на польських словах, які подібні до українських, а означають зовсім інше. По закінченню розмови помічаю, що ім'я Іван він пише досить дивно — “Ivan”. Читаю уважніше і бачу, що виходить трохи матюком, в польському читанні літер. Мовчун любить гратися словами, це його стиль. Як шкідливий пес, капосно робить, звичайно.

— Ти робиш мені рекламу, чи не знаєш, що пишеш? — Запитала.

Нічого не відповів, але надалі ім'я Іван писав без викрутасів. Потім було свято Великдень. Не чекала від Мовчуна такого релігійного фанатизму. Привітав усіх, кого міг і мене в обох варіантах, Івана привітав на сайті, Ілентину по емейлу. Його приятелька Киця хоче переконати мене, Івана, що вона Мовчуну тільки приятелька, не більше. Я бачу, що це не так, не хочу ставати між ними, ціную їхню дружбу. Киця не повинна закохатися в Івана, приймаю з свого профілю фото красивої чоловічої потилиці, натомість розміщаю сфотографовані канцелярські кнопки.

— Ті кнопки, це щоб прикріпити твою фотографію. Ти знаєш як я виглядаю, а що з тобою? Ти з Марса?

Відсутність фото Івана Киця помітила відразу.

— Звичайно з Марсу.

— Дуже гарно. Тепер все зрозуміло. Тоді я з Венери.

— Що значить з Венери?

— Марс, Венера, Юпітер, Сатурн, Уран, Меркурій. Іван, ти хіба жартуєш, чи собі робиш з мене йа—йа.

Не знала, що значить йа—йа, мабуть щось нехороше. Перестати писати Киці не-могла, вона найближча Мовчуна подружка. Запитую в Киці про нього. Вона дуже тепло обзивається, Мовчун дуже цінний для Киці, як що між ними є почуття, я не хочу перешкоджати, вони живуть поряд, я далеко. Хочу бачити їх щасливими.

— Мовчуна знаю багато років. Мій батько працював. — Киця докладно розповідає про себе і свою родину, щоб я бачила, яка вона вихована і інтелігентна. Нарешті згадує про Мовчуна, адже запитання

було про нього. — Мовчуна маму знала, як була студенткою. З Мовчуном для мене то трудна приязнь, я не люблю ортодоксального способу віри. Для мене не існує костюлів я маю бога в собі. Немає бога без людини. Мовчун то добрий і вразливий чоловік. Але його без критичне ставлення до костюлу засмучує мене. Я не трактую сьондза кращим від інших. То не святі корови. Це важко до написання. Не знаю чи знаєш, Мовчун мав випадок, впав під поїзд, не має однієї руки і ноги, те що про це до тебе пишу, то маю велику довіру, хоч це не є таємниця. Ти думаєш, що ми є пара, це не так, він є мій колега, я є його приятелька. Шкода, що не можемо нормально порозмовляти. Люблю розмову з людьми. Подорожую по світу, знайомлюсь з різними людьми, це є прекрасно і гарно, кожного пам'ятаю, хоч кожен пішов своєю дорогою. Я ще до тебе напишу, Іван.

Їх ціла компанія, вони знають один одного реально зі студентських років, гарні жінки, кілька чоловіків і я між них, Іван. Про що я думала, коли записала себе, як Івана? Ні про що не думала, тільки про Мовчуна.

Реальність. Недалеке минуле.

Зустрілися в Гідропарку, відразу, як вийти з підземного переходу там Таленка вже чекала її, стояла в тіні дерев, поряд лежав етюдник. Ілентина запізнилася трохи, каялась. Літо. Спека. Йшли на етюди.

— Куди ми йдемо?

— Спочатку прямо, потім направо. Я там вчора була, якраз добре, в тіні.

Йдуть алеєю, виходять на берег Дніпра, Таленка ставить етюдник, Ілентина дістає теку і графічні матеріали, вибирають кожна собі краєвид.

— Ти розповідала про того поляка, що немає руки і ноги, мене це також вразило. Життя таке, що видуманим мексиканським серіалам за ним не вгнатися.

— То ще не все, я чому запізнилася, листувалася з ним. На зворотному шляху купимо пива, ніяк не можу заспокоїтися. В Мовчуна, так звати того поляка, не тільки ноги і руки немає, він ще мав операцію, видалили ракову пухлину.

Ілентина розповідає де була та пухлина, які після того наслідки.

— О Боже!

— Сама шокована.

Роблять етюди. На воді плавають дикі качки, над водою снують комарі. Поверталися іншою дорогою, не навмисне, загубили шлях.

Йшли насторожено, не знали куди виведе їх ця стежка, почувши шум зупинилися. На стежку з поміж дерев виїхали два вершники, кінна міліція. Першим вийшов сірий кінь в яблуках, а за ним великий чорний жеребець. Йшов гоноровою ходою, незалежно, не дивлячись на те, що був загнuzданий. Шкура на ньому блищала, на вологому ґрунті залишав відбитки великих копит. Таленка і Ілентина стояли без слів, нерухомі, поки коні не зникли за деревами.

— Чорний жеребець!

— Звідки знаєш?

— Бачила. Він був не кастрований, це видно відразу.

— Я не туди дивилася. Про що ми говорили до того?

— Не пам'ятаю.

— Добре, Ілентина, йдемо шукати пиво.

Пиво пили в кафе біля станції метро.

Реальність.

Киця хоче зі мною, Іваном, порозмовляти, але не може, бо їй я також сказала, що не маю скайпу. Я посилаю їй мультфільми, пісеньки. На мою сторінку Киця не вивішує нічого, не хоче спілкуватися зі мною публічно. Схоже думає, що я ревную її до Мовчуна, і тому ним цікавлюся, ревную, звичайно, але не так, як вона думає. Щоб виправдати свою зацікавленість Мовчуном, посилаю Киці електронну адресу його сторінки в віртуальні галереї Дуні. Там виставленні різні творчі роботи Мовчуна, серед них художні фото еротичного характеру з різними жінками. Та сторінка в галереї доступна всім, тому я вирішила, що Киця також може її побачити.

— Я бачив цю сторінку, — написала.

— Я не знаю тої сторінки. Така публікація мене не цікавить. Як що хочеш знати більше про Мовчуна, запитай у нього самого. Я можу говорити тільки про себе, але тебе то не цікавить. І то власне, курва, найбільше мене в Мовчуна болить. То є конфлікт віри, для мене псевдо віри, і нормального, аж до болю, життя. Я не маю з тим проблеми. Мовчун має. Не хочу бути посередником між вами. Мовчуна знаю, бачусь з ним часто, мешкаємо недалеко, і тяжко би мені було віддалитися цілком від нього. Ніщо не може бути перешкодою для дружби. Я часто над тим думаю і мені здається, що як би зовсім зникла, було б це для нього також трудним. Він завжди про мене пам'ятає, і думаю, що я є важлива в його житті. Але я маю часом багато людей. А люблю і умію бути сама. Маю надію, що певні справи зостануться між нами. Ніколи не помиляюся в людях, думаю, що в тобі також не помилилася.

Дуже дякую їй. Певні справи таки залишилися між нами, я не пишу про них тут. Також прошу Кицю не говорити Мовчуну про нашу розмову, розшаркуюся. Ревную. Заздрю, що вона може його бачити. Переконана, Мовчун Кицю кохає і вона дуже потрібна йому. Розумію Кицін протест, адже я весь час запитую в неї про Мовчуна, не про неї.

— Чи давно ти такий релігійний? — Цікавлюся у Мовчуна.

Не відповів. Подивилася по його друзях попередні коментарі. З Різдом не привітав нікого, тільки з Паскою привітав всіх, це відразу по тому, як ми стали на сайті друзями. Мабуть має якісь підозри до Івана з України. Продовжую розпитувати в Киці про Мовчуна. Знову прошу її не закохуватися в мене, Івана, пишу, що вона мудра і прекрасна, але є причина в мені, яка перешкодить ближчим нашим стосункам. Трактую Кицю це чисто по жіночому.

— Розумію і поважаю. Ти є вовк степовий. Я не прив'язуюсь до людей, то вони прив'язуються до мене, і це є проблема. Я не є цікава. В одній хвилині можу розірвати стосунки без жалю. Живу серед звичайних людей, звичайним життям. Альтернатива тільки одна, але тому свій час. Цей сайт, то не торг, де треба себе вигідно продати. Не турбуюся про свою репутацію. Ти це бачиш, хіба не читаєш моїх коментарів до друзів. Привітання з гір! З висока мені добре видно.

Киця в той час була в горах на гірському весіллі. Мій перекладач перекладає, як може. Моя “кострубата” польська мова розважає кореспондентів. Киця, завжди хвалиться, що любить самотійність, тільки я знаю, що брехня це все. Посилаю для неї пісню до мультфільму “Кішка, яка гуляла сама по собі”. Схоже вона не прослуховувала, оглянула тільки титул, там фото красивих котів. Киця хвалила б мене, Івана, не залежно від того, що я презентувала їй, а ще, виявилось, любить котів. Я люблю різних тварин і котів також. В нас зав'язалася розмова.

— Хочеш мене погладити? Я обожнюю котів. Мала а Ізраїлі kota, який був поранений в вуличних розборах. Мав одне око. Називала його Фальконеті. Вилікувала, а потім, як поверталася до Польщі, мусила його випустити на льотному полі. Не дозволили kota вивезти, то була трагедія. Береш мене під волосся тими котами. Хотіла б, щоб ти був котом.

— Ramadenes?

Втрутився Мовчун в наше листування. І в той час, як Киця відволіклася на інших, ми трохи з Мовчуном поспілкувалися.

— Ramadenes? Що то значить? Напевно я не він, бо не знаю, що то таке. Та й для Киці то не важливо.

Захищаю я свою “чоловічу” гідність. Подумала, що Мовчун

ревнує мене до Киці і “відтісняє”. Врешті, не могла я думати взагалі, спілкуючись з Мовчуном.

— Вона насправді знає багато.

— Знаєш, що знає Киця? Звідки?

Ревність сліпила мене. Мовчун дивується з такого повороту, і починає відверто мене, Івана, провокувати. Маю підозру, що він відразу здогадувався, хто я є насправді.

— Киця є дуже мудра жінка.

— Бачу що є дуже мудра. Що хоче вона від мене? Я є звичайний, лінивий, чоловік, нічого цікавого.

— Це так, як я.

— Не говори так! Ти є цікавий! Ти знаєш, що таке “Рамеденес”, ти є мудрий!

— Рамеденес, мої дорогі, з фільму про kota, який говорить. — Киця не витримує нашої чоловічої розмови.

— І тільки? Моя фантазія була інша, — пишу я і дивуюся сама собі, дійсно в мене одне в голові. Перемкнуло мене, чи що?

— Зурочливі ті коти, — втрутилася в розмову Киціна приятелька, і попала під гарячу руку.

— Тільки Мовчун зразу врубасться, а Іван не завжди ловить хід моїх висловлювань. Мені адвокати не потрібні! То так, як з моїм англійським. Але перш за все це тільки забава, часом з домішкою чогось глибшого. О рани, що я говорю? Тільки не глибший. Рятуйте!

— Кицю, відпочинь! Ми тільки в справі тих прекрасних котів. — Захищається її приятелька, а я після таких їхніх дебатів, на якийсь час зникаю, типово по чоловічому “потрібно перечекати, поки ця напасть мине”. Тільки Киця не чекає, пише мені, Іванові, приватний лист, де говорить, що вона така є, не стримана, імпульсивна, що її друзі знають це, і вибачають, що більше не критикуватиме мене. Я заспокоюю, мов не переймайся, нічого не сталося, ми й надалі є друзями. Так ми закінчуємо розмову про kota. Ні, не зовсім закінчили, останнє слово було за мною.

— Не знаю, що ви подумали. Я тільки хотів порівняти прагнення волі, і самостійності Киці з кішкою, “яка гуляла сама по собі”, за твором Кіплінга. Тільки й всього.

Після того kota, так явно, Мовчун мене більше не підставляє. Періодично запитую Мовчуна про що-небудь, відповідає вибірково, часто після великої паузи. Запитала яка його віра і також розповіла про свою, православну. Коли відповідаю йому, він часто говорить: “Ти думаєш, так як Киця!”. Міг би й не говорити, сама бачу, що я на неї подібна. Може це його тип жінок? Але ж Мовчун пише це мені, Іванові.

6

Віртуальність.

Берег моря. Однороги. ВІН любиться однорогами, відразу видно, що вони подобаються йому. ВОНА дивиться на нього, радіє, ці благородні істоти викликають і в неї подібні почуття. Хотіла б, щоб до неї ВІН мав хоч трошки такого почуття, як до одноногих.

— Запроси мене на прогулянку.

— Не зараз.

Вітер розвіває волосся. Він розглядає її насторожено з недовірою. Одноноги пробігають зовсім близько, деякі зупиняються, дають себе погладити.

Реальність.

Киця гуляє на гірському весіллі, десь далеко в горах. Дивно гуляє, кожен ранок і вечір вона в інтернеті. Схоже там не має цікавих для неї чоловіків. В одній з розмов обговорюємо, Киціне вміння гнати самогон, “сливовицю” 70 градусну.

— Така й слона звалить! — Пишу я в коментарях, розповівши, що також можу гнати самогон. Насправді можу гнати самогон, як що потрібно.

— Наразі він звалить Кицю, а не слона. — Про Кицю Мовчун турбується завжди.

— Кицю не звалить, вона сильна, вона є мала і шустра. — Звичайно, я маю уяву, яка є Киця, адже вона на мене схожа.

— Ти психолог? Ти все вгадав.

Іноді Мовчун вступає зі мною, Іваном, в розмову, але обережно, не впевнений з ким говорить. Я ніби відчуваю його сумніви.

— Я не психолог, — відповіла.

Потім вивішую Мовчуну на сторінку коней. Це був дуже гарний кліп. Коні море гори і гарні дівчата. Гори, тому, що Киця все ще в горах. А коні, тому, що коні присутні в нашій віртуальності, адже він згодився бути співавтором, хоч і не пише. Мовчуну кліп сподобалося дуже. В захваті від “моря, коней і дівчат”. Киця пропонує поміняти слова місцями, як що дівчата не на першому місці, то хоча б на другому, але не після коней. Мовчун непохитний. Між ними виник легкий конфлікт.

— То і женись на конях! — сердиться Киця.

— Мовчун, Киця згодна вийти за тебе заміж.

В кожному жарті є доля правди, Киця його кохає, це видно, хоч як би не приховувала того. Або вони були одружені, або збираються одружитися. Від Мовчуна колись давно пішла жінка, не знаю, яке вона мала ім'я, можливо це була Киця. Знову ревную. Мовчун і так весь час був насторожений стосовно мене, тепер, після коней, став підозрювати конкретно. Любить море і коней. Дуже любить коней, більше чим жінок.

— Чому любиш море, зрозуміло, чому, жінок зрозуміло, а чому коней? — Запитала. Надіялася, любить тому, що люблю їх я, що вони є з нами у віртуальності.

— Тому, що вони є дуже красиві і мудрі істоти.

— Можеш їхати верхи на коні?

— Ні. Дуже жалію але раніше не мав okazji, а тепер не можу.

— В мого батька був красивий чорний жеребець. Благородна тварина! Що ти можеш робити зараз для свого задоволення?

Чорний жеребець був насправді у мого батька, ми, тоді ще діти, давали йому з рук траву і заплітали гриву. Його звали Жориком (Георгієм). Про це не пишу Мовчуну. Чекаю його відповідь. Цього разу він відповів.

— Батько мого батька мав коней, але я того не пам'ятаю. Зараз залишилося тільки “вітрило”, але то рідко, бо мешкаю далеко від моря.

— Що робиш, щоб твій день був радісний, що приносить тобі радість?

На це запитання відповіді не отримала, не хоче розповідати мені про себе. Мовчун підозрює, що під іменем Іван є Я Ілентина, але не запитує, мовчить. Киця повернулася з гір. Написала мені, Іванові.

— Я звикла жити сама, і то дуже люблю. Маю завжди багато приятелів біля себе, але повертаюся завжди до свого дому і там маю затишок. Мовчун то Мовчун. Ми не є горнятка спаровані. Кожен з нас є інший, і поважаємо цю різницю. Не роблю трикутників з приятелів. Як що хочеш щось мені написати, то не вирішуй цього з Мовчуном. До життя підходжу без переляку. Не боюся людей. Найважливіше бути собою. Того притримуюся. Щоб пізнати другу людину, потрібно її бачити реально, можна думати, але контакт зоровий обов'язково, то умова. В цьому сайті, то такий смітник, часом тут можна зустріти «справжніх циганів». Робімо так, як диктують нам наші емоції. Дякую, що пишеш мені кілька слів. Вчора приїхала з гір. Все ще під великим враженням. Я є дуже спортивна. Раніше займалася бігом і легкою атлетикою, зараз їжджу велосипедом, басейн, а зимою, ясно лижі. Я є акула. Мушу бути швидка завжди в русі, ще швидша від своїх студентів.

Киця пише мені, Іванові, це лист не до жінки, отже Мовчун

своїми підозрами з нею не ділиться. Ще Киця розповіла, що Мовчун власноручно робить велосипед, на якому можна було б їздити з однією рукою і ногою.

— Робить сам? Але ж це важко, однією рукою.

— Я хотіла йому допомогти, але він не приймає нічию допомогу, хоче зробити все сам. Тільки, як потрібно буде зварювати, найме майстра.

— Так принципово? Складно це й двома руками зробити.

— Він же ще хоче й їздити на ньому з однією рукою і ногою.

Це ж настільки Мовчуну потрібно бути незалежним! А я, дурна, пробувала диктувати йому якісь умови, на чомусь наполягати.

Мовчун став по іншому писати на своїй сторінці. Що цікаво, як що він пише мені відкрито, Киця відразу приєднується. Як що Киця пише до мене відкрито, приєднується Мовчун. Але тихенько кожен з них трохи листується зі мною приватно. Раніше стиль листів Мовчуна своїм приятелькам був дуже жалісливий, відколи появилася я, як Іван, стиль змінився, він не може тепер жалітися в присутності другого чоловіка, такого підозрілого. З кожним днем підозра його щодо мене зростає. Промачує хто я є, чи ходжу на яхті? Ні? А що роблю?

— Я не ходжу на яхті, я є звичайний нецікавий чоловік.

Моя відповідь Мовчуна не заспокоїла. І нарешті на лист від мене, Ілентини, він відповів мені, Івану. Я здивована, хоч щось такого очікувала. Раджуся з ким тільки можу.

— Не признавайся! Це тільки підозри, він не має впевненості на всі сто процентів. Його жінки тобі цього ніколи не простять, це дуже принизливо. Краще просто піти з сайта.

В один голос радять мені друзі. Я відповідаю Мовчуну так само двозначно, пісеньками, як він мені. Хай сам вибирає, як йому краще. Мовчун замовк, “по-чоловічому сміливо заховався”. Перестав відкрито спілкуватися зі всіма. Мене підкреслено не помічав. Виходить, я не потрібна йому ні в якому вигляді, ні під яким соусом. Як що так, і я йому на стільки не приємна, і не потрібна, то чому не написати мені про це прямо, а не пісеньками? В чому справа? Мені потрібно було щось робити, на щось зважитися. В крайньому разі, дійсно піти з сайта. Не фліртувати ж мені й далі з його приятельками, я не хочу їх образити, вони подобаються мені.

— Куди зник Мовчун? — Запитую в Киці.

— На три дні поїхав до Кракова, скоро повернеться. Ну от, ти запитав і він якраз повернувся, зараз чекаю його активності.

Але ніякої активності немає. По розмові з Кицею видно, Мовчун

не всім з нею ділиться, як і вона з ним. Тоді я приймаю рішення. Мені потрібна допомога, звертаюся по неї до друзів.

— Таленка, як що я скажу Киці, що насправді я Арій, і далі вестиму листування від імені Арія? — Запитала в своєї приятельки, колись вона була дружиною Арія.

— Воно тобі треба?

— Цікаво.

Мені дійсно цікаво, навіть більше ніж цікаво, тільки не можу я сказати друзям, що зовсім втратила голову, покохавши по інтернету. Пояснюю, причина це книжка, її написання. Мовчун мій співавтор, адже він дав на це згоду, і я хочу знати, чому він так веде себе зі мною? Таленка за Арія не вирішує, але дає своє добро.

— Це повинен вирішити Арій, запитай у нього.

— Йому нічого не загрожуватиме. В гіршому випадку Киця приїде до Києва, і Арій їй, або сподобається, або ні.

— Він не вміє говорити на польській.

— Скажу на сайті, що я не говорю на польській, а використовую перекладач. Та воно власне так і є.

— Подзвони Арію, як він захоче.

Арій погодився без зайвих слів. Красива полячка, піаністка, їздить на велосипеді, звичайно він хоче спілкуватися з нею. Я буду між ними посередником, Арій не має комп'ютера, він говоритиме мені по телефону, що кому писати.

Віртуальність.

Пестоші в місячному світлі. Сріблясті промені грають на хвилях. Двоє граються серед хвиль і променів. Краплини на їх тілах, промені в краплинах, ніби спалахи маленьких блискавок. З хаотичних, спалахи стають більш ритмічними, і вже двоє охоплені саявом. Це вже не двоє, це одне ціле, пульсує в динамічному ритмі.

Реальність.

— Хотіла моє справжнє фото? Маєш.

Я посилаю Киці адресу сайту, сторінки Арія.

— Тут написано про мене правду, а інше брехня. Не знав, що познайомлюся з тобою. Моя приятелька, як дурна, закохана в Мовчуна по інтернету, змусила мене записатися на цей сайт під чужим іменем. Вибач. Можливо не будеш писати до мене більше. Мені дуже жаль.

В своєму профілі я вивісила фото Арія. Далі дуже часто раджусь з ним, пишу його фразами, думаю його думками. Складно це,

бо до жінок Арій відноситься не так, як я і одночасно це дуже просто для мене, бо знаю Арія давно і дуже добре. Киця відповіла відразу.

— Чого тобі жаль? Те кохання по інтернету, то якийсь ідіотизм. По перше, Мовчун любить жінок, але є стійкий до таких пригод. По друге, я не відчуваю нічого до людей, яких не бачила, не знаю. Мене не цікавить флірт з чоловіком, як що так розумієш мене, то помиляєшся. Надалі я не знаю в чому річ і чи ти є Арій. В сумі то не має для мене значення, бо важливі є емоції, настрої і клімат між людьми. Зрештою сам мусиш вирішити на що зважиться. Я залишаю людей вільними і цього очікую від них. Як що ні, то я зникаю. Маю надію, що наше знайомство принесе нам багато цінного. Я ніколи ні на кого не серджуся, і ні від кого нічого злого не мала.

От так. Ніякого співчуття до закоханої жінки. Мовчун захищений і хвилюватися нічого, а я? Я не захищена! Киця Мовчуна ревнує, веде себе, як собака на сні, і сам не гам, і другому не дам. Я, тепер уже Іван-Арій, їй дякую, щиро запевняю, що Арій то є реальна особа, а що Іван був фантом. Про те я власне писала їй відразу. Заперечити Киці було нічим. Гречно домовилися, що вся ця розмова залишиться між нами.

“Мовчун захищений від таких пригод”, чому Киця так вирішила? “Кохання по інтернету, то якийсь ідіотизм”, як можна писати так після того, що писала мені, Івану про кохання? А писала ж!

— Іван, я кохаю тебе! Ти дуже цікавий для мене, я розумію, що ти є “вовк степовий” любиш самотність, я також звикла бути сама. Я приїду до тебе, запроси мене. — А не отримавши запрошення, пише. — Приїжджай до мене, буде весело!

Я була про неї кращої думки. Ніхто не може бути від кохання захищений остаточно, ні вона, ні я, ні Мовчун. Тож вона переконувала мене.

— Кохають не за щось, а незважаючи ні на що.

Киця також шукає велику любов, а хоче обманути чоловіків, бо знає, що вони кохання бояться, “як чорт ладану”. Тому писала мені у відповідь на моє.

— Не кохай мене, Киця! Дуже прошу!

— Є кохання, а є просто любов. То різні почуття, і любов нікому не перешкоджає, бо то не таке сильне почуття, як кохання. Воно ні до чого не зобов'язує.

І ще щось, в такому ж дусі, хотіла ввести в оману мене, Івана, чи то б пак Арія. Я вивішую ще одне красиве фото Арія, і надалі все роблю від його імені. Арія добре знаю, а в чому маю сумнів, можу уточнити

по телефону. Використовую його любимі фрази, вивішую його творчі роботи. Арій має успіх у жінок і в Мовчуна також. Всі знаходять його схожим на Дюрера. Тоді я порівнюю з Дюрером Мовчуна, також схожий. Знаю, що він робив графіку. В автопортрет Дюрера вписав в фотошопі своє обличчя. Хвалю його і отримую цю роботу на свою сторінку, щоб я, Іван побачив. Розмовляю з ним, і думаю, як розуміти все це? Мовчун заспокоївся, побачивши фото Арія? Вірить, що я Іван? Він написав мені, Івану.

— Ти підняв ободок таємничості.

Чи це є його гра зі мною в “кішки-мишки”? Спілкуюся з ним, і бачу, що щиро вірить, ніби я є Іван і радо контактує, бо дуже потребує спілкування. Хоч би не переплутати, для Мовчуна, я Іван, для Киці, я Арій.

Реальність.

— Я не розумію, що ти від нього хочеш.

Тоня дивилася на екран монітора і хотіла тільки одного, спати. Ніч вона провела в поїзді, а день в музеї Архітектури і побуту. Повечеряли, тепер Ілентина показує, що має нового в спілкуванні по інтернету. Новою була пісня від Мовчуна.

— Я тільки бачу, що він прислав тобі гарну пісню, не знаю, що ти хочеш від нього.

— Дивись, на сайт, де я Іван, Мовчун також поставив мені таку саму пісню. По емейлу від нього маю цю пісню, де я Ілентина.

— То тепер ти маєш дві гарні пісні, не знаю чому не задоволена.

Тоня лягає спати. Ілентина ще довго бурчить в монітор, потім лягає спати також. Довго не може заснути, думає. Думає про Мовчуна, про Кицю, про Дуню. Дуня остаточно видалила всі свої фото зі сторінки Мовчуна і більше не пише йому коментарів. З Іваном Дуня більше не дружить. Ілентина довго розглядала фото в її альбомі, там море, ліс, однороги і Дуня на мітлі. Фантастичний ліс Дуні, Ілентина тішилася, що в неї у віртуальності трохи інакше. І вже поринаючи в сон, зрозуміла, чому має від Мовчуна дві пісні. Мовчун втратив впевненість, що Іван це Ілентина, побачивши фото Арія, засумнівався. Пісню по емейлу послав Ілентині на той випадок, раптом вона до Івана немає ніякого відношення. Заснула щаслива, вона потрібна Мовчуну.

Віртуальність.

Двоє однорогів чорний і білий з двома вершниками повільно йдуть берегом. Вершники розмовляють. Власне, більше говорить ВОНА,

ВІН часом відповідає одним чи двома словами. Підходять до лісу, дивного лісу, занадто прикрашеного і розцяцькованого. Зупиняються. ВОНА сходить зі спини білого однорога на землю, гладить їй шию.

— В цьому лісі є господарка, вона чаклунка, далі мені йти не можна. Можна тільки тобі, її другові, і однорогам. Мене вона не має за друга, так що далі ви без мене. Та чаклунка чекає тебе, хоче говорити з тобою.

— А як же ти?

— Як я? Піхотою в реальність!

Потріпала однорога за гриву, ляснула долонею, відвернулась і пішла.

— Зачекай, я з тобою. Я не піду туди, там все занадто казкове і дуже людно. Хочеш в реальність? Хай так, підемо в реальність!

— А як та жінка?

— Вона що в мене одна? В реальності також маю жінок більше ніж досить.

— Хто б сумнівався. А від мене чого хочеш?

— Як би я знав. То ти від мене чогось хочеш, знаєш чого?

В цей час однороги дружно помчали берегом.

Реальність.

Я вражена. Відчувши мою увагу і зацікавленість, Мовчун проявляє велику активність. Вивішує свої творчі роботи, більшість фотошоп, одна олійний живопис.

— Ця робота висить у Киці в пивниці і її їдять там миші.

— Чому в пивниці? Чому не в покою?

— Про це запитай у Киці.

— Запитую. Киця, чому робота Мовчуна висить у тебе в пивниці, де її їдять миші, а не в покою?

— Запитай у Мовчуна, чому вона стояла в нього запхана за шафою?

— Ви що? Змовилися посилати мене один до одного? Як що, вона вам не потрібна, прошу дати її мені, я повішу її в себе на стіну.

Мовчун вивішує наступні роботи, обговорюємо кожну окремо. В обговорення включаються його приятельки. Більшість робіт я бачила раніше на тій сторінці в галереї Дуні, але про це ні слова, мовчимо і я, і Киця. Дійшло до робіт де зображений еротично Мовчун з жінками. Обговорили жінку в костюмі медсестри. Там медсестра мастурбує, дивлячись на спину Мовчуна. Наступна де він в жилетці, а жінка на унітазі. За цю роботу я його була порвала як “Бобік грілку” на іншому

сайті, тут я, Іван, хвалю, але зривається Киця.

— Чому в жилетці, подарунку від мене? В тебе, що тільки в ній сексуальні пориви?

— Ти завжди мусиш нагадати, що я маю від тебе, така в тебе натура, мушу на це вважати.

— Киця тебе ревнує, дуже любиш гарних жінок. Але йти до коханки і одягати подарунок другої, то не гуманно. — Додаю я масла в вогонь. В мене виникає думка, може Киця його утримує і Мовчун фінансово залежить від неї? Перериває мій процес мислення приватний лист від Киці.

— Я розумію, це жарт, але в кожному жарті є доля правди.

Киця просить мене не жартувати так більше. Тим часом Мовчун вивішує наступну роботу “з “щоденника” знайденого на вокзалі”. На фото Мовчун без руки і ноги, тільки прикритий фіговим листочком, сидить на залізничній колії. Киця кидається на “амбразуру”.

— Всі поховалися, а я скажу коротко. Це прекрасніше ніж античні пам’ятники. “Зелені” звинуватять, що ти оскверняєш лист. Як тут не любить Баляса, що по шляхах собі гасає. — Мовчуна Киця часто називає Балясом. Можливо це його кличка. Я підтримую похвалу і також хвалю це фото.

— Мовчун мужній, немає слів.

— Мовчун, ти маєш кращі фото за 2006 рік. — В розмову вступає Аліса.

— Цікаво побачити фото, яке сподобалося Алісі. Ця фотографія шокує. Мабуть жінки, які її бачать, хочуть приголубити тебе, Мовчун, й утішити.

На такі мої слова Киця просто шаленіє.

— 2006 рік, так Мовчун має багато фото, зі мною. Для мене Мовчун без руки і ноги, як кожен інший. Буває чудовий, добрий і люблячий, а також злий, сердитий і нервовий. Завжди однак тримає велику дистанцію до себе, і чудове почуття гумору, яке ті всякі його негативи усуває вмить. Тому ми до цієї пори приятелюємо. А повірте мені, зі мною не мед. А що до утішання, може в жінках є ці милосердні ознаки, але Мовчун має навколо себе секс бомби, що вам би очі повилазили. А я гризу пальці від ревнощів. Бо не маю шансу.

Аліса спокійна, це просто образ дружини офіцера. Вона незворушно продовжує.

— Ніколи не знала Мовчуна особисто, але напевно він є прекрасною людиною. Вітаю.

— Як ти його пізнаєш, також даси себе схопити на цю приманку,

що він має в собі. Багато нас на це попались. Розбиває нам серця по черзі без жалості. Я вітаю тебе Алісо.

Що так зачепило Кицю? Ревність? Образа? Вона вся аж кипіла. Алісу це не прийняло.

— Я Мовчуна трактую як приятеля. Моє серце є зайняте іншим.

Я чекала від Аліси таку відповідь, раніше пісеньками, вона дала подібну відповідь Мовчуну, на його запрошення пісеньками до сексу, можливо віртуального. Киці сподобалася Алісіна поміркованість, вони заприятелювали. Я хотіла розповісти Киці про “теорію шоку”, яку взяла недавно. Зробити це, не можна було прямо. Тому я написала в коментарях, можливо, не до речі, в надії, що Киця помітить і прочитає.

— Дівчатка, красуні, вибачте, що я знову не те ляпнув. Це фото справді шокує! Мені не давно на сторінку Вячислав Мановецький був поставив такий коментар:

— “Як можеш, побач собі доктрину шоку. Є то несамовите, в такий спосіб США маніпулювала і маніпулює народами.” Я не знаю цієї теорії, думав, що в Польщі вона популярна. Не знав, що ви братимете все сказане на свій рахунок.

Вставила фрагмент коментаря разом з адресою на сайт. Може Киця подивиться. І трохи пізніше, коли пристрасті уляглися, добавила до того, попереднього коментаря.

— Киця, не сприймай Мовчуна, як любого другого. Сприймай його таким, яким він є, інакшим від інших.

Відповіді не отримала.

Реальність.

— Як що чесно, то я б її трахнув, ну а ти не можеш зробити цього. — Так відповів Юзліс на моє запитання.

— Що мені робити з Кицею?

— Ти говориш, що він тримає її на повідку, і як тільки вона хоче відірватися, дає їй наступну «дозу» шоку?

— Десь так, як що узагальнити. Про «теорію шоку» мені на сторінці написав зовсім по-сторонній поляк. Він напевне сам не знає, що зробив і для чого. Випадковостей не буває.

Таки не буває. В цей час мигнула лампочка, перепад напруги, і мій комп'ютер замовкає, не реагує ні на що. Розмова по скайпу з Юзлісом переривається.

— Перестань по бабам шастати, це тобі знак зверху. Ти хочеш, щоб з тобою так чинили? Це не етично і не гуманно, — відчитала мене Діна. Але ж Арій насправді є і жінки йому подобаються.

— По чоловіках також не варто шастати. — Роджер приєднався до Діни. — Не знаю, хто більше засмутиться, жінки, які думають, що ви чоловік, чи чоловіки, які думають, що ви чоловік.

— Я по нормальних чоловіках.

— Нормальні на вас не поведуться.

Припиняю активну діяльність, роблю паузу. Вирішую поки-що описати те, що вже відбулося.

І так — випадковостей не буває. Теорія шоку коротко звучить так. Шокуй людину і вона стане залежна від тебе, як наркоман від наркотику. Десь так. Під час шоку в людини виробляється якийсь наркотик, якщо кілька раз підряд шокувати, залежність забезпечена. Далі ця людина від тебе залежна, можна робити з нею, що хочеш. Стають зрозумілими екстремали. Я думаю, що Мовчун якраз так і робить, свідомо, чи несвідомо шокує жінок, а потім вони від нього залежні. Мені здається, Киця також на цьому гачку, тому й кидається на різних чоловіків, хоче відірватися, і не може, бо чоловіки, як Юзліс — «скористався б її становищем і трахнув». Зі мною Киця старається спілкуватися не відкрито, щоб не віддякувати тих хто поряд. На мене не дуже розраховує, вибирає з тих чоловіків, хто ближче. Я на її сторінку час від часу вивішую котів, хай має, раз вона їх любить.

— Іван вже знає, що я люблю котів. Але сумує, не знає чи його також. Цим способом пробує впевнитися, такий «кінь троянський». Тобто заднього проба входу.

Так Киця пояснює мої вчинки іншому поляку, Пернатому. Публічно Киця називає мене Іваном, хоч для неї я Арій. Над останнім реченням Киці про «пробу заднього входу», я напружено подумала і до мене нарешті дійшло, що то означає, зайти з тилу. Киця так дякувала Івану за тих котів, кокетуючи з Пернатим.

— Киця, як би ти знала, що переклав мій тлумач. Я вірю, що ти таких слів не знаєш.

— Про яке слово мова?

— Моя мама забороняла мені говорити такі слова.

— Ну ти вже великий! Бий сміливо!

— Тлумач пише так — «тобто заднього проба входу». Інтерпретуй то, як ти хочеш.

— Прекрасно! — Друг Киці розвеселився. Киця написала, що зі сміху придавила мишу. Стали втрьох вияснити яку мишу. Виявилось — комп'ютерну.

— Припиніть, я вже не можу зі сміху витримати. Що тут зробити? Дайте щось дуже сумного., — пише Киця і вже, мабуть сповзала зі стільця на підлогу.

— А як потрібно було розуміти? Що то означало?

— Я пропадаю. Вбив наповал. Стид конкретний.

Поляк шукає їй сумну музику. Мені делікатно дають відставку, але з такими компліментами, щоб Іван не образився. Щось на зразок — я давно так гарно не сміялась, ти вмієш веселити, ти маєш гумор.

Мені здається, Киця хапається за різних чоловіків, і кожного разу повертається до Мовчуна. Вона старається переконати мене, що має багато чоловіків, є в неї і любов, і секс. І тільки у Мовчуна не має більше шансу бути її коханцем. Я думаю, що Киця не може без своєї «дози» шоку, вона переконує сама себе, видумує різні причини, а насправді прив'язана до Мовчуна. Ті її «багато чоловіків», які ніби то, вона має, означають, що не має нікого, а постійний є тільки Мовчун. Розповідаю цю ситуацію, як я її розумію, Юзлісу.

— Тепер я розумію чому мене так ламало. В армії я був в «Х» військах, маю 46 стрибків з парашутом. Як прийшов з армії, мене буквально ламало. Тепер розумію, що таки то була ломка, як у наркомана, — зробив висновок Юзліс.

Віртуальність.

Берег. Вони стоять під сосною обнявшись. ВІН легенько пальцями торкається її спини, проводить від потилиці вниз, ніжно лоскоче, пестить. ВОНА тулиться до його щоки щокою, обнімає несміливо.

З шумом розбиваються об берег хвилі, десь кричать чайки. Він пробує щось говорити, але замовкає, тільки його рука говорить з її спиною, відчуває тепло і трепет шкіри. Йому б хотілося провести рукою по її грудях, животі і нижче, відчути її гарячу вологу. Та бачив, що ВОНА напружена, як сполоханий кінь, і тільки злегка притяг до себе, не став поспішати. Помітив, як на березі біля самої води зустрілися два однороги, чорний і білий, споглядають один одного. ВОНА прослідкувала за його поглядом, усміхнулася. Біла одноріг явно провокувала чорного жеребця, на ній аж шкура грала. Кінь неквапно переступав копитами в напрямку кобили, чоловіки і в однорогів «повільно запрягають».

Нахилився до її вуха, лоскочучи бородою, мовив.

— Потрібно довіряти один одному.

Пригорнув до себе м'яке жіноче тіло. Тоді обняла його за шию, скидаючи напругу, недовіру, обережність. Розчинилась в теплому запахіві любимого тіла.

Однороги бігли берегом розбиваючи копитами воду. Чорний одноріг загнав білу кобилку в море поки разом не попливли серед хвиль.

Потім вийшли з моря і бігли берегом, струшуючи воду, мчали по піску, залишаючи мокрі сліди.

Реальність.

— Ти палишся! Тебе провокують, а ти палишся. Ти повинна стояти на своєму, ти чоловік і все тут. І вести тобі потрібно себе, по чоловічому, залагти на «дно» і перечекати, поки не мине вся ця напасть.

Так відреагувала Діна на мою розповідь.

— Ну той що, що я ведусь? Вони ніколи не будуть впевнені на сто процентів. Завжди можна сказати, що це всього лише пісеньки. Я роблю так, як вони, їхнім методом.

— Ти обманюєш себе. Ти закохана в нього як дурна. Подивися на мої маленькі вушка, скільки ти вже навішала на них лапші? Тобі їх не шкода? Вже прогинаються. Ти придумуєш все, щоб виправдати свої приставання до Мовчуна. Це професійний пікапер. Його метод, як розбивати серця жінкам, діє на тебе також.

— Звичайно діє. Я не виняток. А чим мені це заважає? Мені подобається бути закоханою, нормальний стан, як для художника. Я що сумую, в депресії, погано виглядаю? Ну пристаю до нього трохи, може навіть дуже пристаю, але я стараюся не робити йому шкоди. Мені це не шкодить, бо я далеко, і все це тільки по інтернету.

— Його приятельки схожі між собою і тобою не випадково. Просто та приманки і прийоми розраховані на таких як ви, які є творчі, темпераментні, добрі і безкорисні. Він цим користується.

— Добре! Дивимося, що маємо, я є закохана і мені дуже добре, то чому я повинна робити щось, щоб мені добре не було?

— Ти сама говорила про ту «теорію шоку», він тримає тебе на «повідку» і періодично кидає «дозу» шоку. Пікапери так працюють, вони дають жінці придумати свою мрію, насправді такого чоловіка немає. Ти придумала цей образ і його любиш.

— Хай так! Я люблю свою мрію! Хоч знаю тепер який у мене образ чоловіка мрії.

Ця розмова була довга, не перша, та мабуть, і не остання. А я в цей час “палюсь” конкретно. Мовчун знову підозрює в мені, Іванові, мене Ілентину, і я як жінка, реаую на його провокації. Тепер нашими таємними знаками є пісеньки про коней. Він підкреслено любить коней, я підкреслено люблю коней, Киця шаленіє.

Щось у Мовчуна з Кицею відбувається за кадром, то він ображений, то вона. Зі мною, Іваном, він спілкувався більше і сміливіше, ніж зі мною, Ілентиною. Як що ж і пише Ілентині, то мало і сковано. Але

як тільки я даю йому пісню знак, що як не хоче, то не мусить, можемо попрощатися і не листуватися більше. У відповідь отримую знак-пісню, не хоче прощатися, цінить наш зв'язок. Трохи по тому проявляє активності, а потім знову пасивний.

— Ми починали в грозових хмарах. — Написала Мовчуну, натякаючи на річницю нашої дружби. У відповідь тиша.

— Я хочу від тебе подарунок — твої фото.

Немає відповіді. Потім мені, Івану, презентує повітряний бій в хмарах. Пройняло мене, стою на вухах, емоції розривають. А він вивішує на своїй сторінці пісеньку, в якій говорить, що тільки цим і живе. От тільки для кого вона вивішена, та пісенька? Відгукнулися Киця, Вода і я, напевно кожна думала, що для неї. Я також думаю, що для мене.

— Дуже гарна пісня, Мовчун!

— Прекрасна, експресивна, не затаскана, витримані слова і музика. З нервом. — Продовжує мою похвалу Вода.

— Мені подобається зміст пісні. Вона оптимістична. — Гну я своє.

— Досконалий переказ! Текст, мелодія, ритм, експресія! Все це ще підсилюється через цей несамовитий тембр голосу! Вже черговий раз я слухаю цю пісню, вона несамовита! — Підхоплює естафету Вода.

— Так, Мовчун вміє знаходити дуже гарні пісні! Я так не вмію. — Стараюсь я скупі по чоловічому, ще раз похвалити.

— На жаль, я теж не дуже. — Вода кокетує з Мовчуном, зі мною також. Мовчун вступає в розмову.

— Бо мені хіба, в душі моїй гра.

Він уже говорив такі слова в віртуальній галереї Дуні, говорив їх також і в моїх листах. Кому сказав їх цього разу?

— Мовчун, в мене також в душі гра, і я вже в черговий раз забираю в тебе зі сторінки пісеньки. Хіба знаєш, тут ми можемо домовитися. Слова сиплються з Води без упину. А я скупі по чоловічому додаю.

— Дуже гарно гра! В прекрасній душі! Дякую Мовчун!

Потім ще щось писала Вода. І у відповідь слова від Мовчуна.

— Дякую, що це подолано!

Кому він дякує? Що подолано? Чи це знову перекладач?

— "Знаю, часом ти маєш життя не до життя", ну то власне. — Підсумок підвела Сабріна. Ось вона велика майстерність пікапера, кожна з баб вирішила, що він поговорив саме з нею і сказав те, що хотіла почути. Майстер! Я в захопленні!

Отримавши свою дозу емоцій, заспокоїлася і розслабилася, не

зразу в'їхала в текст чергової пісеньки, Мовчун адресує її конкретно мені, повісивши на мої сторінці. Прочитала назву, “Мерседес бенс”. По-підірнулася з Кицею, мовляв, нам чоловікам подобається техніка. Вивісила Мовчуну пісеньку з назвою “Все буде добре”. Він в захваті, дуже радіє, це мене насторожило. Читаю текст, знайшла переклад пісні, тієї, про Мерседес. Там зміст дуже цікавий, хтось просить в Бога доказати йому свою любов і подарувати Мерседес бенс, або телевізор кольоровий, або там ще щось. От так. На якийсь час ми замовкаємо обоє розчаровані. Мовчимо довго, потім я знову перша здаюся, не можу без нього.

— Вибач, ясно, що я не святий. Де зник Мовчун? — Запитую через якийсь час у Киці.

— Вчора я розмовляла з ним. Він має різні стани. Найважливіше, що не є то благословенний стан. Я лечу на заняття. Бувай, Арій. Я нікому нічого не говорила ким ти є. Так, як ми умовилися.

— Дякую, Киця. Прошу, розкажи в чому проявляється напад релігійності в Мовчуна? Чому це є перешкодою у ваших взаєминах?

— Я і Бог то єдність. Костел для мене не існує. Я не замішую людей у справи Божі. Тільки я і Бог, то наша розмова і ніяких посередників.

І вона знову повторює уже сказане раніше, як Мовчун вірить в костел і ксьондза. Що більше вона переконує мене, то більше бачу, що причина не в цьому. Я розпитую і розпитую Кицю, я хочу знати, який Мовчун є в житті.

— Мовчун настільки категоричний, що це перешкоджає вам бути разом?

— Ні, не то перешкоджає. Мене він не цікавить як товариш життя. Я маю інше уявлення про кохання ніж Мовчун. Я не хочу про те розмовляти. Вже тебе я просила, епісь сам, мене не епі зі своїм Мовчуном. Моє приватне життя, як сама назва вказує, належить тільки до мене. Ти це розумієш, чи я повинна це висловити більш гостро?

Ну куди ж “більш гостро”, і так не тупо. Чому Киця так скаженіє?

— Я не запитую про приватне. Але ти для мене загадка. Я бачу як ти хвилюєшся, коли Мовчун на тебе ображається і зникає. Тоді “життя” на твоїй сторінці завмирає, а гумор такий, що “порву любого”. Я не одружую тебе з ним і не ревную, просто хочу зрозуміти.

— Була сьогодні в Мовчуна. Я не дивлюся телевізор, хоч його маю. В Мовчуна телевізор зламався, я дала йому свій. Я бажаю бути з людьми, або сама, але не з коробкою, повною балакучих голів, я не можу тратити стільки часу як він.

Ось так. Мовчун захотів телевізор і вона йому віддала, придумуючи причину, чому цей “ящик” їй непотрібний.

Можливо, тією пісенькою про Мерседес Мовчун натякав мені, що хоче подарунок і від мене? Який?

Віртуальність.

В позолочених сонцем хмарах ВІН і ВОНА, обнявшись пестять один одного. ВОНА обвила його ногами, руками пестить груди. ВІН лоскоче їй шию, спину. Часом його губи зустрічаються з її губами. Дотики їхніх тіл стають більш ритмічними. ВОНА ніжно пестить рукою його живі дві кулі. То цілує, то злегка покусує йому груди. Стискає ногами ногу, і допомігши собі рукою, «насаджує» себе на його твердий і пружний.

— Ой!

ВІН уже й сам бачить, що «Ой!», ВОНА «закінчує», не розпочавши. Відчув як напружилася і здригається її тіло, як міцно обнімає його стан, як ритмічно і сильно стискається в ній і тисне його.

Тільки притулив її до себе, чекав, поки пройде цей ураган. І коли розслабилася, заховавши обличчя в нього на грудях, при-підняв за підборіддя і подивився в очі. Опустила голову і знову уткнулася обличчям йому в груди.

— Вибач, мені так соромно, що так... Я не бачила тебе давно і... Ах! Але ти такий!!! І це так гарно!!! Що я... Мені соромно.

— Не соромся, все добре. Глянь, які гарні кольори на хмарах.

Тихо говорив «ні про що», гладив волосся, давав можливість їй відпочити. Хмари огортали їх, осідали краплями на шкірі.

— Розумієш, я.

ВІН не дав їй продовжити, закривши уста долонею. Вдихнула, і ошаліла від запаху. Його долоня пахла любов'ю! Тіло відгукнулося на ласку іншого тіла. Тільки тепер він пестив обережно, його рука обминала ту «небезпечну» зону.

Насолоджувався не поспішаючи. ВОНА мліла від цих рухів, підкоряючись його бажанню. Що тільки не робилося тих хмарах! І в апогей відчуттів пройшовся рукою, як по струнах по наелектризованій шкірі її спини.

— Ах!!!

— АААxxx!!!

Занурилися в хмари, де не існує іншого світу, тільки шалені відчуття бурхливого оргазму, а потім блаженство спокою.

7

Реальність.

Схоже, Мовчун хотів від мене іншого подарунку, не віртуального. Він дуже розчарований, адже я пообіцяла пісню “все буде добре”, а нічого не зробила. Тому наше спілкування впало до нуля. Не витримує нашої мовчанки Киця.

— Як відчуваєш себе сьогодні, Арій? В нас погода фатальна, дуже душно. Що робиш?

— Дурницями маюся. Завтра і після завтра буде святкування “Дня Києва”. Буду від ранку до вечора учасником. Сьогодні приготувався. Завтра виходжу о шостій ранку.

— Гуляй добре, то не буду тобі морочити голову. Добрих снів.

Реальність.

День Києва. Андріївський Узвіз. Багато туристів і прохожих людей. До Арія і Ілентини підходить Жсамар.

— Привіт! Що у вас нового? Давно я не був тут.

— В нас все по старому. Що нового в тебе?

— Я розлучився. Живу зараз в Києві, працюю. Добре що робота є.

— А яка в тебе зарплата? — Арій ставить зовсім не скромне запитання і переводить розмову в інше русло.

— Зарплата нормальна. За вісім годин (називає суму), але я працюю не менше чим десять годин. А що мені робити? Живу в гуртожитку, після роботи готую вечерю, потім вечеряю і спати.

— А у вихідні дні?

— Їду за місто на природу.

Ілентина не витримує, втручається в розмову.

— Арій, не збивай! Жсамар, твоя дружина вилікувалася? Колишня дружина.

— Ні.

Реальність Минуле.

Та ж сама вулиця в похмурий день. Арій сумний і нервовий. Він розлучається з Таленкою, проживши разом багато років, а може й більше, ніж багато. Процес розлучення завжди болючий, хто б, що не говорив. Арій стоїть з Жсамаром, курить і говорить.

— Вони ходять разом за руки взявшись, як в шістнадцять років. Щоб ти робив, як би твоя дружина закохалася?

— Я був би радий, я був би щасливий, як би так сталося.

Тоді Арій його не зрозумів, смакував свої переживання. Пізніше, як побачив дружину Жсамара, бав вражений. Її не цікавило ніщо і ніхто, вона була хвора, в неї уже не було ніяких переживань. І як би вона хоч чимось зацікавилася, хоч іншим чоловіком, це означало б одужання. Але цього не було.

Віртуальність.

Поле. Йде дощ. Нікого немає. Різкі пориви вітру і небо розколюється блискавкою, ще блискавка, ще. На полі танок блискавок. Продовжує йти дощ, але поле стало іншим, тепер воно наелектризоване сильним почуття. Яким? То не важливо. Важливо, що почуття є!

Реальність.

— Сьогодні хвилина правди, Арій. Роверист є моїм близьким приятелем. Ми з ним балакаємо про наші таємниці, їздимо велосипедами на довгі траси, ми є собі близькі. Мовчун є моїм колишнім коханцем, з яким я стараюся далі бути в дружніх стосунках, бо він дуже важливий для мене. Маю також свою любов, так отже, моє життя цілком нормальне. Я не мушу нічого шукати, я все маю. Тепер ще щоб твій дебільний перекладач перевів все як належить. Бо інакше знову буду як ідіотка. Я вже вжила сім банок, на сьогодні вистачить.

Я від Киці такого не чекала.

— Киця, те що ти написала, це прекрасно.

— Сім банок то сім пляшок пива. Я навалила і нарубала, трохи сп'яніла. Було жарко, тому мене розвезло. Але сім то не правда, випила дві з Роверистом, якого ти знаєш.

— Я також п'ю пиво, коли жарко. Роверист хороший чоловік.

— Добрий і прекрасний, але то тільки приятель. Але важливий. Дуже. — Схоже, Кицю розпирали гарні почуття. Я її розуміла.

— Буде так, як ти захочеш, бо ти є мудра.

— Ти розумієш, як чоловік, так багато. Мабуть чимало пережив в житті, і думаю, що і тепер тобі не легко. Давай організуємо твою виставку в нас. Я граю на вернісажах.

— Дякую, Киця, я подумаю.

— А я думаю, ти маєш це в дупі. І це образливо. Ти не сприймаєш серйозно те, що я пишу. Я завжди виконую те, що обіцяю. По інтернету не видно людину, поки я не побачу реально, я розмовляю з паном Ніхто.

— Мені подобається твоя пропозиція, але я тепер ледачий, щоб робити персональну виставку.

— То берись до роботи. Приїдеш до нас в Лодзь. Місце знайдеться, я мешкаю сама, Але як ти боїшся в мене, то в когось іншого. Я так їжджу і ще жива.

— Це в тебе шило в одному місці, не в мене. Це ти любиш їздити всюди, не я. Я ледачий.

— У нас кажуть, двигун в дупі. Ти ледачий, бо тобі не хочеться працювати. То ти є вільний птах. Тобто, живеш собі в своє задоволення і нічим не переймаєшся.

— Це так. Ти осуджуєш?

— Ні. Спробуй мобілізуватися до діяльності. Я є людина дії. Люблю мати довкола себе активних творчих людей. Ти є артистичний. Але звичайно кожен живе як хоче. Я також ціную свою свободу, і роблю, що хочу, бо живу сама. Як би з кимсь була, я мусила б рахуватися з другою особою. Для мене це важко. Я є хіпі. — Щось Киця дуже часто говорить, як їй добре бути одній. Дуже часто.

— Важко зжитися з кимсь, а потім боляче розлучатися. Але разом цікавіше. Чому Мовчун став мало писати тобі на сторінку? Раніше писав багато. Ти його про це попросила?

— Я співчуваю йому. Перед тим як писати до тебе, розмовляла з ним півгодини. Він має проблему. Лікарі не прийняли його скаргу, на те, що коли хворів, лікарі завдали йому шкоди. Запитай у нього, може тобі про те розповість. Мене ніколи ніхто не покидав, завжди я залишала. Але розтавання з кимсь, кого навіть хвилику кохала, є завжди поразка. А в водночас тягне людину до іншої людини. Тяжко то зрозуміти. Ти розумієш, бо ти такий самий. Ми трохи схожі.

— Ми насправді дуже схожі.

Я знову подумала, що вона навіть не підозрює на скільки ми схожі. Але зараз я їй писала за Арія, а він нікуди не поїде, не робитиме персональну виставку, лінивий, нічого не робитиме. Хіба вип'є та займеться сексом, якщо жінка цього захоче. Тим часом Киця продовжувала.

— Річ у тім, що лікарі зробили помилку, спричинили Мовчуну страждання, і не хочуть признати свою вину. То страшно так поводитися з неповносправною особою. Людина безпомічна перед злом. Я б їм морду набила. Цей самий лікар згубив мого батька. Як подумаю про це, то готова їх мордувати.

— В нас лікують не краще.

Реальність.

— Ти все правильно зробила, — сказав Юзліс у відповідь на моє запитання, чи правильно я веду себе, як чоловік, на тому сайті, де зареєстрована під чоловічим іменем. — Я б відповів так само.

— Вона сказала, що я занадто розумний, як для чоловіка. Можливо я роблю щось не так?

— А чоловіки, що дурні? Можливо їй такі траплялися. Мені також говорять, що я розумний.

— Та полячка стала зустрічатися зі своїм другом, перейшли в інші стосунки, і тепер вона щаслива. Написала їй, що я, Арій, радий за неї, вона запропонувала мені бути друзями, згодився.

— В мене були такі випадки. Вона знаходить собі другого, бо бачить, що з мене толку мало, я «пофігіст» і веду себе пасивно. Жінки, вони власники, їй потрібно, вона бере і все тут. А як що, ти пасивний, ніякий, то взяти тебе важко. Бачать, що не візьмуть, переключаються на другого. Потім пише, що вже знайшла, і давай залишимося друзями.

— І ти стаєш другом?

— Та ні! Як можна?

— Ти рахуєш, що не можна дружити з жінкою?

— Та можна, але то зовсім друге, не в тому випадку. Я її трахав, а тепер буду другом? Я максималіст — або все, або нічого!

— Зрозуміло, як же ти можеш з нею дружити, як що ти її трахав. А як що не трахав? Тоді можеш?

— Звичайно. То інша справа. Знаєш як з жінками буває, дружиш, вроді ніякої любові, а сексом зайнявся і прокидаються почуття.

— Тоді я можу з нею дружити.

— Вона не захоче. Навіщо їй? Вона вже знайшла.

— Не знаю, після того, вона говорила зі мною увесь вечір і запрошувала до себе.

— Ми про це ще поговоримо за кавою, а зараз ти зробила все правильно.

Можливо, що я зробила добре, тільки слова Юзліса мене чомусь не заспокоїли.

Реальність.

Вимощена бруківкою вулиця. Розмовляють Ілентина і Арій, чекають Таленку. Підходить Галя.

— Привіт!

— Привіт.

— Як ви?

— Нормально. Як ти?

— Також нічого. Гуляю.

І пішла далі в гору по вулиці. Гарна жінка, Андрій дивиться їй вслід, зітхає.

— Я трахав Галю. Коли ми були студентами на практиці в Карпатах. Нашим куратором був Бігорь, уже покійний. Я і Льоня були в одній наметі. Намети нашої групи були розставлені біля потічка досить густо, а ми з Льонею свій намет поставили окремо, трохи далі, де метрів двадцять під гірку. І тільки ніч, Галя до мене приходила.

— Тільки до тебе, чи і до Льоні також?

— Тільки до мене.

— А Льоня, що робив? Спав?

— Ні. Ну як він міг спати!

— Дивився, поради давав?

— Та ні. Нічого він не радив і не втручався. Просто лежав.

— Робив вигляд, що нічого не бачить і спить?

— Десь так.

Арій поринув в спогади.

— Але хтось на нас настукав. Бігорь розізлився страшно. Він там хотів з однією студенткою, вона не захотіла, а тут ми таке робимо. Став погрожувати, що з інституту вижене, і то було цілком реально. Я злякався. Тоді ми попросили місцевих хлопчиків, ми з ними дружили, купували в них молоко, щоб вони нам допомогли. В тому селі на горі була колиба, це було в Карпатах, ти знаєш де. Ваша група мабуть там-само була, Бігорь всіх своїх студентів возив туди на практику.

— Я була в тій колибі.

— Льоня попросив тих хлопчиків дивиться, а там по селу все видно, хто куди йде, і попередити нас, коли Бігорь буде в колибі. Прибігає один хлопчина, говорить, що вже там і добре випивши. Тоді ми з Льонею заходимо в ту колибу, беремо вина, сідаємо і до Бігоря, так з повагою. А він уже хороший, говорить, що це мої хлопці, кращі студенти, Арій зі столиці, Льоня зі Львова. Ще випили. Там був місцевий один, такий міцний, амбал, говорить: “Раз ти з Києва, то покажи як там п’ють.” І наливає двохсотграмовий стакан горілки. Дивлюся, треба пити, а вже вино випите, добре, що хоч по зростальній. Пили, співали, а я з Льонею співали гарно, потім уже “браталися” всі зі всіма. Допилися до того, що місцеві нас притягли під гору і розфасували по наметах. Після того в Бігоря ми були самими кращими студентами до кінця навчання.

Арій продовжував згадувати, як вони милися в потічку, ніби приймали там ванну. Ілентина не стала заперечувати, хоч знала, яка

холодна вода в тому потічку, він мав початок високо в горах. В такій “ванній” не поніжишся.

Нарешті прийшла Таленка.

Віртуальність.

Хмари насували від горизонту, мчали над морем закривали ще освітлене сонцем небо. Впали перші краплі дощу. Вітер шматував хмари, нісся над морем, над берегом. Віти плакучої верби мокрим листям вдарили її по спині, задрижала і покрилася «гусячою шкірою», подивилася, що робить ВІН.

ВІН витягував на берег і прив’язував човна, щоб не змили хвилі. Підійшла допомогти.

— Не заважай! Я сам!

— Але ж вітер!

— Подув легкий вітерець і ти злякалася.

“Легкий вітерець” пригнув дерева до землі, накрит хвилею його і її. Обняв за плечі і пішли під захист селі. Теплий дощ лупив по шкірі і вітер шумів над головою. Мокрі тушилися один до одного. Розкотисто заgrimів грім, здригнулася, пригорнула його до себе і тримала так, поки не затихло.

— Ти що, боїшся?

— Не знаю. Або боюсь, або збуджуюся.

— Визначся!

Притиснув до себе, щоб відчула його збудження. Десь близько вдарила блискавка і від гromу заклало вуха.

— Небезпечно так стояти.

Тільки засміявся.

— Яка різниця стояти, сидіти, чи лежати біля скелі. Добре хоч, що ця скеля, під якою ми, не вища за інші.

І все ж дивиться, де можна сісти, вибирає кам’яну брилу. Хочуть продовжити розпочате, слизький камінь не сприяє, пробують то так, то по іншому. Нарешті він повертає її до себе спиною, нахиляє над каменем, притягує за стегна до себе і входить гарячим в гаряче і мокре. Блискавки луплять одна за одною, грім гримить безперервно і він відчуває, як вона здригається від гromу і від задоволення.

Потім прихилившись спинами до каменю, сиділи обнявшись, тримаючись за руки. Потроху втихав вітер, гуркотіло все далі і далі. Вдалині ще було видно спалахи, а тут крізь хмари вже пробивалось сонце.

— Нашого човна не змило?

Розслаблено ліниво повернувся, заперечливо хитнув головою.

— Та ж прив'язував!

Вдихали запахи моря, дивилися на чистий берег, вимитий дощем.

— Красиво!

Реальність.

Юзліс закурює сигарету і відкриває двері на балкон.

— Не холодно?

— Нормально, я тепло одягнена. — Відповідає Ілентина. Чекає поки трохи вистигне кави, тримаючи її в руках.

— Я подумав, що тобі розповісти. Була така цікава пригода в молодості.

— Можна й не цікаву, звичайну.

— Звичайну не цікаво згадувати.

Юзліс гасить недопалок, бере свою каву, сідає навпроти і починає розповідь:

— “В тамбурі поїзда.

Я їхав з міста Х. квитків уже не було, взяв що міг, у загальний вагон. Поїзд транзитний, на пероні в нього всі тиснуться, бачу, що не сяду. Стою збоку, речей в мене не багато, так щось невеличке і етюдник, а на мене весь час з вікна купейного вагону молода дівчина дивиться. Коли вагон смикнувся, вона підбігла до дверей, висунулася і крикнула до мене.

— Я тут! Ти що мене не бачиш? Давай скоріш сюди!

Я зайшов у вагон. Провідниця зразу до мене.

— Де квиток? — Питає. Показую. — Це не ваш вагон, але поїзд уже їде, на першій же зупинці перейдете в свій, а до того часу можете постояти в тамбурі.

Провідниця пішла, а ми залишилися в тамбурі. Позналилися, її ім'я Олена. Вона не пішла в купе, залишилася зі мною. Ми простояли всю ніч. Може я їй сподобався, не-знаю. Вона віддалась мені там в тамбурі на відкидному маленькому стільчику, на ньому мостилися як могли. Навіщо їй то було, не-знаю. Але це ще не все, її зустрічали в містечку на вокзалі, попросила мене допомогти винести речі на перон. Там зустрічав її наречений і його батьки, вона приїхала виходити заміж, наступного дня в них мало бути весілля. Зробила собі такий «дівочник» перед одруженням.”

Реальність.

Мене не заспокоїли слова Киці, що в неї все є і вона нічого не шукає. Схоже, що то в неї був потік слів після випитого пива. Між Кицею і Мовчуном за кадром щось явно відбувалося. В нього пішла тема пісень типу, як я міг таку любить, більше не примушую, але я завжди пам'ятатиму, життя втратило сенс, і тому подібне. Або він переживає, що в Киці новий кавалер, або втратив надію ліквідувати побічні, трагічні, післяопераційні наслідки.

— Схоже, Мовчун дуже переживає. Ти розповіла йому про Ровериста? — Запитую я, Арій, в Киці.

— А що про Ровериста? Ми всі знайомі. Мовчун дістав від мене телевізор, а Роверист його йому заніс, чого має переживати?

Або нічого не розуміє Киця, або “шлангом” прикидається. Довбуся з перекладачем, пробую запитати детальніше по іншому.

— Коли від чоловіка жінка йде до іншого, це завжди боляче б'є по себелюбності. Розлучатися завжди боляче. Ти робиш правильно, своє життя не потрібно приносити в жертву нікому. Життя повинно приносити тобі радість. Але я розумію стан Мовчуна і хотів би його підтримати, тільки не знаю як. Можливо ти підкажеш, на що він може відволіктися, що Мовчун любить?

— Мовчун не в розпачі з приводу нашого розставання. Ми й надалі є близькими людьми. Думаю Мовчун має багато поклонниць, і поки що йому цього вистачає. Чує себе добре. Дуже добре. Але як хтось був зі мною, то йому важко потім бути з кимсь іншим. Тому не кокетую з непотрібними особами, щоб їм потім не було боляче. Я знаю, що ти думаєш все навпаки, але ти помиляєшся. Як краще ти мене пізнаєш, зрозумієш мої наміри.

Нічого я незрозуміла. Що між ними точиться зараз, Киця так і не відповіла. Тут вони з Мовчуном однакові, просто не бачать ці запитання і все, хоч як я не стараюся запитувати. Я роблю Киці кілька компліментів в дусі Арія і знову запитую.

— Як довго Мовчун був твоїм чоловіком? Як він міг з тобою такою активною справлятися? Він таким активним не виглядає.

— Ти не повинен то питати. Скажу тільки, що як був зі мною, був іншою людиною. Але то в минулому. На те було дуже багато причин. У всякому разі в той рік втратила раптово батьків, Мовчуна і мого любимого 18 літнього kota. Я зуміла змобілізуватися, хоч тоді не було мені добре. В четвер поховала мого любимого батька, а в суботу грала на фестивалі, дуже важливий міжнародний виступ. Як маєш почуття і яву, а я впевнена, що маєш, то зрозумієш.

Я звичайно, все розумію. Співчую. Розпитую про батька, про kota і про Мовчуна.

— Як Мовчун міг залишити тебе в такому тяжкому для тебе становищі? Він не виглядає таким жорстоким.

— Він сам знаходився в дуже важкій ситуації. В нього виявили рак. Не питай вже про ту справу. Розповіла тобі багато. Попроси в Мовчуна, він тоді був зняв фільмик про мого kota. Така мила епітафія. Не знаю, чому мене це так зворушило.

— Вибач за таке питання. Після тієї операції, ви з Мовчуном тільки друзі? Це дуже трагічно. Тепер я більше розумію і тебе і його. Дякую. Ти є розумна, добра і дуже гарна. Роверист повинен бути щасливий.

Річ у тому, що я знаю про ту операцію і її наслідки, Мовчун мені писав про них, але Киці про це не говорю, адже він писав тоді Ілентині, Арій про це нічого не знає. В мене йдуть безкінечні розмови з Арієм, все, що говорять йому жінки, все, що говорить він жінкам, обговорюється.

Віртуальність.

По траві берегом біжать одноноги їх багато. З під копит летить курява, один за одним синхронно перестрибують перешкоди на своєму шляху. Біжать не цілеспрямовано, а граються, в них сила грає, бігають в своє задоволення. То забігають в море, то мчаться на пагорб, перестрибують камені і яри. Трохи окремо від інших білий і чорний одноноги. Вони то труться боками, то покусують один одного, в них любовна гра. Відділилися від табуна, трохи пробігли морем, і чорний одноног покрит білого однонога.

Реальність.

— Привіт! Консультації даєш, як чоловік? — Запитала я в Юзліса.

— Давай поки не приступив до роботи, дзвони.

Потім ми довго говорили по телефону. Він учив мене вести себе на сайті, в бразі чоловіка. На скільки я зрозуміла, сама виграшна поведінка, це максимальна пасивність і пофігізм. Всю ініціативу віддати жінці. Сам нічого не робиш, і ні за що не відповідаєш. Красота! Цікавлюся, що пишуть йому жінки, як вони себе з ним ведуть. Виявляється, я не типова. Дуже здивована, адже в Мовчуна я вже третя, подібна до двох попередніх (це з тих, що я знаю, а їх може бути й більше) і все таки, я не типова. Схоже, Мовчун підбирає собі конкретний тип жінок.

— В нього приманка розрахована на такий тип як ви. Це як на різну рибу, є різна наживка. — Пізніше пояснила мені Діна.

Пояснення було потім, а тоді я продовжувала розмову з Юзлісом.

— Ти кинь мені по скайпу фрагмент того, що тобі пишуть жінки. — Прошу я його і отримую кавалок тексту. Правда свої репліки він звідти видалив. Фрагмент був красномовний, але недостатній. Тоді Юзліс по телефону прочитав мені весь діалог з однією жінкою, від початку до кінця, по ходу коректуючи свої відповіді:

“Спочатку, як завжди.

— Привіт.

— Привіт.

Далі вона пише, що шукає чоловіка по інтернету, знає, що деякі жінки знаходять так своє щастя. Я їй пишу.

— Уже знайшла!

І даю їй лінк на свої творчі роботи. Вона хвалить, говорить, що я жартую з її серцем. Далі пише.

— Я в вас влюбила з першого погляду на ваші картини. “Квітуча гілка” — це просто моє! Надзвичайно до душі, це так зворушливо, ніжно, відчула запах квітів.

Пише весь час в такому ж дусі, так солоденько, я називаю це “карамелька”. Це такий стиль її листів.

— Добрий вечір! Коли не було інета, була гроза. Я стояла на балконі і любила цю силою природи. Людині не досягнути цього,

потім, коли все закінчилося, дивилася на липи, їх ніжні молоденькі листочки. Ніби ввібрали в себе всю вологу, всі сльозинки дощу, і в освітленні з вікна в нічному мороку, липи створювали довкола себе ауру хвили. Було таке враження, що кожен листочок, як кораблик. Юзліс, я думала про Вас, як би ви написали все це. Було фантастично красиво. Стільки ніжності.

Завжди писала мені в такому ж дусі. Я її хвалив. Вона говорила, що перший раз так пише чоловікові.

— Перший раз пишу чоловікові в інеті такі слова і не стидно. Сиджу, дивлюся на ваше фото і ловлю себе на думці, що дуже подобається це робити, зрозумійте неправильно. Жартую. Мені подобаються ваші очі, в які я глянула три дні тому, і хочеться продовжувати завжди дивитися.

Я їй відповідав щось приблизно.

— Мені приємно читати ваші слова, Галина! Я також з великим задоволенням розглядаю ваш образ і Ваше почуття гумору мені імponує.

То вона запитувала мене, чому я нічим про неї не цікавлюся. А що цікавитися? Що захоче сама напише. Написала. А коли запитав, що саме хоче вона від мене. Написала, що на роль Музи вона не підходить, вже не дуже молода. Але згідна, як що маю два вільні метри в майстерні, жити там, готувати мені сніданки і мити пензлі. Я відповів, що це дуже сміливо з її боку. Я був таким рішучим тридцять років тому. І це все. Більше я їй не відповідав.” — Так Юзліс закінчив свою розповідь.

Він, звичайно, зробив все дуже по чоловічому, але я так не зможу, я співчуваю цій жінці, хоч такі “правильні” домогосподарки мені зовсім не подобаються. Це ж як у них там в місті “Д” погано, що готова не-бачачи, до не знайомого чоловіка їхати і жити з ним.

— Іногородні жінки дуже активні. Буквально хапають. Їм підходить, вони беруть, дуже напористі. Киянки беруть не так нагло, скромніші. Виникнуть нові запитання, дзвони. Зустрінемося трохи пізніше, я буду зайнятий найближчим часом. — Закінчує розмову Юзліс. Тоді починаю тренуватися, вести себе по-чоловічому. Триматися пасивно, все пофіг, мало слів, здавалось би просто, а для мене це дуже складно.

Реальність.

— Як твій поляк? запитала в Ілентини Буся.

— Який поляк?

— Той з яким листуєшся по інтернету.

— Так я не з одним. Зараз відновила листування з французом.

Він знов мене любить.

- Жепард? А подушку прислав? — Цікавиться Таленка.
- Ні, звичайно. Написати легше, чим піти на пошту і відправити посылку. Він не на стільки мене любить. І взагалі, я зараз по “бабам”. Записалась під чоловічим іменем, і приглядаюся до жінок.
- Як мені подобаються ваші ігри. В тебе є, що на плечі накинути, вітер холодний. Глянь, в мене вже “гусяча шкіра” на руках.
- Буса показує руки.
- Є кофта, але як для літа, то занадто тепла.
- Давай, мені потрібно не, як для літа, а як для зими.

- Реальність.
- Абенд, Ілентина. І що полячки, та інші твої? Не понаїхали?
- По скайпу запитує в мене одесит Петер.
- Відбиваюсь як можу.
- Я тут багато раз випадав і знову з’являвся. А на фронті більш особистому, хорошого багато?
- В якому значенні, Петер?
- В нормальному, інтимному тобто. Я мав поїздку на три дні з половиною, гостював. Сьогодні гроза була буйна, але коротка, пронеслась, омила. В цілому, поки живий.
- Замучила жінка?
- На цей раз був в інших гостях.
- Говоримо про різне, і знову повертаємося до інтимного.
- Я в інтимному свята. — Відповідаю.
- Навіщо? Якась секта?
- Ні, Петер, не секта. Без великої любові не хочеться. А для тебе любов, це важливо?
- ”Важливо”, це занадто слабке слово, недостатнє. Та птаха дуже рідко, не часто (та і не до всіх) залітає. А час не гальмує.
- А без любові це настільки, не те, що не варто й заводиться.
- Ілентина, я цілком інакше це бачу. Але ми різні, от і живемо відповідно по різному.
- Ми обговорили в чому ми різні. Осудили “ярлички” на вчинки. Петер переконаний, всі наші “табу” сидять у нас в голові і заважають отримувати задоволення. Робимо перерву на каву і повертаємося до розмови.
- Ілентина, ти лукавиш. Пропонуєш поговорить і відразу починаєш з запитання. — Одесити, він завжди одесит. На кожне моє запитання, два запитання у відповідь.
- Полячка мене доводить, Петер. То провокує, то звинувачує в розпутстві. Як бути з “бабами”?

— От поспівчувай!
— Угу! Складно нам — “чоловікам”. Підкажи як чоловіки себе ведуть, а то палюсь.

— Ілентина, як підкажеш? Залежно з ким і як вона.
— Вальтанута на всю голову, Петер.
— Це не рідко.
— Що робити? Запрошує мене в гості.
— Брехати залишається. Жінки придумують, брешуть, що діти, гроші.

— А що брешуть чоловіки? Що брешеш ти?
— Тобі видніше, що чоловіки брешуть. Мене виховали, що я не брешу. От і живу таким чесним, правда іноді можу промовчати.
— Мені важко промовчати, я ж жінка, ти знаєш.
— Полячка інакше думає.

Ох, не знаю я, що думає полячка, і чи думає взагалі. Іноді мені здається, що ті поляки розподіляють між собою ролі, аби з мене познущатися. Розважаються, а я страждаю. Якийсь час Петер відволікається, розмовляє з кимсь своїм, потім, пізно увечері стукається до мене.

— Привіт! Не спиш, кобетам голови дуриш?
— Ні, Петер. Свою голову фарбую.
— В зелений, як для літа, і трошки жовтого? Файно!
— Ще й як файно! А ти зараз по “бабах”?
— Грубиш про дівчаток! Хіба так можна?
— Дістали!
— В койку зазивають?
— Та взагалі то ні, а так — “стій там, іди сюди”. Не знає, що хоче, матюкається, а я не можу.

— Це вона заграє.
— Я вже дурію, від такого загравання. Що порадиш?
— Мінять стать напевно. — Петер з мене також знущається. А як же, зараз терміново поміняю стать, щоб всіх жінок задовольнити!
— Я поки “залягла” і затихла, відсиджуюсь в куцах, може вона мене кине, надіюся.

— Хіба це по чоловічому? А самій першою покинуть! Мов втомився бути один, поряд є живі красиві жінки, все виходжу в реальність, і так далі.

— Я десь так і зробила. Написала, що люблю своїх двох подружок в реальності. Полячка поки що не пише.
— Ліпше б звичайно цифру побільше, але дві також нічого.

Я не все розповідаю Петеру. Мовчу про те, що Киця така ж ревнива, як і я. Ревнує без розбору до кожного і всякого. Все повинно бути тільки її, схоже вона така ж як і я “недокохона” в дитинстві. Має великі комплекси. Боюся, що як би узнала хто я, то убила б мене одним ударом кулака.

Реальність.

— Курва, перестань, Арій, пердолити глупоту!

Киця як з ланцюга зірвалася, не пам’ятаю на яке моє запитання її так понесло. Запитала я, як завжди про Мовчуна.

— Те що Мовчун про мене говорить, то одно, напевно має до мене прив’язаність. Частинку свята йому показала, що можна жити інакше. Не знаю для чого весь час повторяєш те саме. Я закохуюся весь час різних чоловіків. Що тиждень в іншого. І так мені є суперово. Не розмовляймо про дурниці. Для чого так мною цікавишся? Подобаюся тобі? Мовчун має повно своїх жінок біля себе, але не мене.

Чому Киця думає, що Мовчун мені, Івану, для нього я Іван, щось розповідає про неї. Він ні про кого мені не розповідає, майже не говорить зі мною зовсім, тому й запитую в Киці весь час про Мовчуна. І що її так завело цього разу? Як би була до нього байдужа, так би не кипіла. Я написала їй, що щось не сходиться, або я помиляюся, або вона обманює мене, або обманює себе. Десь так. Схоже я її переоцінила, вона не на стільки розумна, як я думала, або з чоловіками в неї не все гаразд, дуже гостро сприймає цю тему.

— Ти помиляєшся. Для чого б мала тебе обманювати? Дай мені логічну відповідь. Розмовляємо про дурниці. Ти живеш в світі дамсько-чоловічих інтриг, а я живу як хіпі. Як хочеш мене побачити і довідатися ким я є, то прийдеш. Чому не розмовляємо про музику, про те що робиш в мистецтві, тільки хто з ким трахається. Чи це є нормальне?

Це не нормально. Тим більше, що я її не запитувала хто з ким спить, то й так ясно. Попросила була тільки розповісти про Ровериста, та як довго вона була близька з Мовчуном. І почалося.

— Я шукаю відповіді на інші запитання, а ти шукаєш — холера знає чого. В мене того не знайдеш. Дуже ти підозрюєш, може сам є кретином, то так міряєш людей своєю міркою. Затям собі, що пишеш до мене, я то й так обминаю чим подалі, широким колом.

А для чого обминати? Я вирішила трохи образитися і помовчати, та не встигла, Киця продовжувала.

— Є ще одне розуміння, для чого то пишеш. Якась жінка закохана в Мовчуна, хоче знати, що з ним, мучить тебе, а ти мучиш

мене. То дуже низьке примітивне і не хочу про то говорити. Я вище такого ідіотизму. Обдумай, що ти хочеш, бо я не знаю.

І тоді я ображаюся на Кицю. Якщо жінка закохана в Мовчуна, то тільки примітивна? Довго не пишу до Киці, а потім роблю крок на зустріч.

— Добре, Киця, будемо говорити про музику. Але в музиці я абсолютний дурень, тому давай краще про погоду. А погода сьогодні дуже гаряча, тридцять градусів в тіні. — Написала, що називається, поговорили про мистецтво. Або в мене такий перекладач, або Киця гумору не зрозуміла.

— Не гніваюся. Я є шалена, як що хтось мене нервує. Те що ти написав до мене, значить, що ти є добрим чоловіком. Врешті, нічого не сталося. З невеликою компанією я була на велосипедній прогулянці, але було так жарко, що пила пиво і лежала на траві. По вчорашньому вечорі залишилися тільки спогади. Так то є з музикою, є легка як туман, чуєш її, а потім десь зникає. Чи дивився ти праці японського графіка Хокусая. А може ти напишеш мені, що робиш, як виглядає твій день, коли любиш працювати. В мене життя завмирає від листопада до березня. Літо для мене, найпрекрасніший час.

Все дуже прекрасно, Киця неповторна, тільки я не її домашній кіт. Не пам'ятаю, що їй написала, щось на зразок: "В мене все як завжди. В суботу і неділю зустрічаюся зі своїми подругами Таленкою і Ілентиною". Бо Арій таки зустрічається з нами. "П'ємо пиво, розмовляємо. Може бути ще хтось, може не бути. Ці дні, то дні спілкування. Ти все робиш одна, таке враження, що довкола тебе немає людей. Я люблю своїх друзів і люблю про них говорити."

Після того ми знову надовго замовкаємо. Що ж на ній світ клином не зійшовся. Вона інакша, чим я думала, якраз таких безпосередніх чоловіки люблять. Зі мною Ілентиною, Мовчун вже не спілкується майже зовсім. Зі мною, Іваном, як що щось вішаю йому на сторінку, то хвалить, і більше ні слова. Сам не робить ніяких дій. Тому я роблю паузу "відсиджуюся в кущах" і відновлюю контакти зразу з п'ятьма поляками, три жінки і два чоловіки. Я починаю вести діалоги з самою спокійною жінкою в їхній компанії, Водюю. Шукаю з ким вона розмовляє, включаюся в діалоги. Того разу гарно розговорилися. Не важливо під якою пісенькою розпочалася розмова, в ній йшлося про те, що зараз дуже жарко.

— Сьогодні буде супер жарко! — Такий прогноз написав Мовчун. Вода почала з ним спілкуватися.

— Вже нарікаєш на спеку? В мене завжди є легкий вітерець, тому, що тут справжні гори.

Деякий час вони порівнюють скільки градусів на градуснику в кожного. Тоді я ставлю їм невинне запитання.

— Що одягти про температурі +31*, щоб виглядати одягненим і було не жарко?

Вода відгукнулася першою.

— Иван! Найліпше нічого не одягати. Налий теплої води до ванної, полежи і подумай про... Тут ти маєш вибір. Думай так, щоб тебе остудило.

— Вода, можу про таке тільки мріяти. Маю завтра захід при такій жарі, з питтям горілки і коньяку.

Захід насправді був запланований, і спека була насправді.

— Я тобі співчуваю, Іване, можеш розраховувати тільки на дощ, який охолодить атмосферу. В мене якраз падає, зараз і надходить буря.

— Було б дуже добре, грозова хмара, але по прогнозу її не має. — Грозова хмара, це був мій натяк до Мовчуна.

— Не вір прогнозам!

Радить Вода, я сприймаю її слова, як слова “Оракула”. “Грозова хмара” це був ніби пароль між Мовчуном і Ілентиною. Я знову палюся. Коли в розмову включається Мовчун, я не здивована, він жартує з мене, а може вірить, що тут Иван.

— Иван, солом’яний капелюх від сонця і вистачить.

— Мовчун, думаєш, що професура в такому вигляді сприйме мене нормально? Тільки капелюх і все?

Що мене найбільше вразило, що після згадки мною професорів, мені присилає приватне повідомлення Киця. В якому докладно описує, як її запрошували грати на зустрічі з відомим актором, який зараз гастролює в Лодзі. Як вона потім грала у вузькому колі з ним на вечірці, і багато ще в такому ж дусі. Ніби нічого не сталося, ніби вона ніколи не гнівалася на мене. А ми в цей час з Мовчуном і Водою продовжуємо публічний діалог про спеку, дискутуємо на сторінці Води.

— Иван, як що маєш цікавого капелюха, то цього вистачить, — пише мені Вода.

— Може ще листочок фіговий і буде добре, — додає Мовчун.

— Листочок, і звичайно капелюх, — уточнює Вода.

— Мовчун, як на твоєму фото? Там є листочок, але немає капелюха. — Це я про те фото, де він оголений на залізничній колії.

— Я мав берет моряка, але з мене злетів. І я маю його до сьогодні.

З такої сумної теми нас висмикує Сабріна.

— З коментарів виникає, що найбільше нарікає на жару, увага! Той хто носить прізвище Жаров.

— Так я Жаров і жарюся жорстоко.

Тоді до публічного діалогу приєднується й Киця. Всім повідомляє, що для Мовчуна має коронні стрінги. Я цікавлюся які стрінги. Тільки Киця не відповідає, переключає увагу з Мовчуна на мене і радить не змішувати горілку з коньяком. Обіцяю пильнувати. Що цікаво, вона старається вирвати мою (та мабуть і не тільки мою) увагу на себе. Як що ж, я ні з ким не спілкуюся, то і їй не потрібно, тоді Киця мене не зачіпає.

Я підкреслено веду себе як чоловік, іду “по бабам”. На грані \ вульгарності роблю компліменти. Люблю всіх жінок поголовно, і мене порівнюють з Казановою. Стараюся тримати марку, всім подобаюся і отримую від Мовчуна на свою сторінку пісеньку, як презент. Хвалю. Наступною пісенькою він натякає, що жебракує. Для мене це не новина, я чекала цього, підозрювала від початку. Жебракує, то й що?

9

Реальність.

— Ти дивилася мою сторінку?

Дивлюся сторінку. Я тепер вивчаю бажання чоловіків, їх вимоги до жінок, це потрібно мені для книжки. Француз. Ім'я вимовити не можу, тому скажемо, Жак. Шукає жінку “підкаблучника”, так мені трактує перекладач. Що ж, пишу, що підходить, я маю патріархальне виховання, чоловік повинен бути головою сім'ї. Написала, виявилось, зовсім не по темі. Перекладач трактував невірною, все мало бути навпаки. Він хоче підкорятися жінці.

— Я буду твоєю покоївкою, — пише. Такого ще не було, хай буде покоївкою.

— Ти будеш допомагати мені роздягатися? — запитую.

— Ти одягнена? Я зовсім роздягнений! Я люблю бути роздягненим!

— Я одягнена, щоб покоївка могла мене роздягнути.

— Так моя пані! Я допоможу тобі роздягнутися. Що ще накажеш мені, моя пані? Що я повинен далі робити?

— Дуже жарко сьогодні, приготуй мені ванну.

— Добре моя пані! Я приготував, що потім?

В цьому місці я виходжу з ролі, і прозаїчно пишу, що мені пора йти на роботу, продовжимо завтра і прощаюся з Жаком.

Хай Жак відпочиває, а я маю знову проблеми. Черговий раз міняти загальну композицію книги. І знову причина, Мовчун. А у мене вже був і кінець написаний, гарний щасливий кінець. Тепер не знаю яким він має бути. Я не витримала дивитися, як вони мордують один одного, стала давати поради. Врешті, любов є любов, я хочу щоб Мовчуну було добре. Киця йому підходить більше, ніж я, вона заможна, живе поряд нього, і схоже, що його фінансує. Тому я написала до Мовчуна лист від себе, Івана.

— Мовчун, мені подобаються твої почуття до Киці. Тільки мені здається, що в неї не потрібно просити любов, а мужньо ту любов брати. Їй потрібний чоловік самодостатній. Який може реалізувати себе без неї. Вона дуже боляче реагує на запитання про тебе. І ревнує тебе до тебе всіх. Дві хороші людини мордують один одного. Вибач, як що я втручаюся не в свою справу. Любов не можна випросити, а ні в тебе, а ні в неї, а ні в кого, то не цукерка.

— Цілковито з тобою згоден! — Відповів мені Мовчун.

Не зрозуміла з чим саме він згодився. Тільки тепер мені потрібно перетрясти всі начерки по сюжету, все будувати інакше, щасливий кінець писати по-іншому.

Віртуальність.

Над водою курився туман, хвилями накочував на берег. ВОНА стояла на березі і вглядалася в туман. Прислухалася, іноді чула стук копит по каменю. Чекала. І все ж, коли з туману вийшов чорний одноріг, здригнулася. ВІН сидів верхи на однорозі. Туман згладжував деталі, та був красномовним і сам силует. Подумала, як буде довго дивитися, не зробить того, що потрібно, а тому вдарила батоном по крупу. Чорний одноріг з вершником зникли в тумані. Здається зачепила його по нозі, та це вже не мало значення. Не має пісні на душі, виставила поперед себе руки і зробила крок в тумані. Пальцями відчула кору дерева, зробила ще крок, щоки торкнулися мокра гілка, схоже хвоя, а може й ні. Знову стук копитом по каменю, напружилася, з туману вийшла біла одноріг. Схилила голову до голови, обняла погладила.

— Не зараз, тільки не зараз. Я не можу зараз їхати на тобі. Я не знаю, що я можу і що я маю робити тепер.

Пішла берегом в тумані. Мокра спідниця обліпила ноги. Позаду йшла біла одноріг і невдоволено фиркала.

— Я також не вдоволена! А що зробиш?

Йшла по мокрому піску і слухала шум моря. На що ще можна надіятися? Пора приймати рішення, яке давало б їй можливість не залежати ні від кого, а особливо від нього. Так і йшли через туман.

Реальність.

— В мене був такий випадок, — сказав Юзліс, розливаючи каву.

— Я по інтернету листувався з однією москвичкою. Симпатична на фото, білява, досить молода. І така мудра, з почуттям гумору, цікаво пише, дуже грамотна. Нам було цікаво листуватися. І от одного разу вона пише: “Роби як захочеш, але я не та, що писала. Хочеш далі листуйся зі мною, хочеш ні, як ти вирішиш так і буде. Я раніше жила в Москві, а зараз я живу в Ізраїлі, і мені років на двадцять більше, ніж писала, я не думала, що наші стосунки зайдуть так далеко. Мені подобається з тобою листуватися, але як що ти не захочеш далі писати, я не ображусь.”

— Я що. Все рівно я її ні разу не бачив, фото було її, але дуже давнє, все спілкування в нас йшло тільки по інтернету. Пишу їй, що яке то має значення, будемо листуватися далі. Ми листувалися, але все якось

уже було не так. Відносини вже не були такі, як раніше, хоч здавалось би, яка різниця. Листування стало затухати, все рідше й рідше, і все скінчилося.

Юзліс докурив “цигарку під каву”, прибрав кружки.

— Ти ніколи не кажи на тому сайті, що ти жінка, краще просто “зникнути” з сайта.

Реальність.

Дійсно, можна зникнути з того сайта, адже є і інші сайти, на одному з них француз Жак — “моя покоївка” розхвилювався з самого ранку.

— Де ти, моя пані? Що ми робимо сьогодні? Ти бачила мої нові фото? Зайди в мій приватний альбом, я зробив тобі доступ.

— Я не вмію заходити в приватний альбом, не знаю, як це зробити, як що хочеш пришли фото по емейлу.

Прислав. Таких членів в мене ще не було. Добавила в теку до колекції. Мені перший раз чоловік прислав фото дупи з фалоімітатором в ній, хоч можливо, та штука по іншому називається. Буду вважати, що я “свою покоївку” вигнала за розпусту. Відповідати йому не стала.

Реальність.

Випила чаю, заспокоїлася та зайнялася полячками. І так, для Киці я Арій, для інших Іван, показую їм свою зацікавленість, різні знаки уваги. Оскільки Киця наполягає на інтелектуальних розмовах про мистецтво, вивішую їм на сторінки різні репродукції художників кожному по його характеру. Киці дісталось зображення “Венера” графіка А. Базилевича.

— Я маю кращі ноги, — заявила вона.

— Маєш кращі ноги? То треба бачити.

— Твою пропозицію беру до уваги. Хіба повіриш мені на слово.

— Вірю твоєму чесному слову, що маєш гарні ноги. Тільки останнім часом мені подобаються трошки кривенькі жіночі ноги. В певних позиціях то так пікантно.

Раз я для Киці Арій, в мене мають бути смаки Арія. Всі ми знаємо, що він тепер любить трохи кривенькі ноги, розповідав нам про це разів двадцять, за кожним разом додаючи нові деталі.

— Мусиш перевірити. Може фактично буде краще поміняти позу. Казанова має гідних послідовників. — Кицю зачепили смаки Арія, що до ніг.

— Я не Казанова. Я тупий хлопець і нічого не знаю. Розкажи,

яка позиція ліпша?

— Я не знаю, як то робиться. Мусиш спитати Ровериста. Може він знає щось на ту тему.

— Але я гетеросексуальний!

— То свята відомість для мене. Я теж.

— Хей, хей! Я теж! — До розмови приєднується Сабріна.

— Знала, що ти це злапаєш!

— Я чи Іван?

— І одному і другому пасує. Якось самі здогадайтеся. — Киця нас послала, але Сабріна не здається.

— Не йдеться про “якось”, а про “якість”. — Останнє слово було за Сабріною, але й за Кицею також.

І так надалі ми будемо говорити про мистецтво, бо Киця хоче тільки інтелектуальні розмови.

Реальність.

До речі про розмови. Перед сном я поговорила з одеситом.

— Петер, ти зараз зайнятий чимось хорошим? Жінками?

— Не тримаю.

— Що значить не тримаю, не скотина все-таки. Ти грубо про нас жінок.

— Тримують ще котиків, пташок, рибок.

— А ти кого мав на увазі?

— Живність в домі.

— Хитрий ти, Петер! Я сьогодні маю намір відчувати себе жінкою. Хочеш буду до тебе приставати? Я навчилася.

— Я готовий.

Тоді я пишу до Петера тими словами, якими до мене “Арія” пише Киця. Про розум, про симпатії, про чутливість і інтуїцію.

— Прозвучало, як лестощі.

— Я повторила те, що мені пишуть. Сама я так не вмію.

Петер розповів, що живе недалеко від моря, але цього року ще не купався. Скоро до нього прийдуть гості і тоді буде ходити на море.

— О! Приїде жінка? Красива?

— Ну не чоловік же. Все в порядку.

— Я за тебе спокійна. Може по ходу будеш освітлювати детальний розвиток подій, для справи?

— Не той випадок.

— Чому?

— Не вчора розпочалось.

— Той що, писатимеш продовження.
— Поки це так.
— Не зрозуміла. Як так? Ти хитруєш, напиши щоб було зрозуміло.

— Я не хитрую. Описувати не стану, тому, що ці стосунки довготривалі. Значить не матеріал. Що, не зрозуміло?

Такого я не чекала. До мене не зразу дійшло, що Петер вважає, ніби писати можна тільки про легковажні стосунки.

— Ясно звичайно. Тільки з чого ти взяв, що я пишу тільки про випадковий секс? Я описую і сімейні пари також.

— І тобі про це розповідають?

— Так. Просто я імена змінюю.

— Справа не в цьому. Просто дійсно про особисте, якимось то не розповідають.

— Чому? Розповідають, просто з другими емоціями, більш ніжно.

— Я не звик про особисте тріпатися.

От так! Абсолютно не розумію чоловіків. Він розповідав мені не одну пікантну історію. І що, то було не особисте? Публічне?

Віртуальність.

Туман білий, як молоко, краплями осідав на каменях. На мокрі поверхні скелі бачила своє розмите зображення. Провела рукою по краплинах і вони цівками стекли до долу. Пішла на шум води. Поряд йшла біла одноріг, здригаючись шкірою, струшуючи вологу. Йшли берегом, під ногами в піску напівзасипані відбитки великих копит.

— Власне все може бути добре.

Одноріг труснула шкірою, окропила бризками.

— Тобі то що? Чорний одноріг обов'язково буде.

Тихо заіржала. Десь далеко їй відповіли. Луна над водою перекочувала ці звуки.

— Та в тебе ось є цілий табун.

Одноріг різко зупинилася, зробивши копитами борозну в піску, націлила на неї ріг. Так і стояли деякий час. Потім погладила білу шию, взялася за гриву і сіла верхи на однорога.

— Ти права! Я також можу мати по вершнику на кожного однорога з твого табуна. Але навіщо? І річ зовсім не в моральних принципах. Та й не знаю я в чому річ!

Біла одноріг не слухала. Вона знала куди йти і йшла на голос. В тумані було чути стук копит по камені, не по мокрому піску і десь близько, зовсім поряд.

— Ти мене чуєш? запитала.

— Чую.

Далі їхали поряд в тумані. Не бачили один одного, але відчували присутність. Море переходило а туман, туман переходив в море.

Реальність.

— Можу ще про натурницю розповісти.

Юзліс показував Ілентині свої етюди. Ставив їх на мольберт один за одним. І поставивши наступний, де була зображена оголена жінка, поринув у спогади.

— Вона мені позувала оголена. Приходила, роздягалася, лягала на подіум і завмирала. А коли я писав, то бачив як вона слідувала з моїми рухами, дивилася як я працюю. Коли сеанс закінчувався, підходила, дивилася, що я зробив і якось так здригалася. Потім хвалила, говорила, що зображення до неї подібне, і так кожного сеансу. А значно пізніше, ми випадково зустрілися в кафе і я запитав її, говорю: "Поясни мені, чому ти тоді щоразу здригалася?"

А вона каже: "Як ти дивився на мене, коли малював, я так сильно збуджувалася, що так ще не розпалювалася ні при якому сексі. А коли дивилася на те, що вже зроблене, то здригалася, бо то в мене був оргазм."

От так! Я ніколи не думав, що так може бути. Вона уявляла, ніби я не полотна торкаюся, а провожу рукою по ній, по її формах, пильнувала на що саме я дивлюся і як проводжу пензлем.

Юзліс продовжив показ етюдів, коментуючи кожен, розповідаючи, коли і як зроблений, хто що про нього говорив.

Реальність.

— А почалося все від гарної пісні "Молитва" Окуджави.

Написав Мовчун після наших дебатів під зсилкою пісні, що вивісив в мене на сторінці. Розпочала їх, ті коментарі я, для Мовчуна я ще була Іваном, хоч мав великі підозри, хто я є насправді.

— Гарна пісенька, Мовчун. Я просив би у Бога тільки великої любові, яку не можна випросити в жінки, бо то буде жалість, не можна купити, бо то буде курва. Можна тільки отримувати як подарунок і дарувати. А що просив би в Бога ти?

Мовчун, звичайно, строго по чоловічому, сміливо десь заховався і не відповів. Відгукнулася Киця.

— Виконувала той гарний твір в джазовій версії. Він такий характерний, що не можна в ньому чимось здивувати. Найкраще звучить оригінал. Була на концерті Окуджави в Лодзі, не задовго до

його смерті. Скромний невеликий чоловік, а така сила була від нього. Так мають тільки великі і таким власне він і був. Іван, вже не боївся перекладати слово “курва”?

— Вже не боюся! Знаю, що як тлумач тлумачить, то слово має бути хорошим, так що то повинно бути щось добре.

— Слово як слово, означає те, що хочемо зрозуміти. Я зараз у Мовчуна, а на восьму вечора йду на концерт. Мушу трохи Мовчуна розворушити, бо щось він дуже невеселий.

А невеселий він, після нашого чергового розставання. Я написала, що мені подобаються його почуття до Киці. Він згодився з цим. Чому ж тоді йому бути невеселим? Зрозуміло чому сумую я. Чому ж сумує він?

— Я вітаю вас також. Киця, чи вдалося тобі розвеселити Мовчуна? Можливо це погода? В мене сьогодні також настрої паршивий. Такий хоч вий! Може і мене розворушиш?

— Я маю гарний настрої. Іду на концерт і бенкет. Мовчун не має настрою, оглядає матч світова ліга чоловічих змагань з волейболу. Мусиш йому щось веселого прислати. Я йому хіба замовлю панянку з Агентства дружби. Може йому це допоможе? Але як знаю життя, нічого з того не буде.

— Киця, ти заходиш з його комп'ютера? Він тобі довіряє! Бажаю тобі гарного вечора! Можу прислати Мовчуну щось веселого, тільки він повинен то подивитися. Як що ти не можеш розвеселити його, то хто зможе?

Киця мене приголомшує уроком польської мови, вирішила підправити мого тлумача.

— Не “заходиш”, тільки користуєшся. Заходити можна в вагітність, “залетіти”. Тобі то не грозить, а себе я теж пильную.

— Ти мене втішила. Я поставив веселе для Мовчуна, він розвеселився?

Поставила йому на сторінку коней, гарного чорного жеребця. З Кицею ми продовжуємо розмову під піснею Окуджави. До нас приєднується Сабріна, а вона завжди з'являється зненацька, і починає коментувати, не читаючи весь діалог від початку.

— Все про, що він співає! Є чудове, гарне. Тільки що все це недосяжне.

— Більшість з того, що він просить, є смертні гріхи. Дівчатка, ви є дуже грішні.

— Бо ми тебе боїмося. Має Іван ту свою чорно-книжну силу. А як що мене зачаруєш? — Це Киця кокетує зі мною, випрошує похвалу.

— Моя бабуся колись ворожила, також була грішна.

Тут в цьому місці я відволікаюся від розмови, бо ще одна їхня колега і друг, Тиха, просить мене стати її другом. Звичайно, коли чоловік, а вони думають, що я чоловік, шукає любов, то це є екзотика, і велика рідкість. Жінки не можуть бути байдужим до цього. Записую в друзі Тиху і вона додає свій голос до нашого діалогу.

— Пам'ятайте, що чемні дівчатка йдуть до неба, а нечемні, туди де хочуть.

Тоді на мою сторінку й заглянув Мовчун та нагадав всім нам про себе і про те, що все почалося з пісеньки Окуджави.

— Так то часом молитва може трохи збачувати з курсу, — коментує Киця.

— Особливо з курсу валют, — додає Сабріна.

— Але в “євроколгоспі”.

Ставить під усім діалогом крапку Мовчун.

Я все таки його розвеселила тим чорним конем на його сторінці. Коні також були нашим паролем, Мовчуна і Ілентини. Як що для нього це так важливо, то чому він веде себе настільки дивно? Головне правильно поставити запитання, і відразу є відповідь. Для нього не тільки я важлива, Киця важлива для нього також, можливо, навіть важливіша і вона живе поряд, заходить в інтернет з його комп'ютера. Він не може без Киці і не може знайти в їхній дружбі місце для мене. От і має внутрішній конфлікт. Мені потрібно подружитися з Кицею, не Арію, а Ілентині, важливо стати її другом. Це цілком можливо, зі всіма Киціними вибриками, ми все таки близькі по духу. Проблема тільки в тому, що не хоче вона дружити з жінкою, закоханою в Мовчуна. Вона хапається за чоловіків, але не за жінок. Подруги в неї, це її друзі юності і я її розумію, мені жінки також ні до чого. Але Киця, це інший випадок, я могла б дружити з нею і в реальності, вона подобається мені. От тільки я їй не подобаюся, боюся, що і мене, як Арія, Киця може скоро “далеко послати”. Я уже “прощупаний” нею, на запитання, які цікавили її, вона має відповідь, і ця відповідь Кицю не задовольняє. Я не запрошую її до себе, я не їду до неї, і я не олігарх, цікавість до мене гасне на очах. Якраз на таких запитаннях спіткнулися стосунки Мовчуна зі мною, Ілентиною. Все логічно, як що далі немає ніякої дії, то просто розмови нікого не цікавлять. Це цікаво тільки для мене, але я маю специфічний інтерес. Складне завдання я ставлю перед собою, як встигнути з Кицею подружитися Ілентині, до того як мене, Арія “пошлють далеко і надовго”. Дружити з нею можливо, раз з нею дружать її подруги юності, і вона мені приємна, вона “жива”.

З якого боку підступиться? Надії, що в цьому допоможе Мовчун, не має ніякої. Він сам весь засмиканий від її шарпання в різні боки. І можливо фінансово від неї залежний, вона часто на цьому наголошує. Вранці Киця більш агресивна, чим у вечері, після випитого пива, добрішає. Так ще ж і ревнива, як і я, а може ще й дужче. Що може її зацікавити, окрім чоловіка? Користь для Мовчуна? Їй на це наплювати, цілком влаштовує його залежність від неї. А Арій, не така велика козирна карта, щоб вона на нього кинулася. Чим мене могла б зацікавити жінка, щоб я захотіла з нею дружити? Це й буде відповідь, адже ми подібні. Сьогодні вранці ми з Кицею “шматували” один одного, як два коти за самицю. Коти!!! Котики!!! Я власне також котів люблю! Як було вранці? Киця прислала жалібну пісню, одну і другу, де клоун грає веселого, хоч у нього велике горе. Тепер я розумію чому. Пізніше Вода натякнула мені, схоже, в цей день у Киці помер батько, а вона мусила виступати на фестивалі, а може ні, може то був інший день, того Киця дуже сумувала. Тут вони з Мовчуном подібні, кожен кайфує від своєї трагедії. В Мовчуна помер батько на день його народження, не позаздриш, звичайно. Тепер я знаю, чому в Киці цей день був днем смутку, а вранці, ще до чашки кави, “порвала її як Бобік грілку”, від імені Арія, ясне діло.

— Щоб тобі не було занадто весело зранку. Але ти не переймайся, смуток як вино, п’янить, стимулює розум і серце, — такий коментар Киця дала до тих сумних пісень.

— Киця, я не насолоджуюся смутком, просто іноді сумую.

— То так як я. Я не мазохістка. В нас є ціла палітра кольорових картин. Є червоний, блакитний, зелений, але є також і чорний. А найгірше як все чорно-біле, але хіба що то є фото.

Такий був філософський підхід здалеку, а я нічого не зрозуміла.

— Киця, ми завжди когось ранимо. Дикий звір.

Написала я їй, повісивши роботу Пікассо “Кішка з пораненою пташкою”. Це був натяк. Киця завжди підкреслює, що всередині вона є “диким звіром” і головна її турбота, не поранити когось ненароком.

— Серце плаче, — відповіла мені.

— Сама говорила, що не завжди є м’яка і пухнаста.

У відповідь Киця перейшла на англійську мову.

— Серденько, я не поліглот. Я не знаю англійської мови. Вчора для тебе була репродукція з компліментом, ти її навіть на помітила. Ох ці жінки! Люблять тільки як їх гладять проти шерсті. Тоді хоч помічають.

— Ти є в моїх думках і в моїй голові. А компліменти мене не цікавлять. Від людей нічого не очікую, але завжди зворушує мене гола правда. Навіть, як що вона неприємна. Рахується тільки те, що можемо

відчувати. Починаю день. Буде радісний, цікавий, бо життя є цікаве. Думаю, що мені бажаєш добра. Прощай.

Жінки не “залигають” перечекати, як чоловіки, я не змогла втримати себе, видаляю кішку з її сторінки і натомість вивішую пісню Висоцького “Вона була в Парижі”. Цього разу Киця сама зіткнулася з перекладачем. Відчула, що хочу щось сказати їй тими словами, спробувала їх перекласти. А ще з мене насміхалася раніше, думала, що це так легко.

— Була в Парижі. Багато часу провела на площі Пігал.

— Знаю, що була. Хіба могло бути по іншому?

— Так, так, так! Більш-менш середньо. Перекладач на плаху. В Парижі провела час з Модельяні.

— Перекладач на плаху! — Погоджуюся я. — Як я з тлумачем мордююся? А мене ще й товчуть!

— Перша на світі жертва тлумача.

— Не жертва! Він мені багато мовить такого пікантного від твого імені. Не жертва!

— Починаю це бачити.

— День буде гарний сьогодні, не гнівайся. З самого ранку у нас гроза! Після спеки це супер!

— Є добре.

Роль Арія мною була виконана бездоганно. Але мені було не зовсім добре, як зрозуміла в чому справа. Навіщо Киці потрібні були ці викрутаси, замість того, щоб відразу сказати в чому справа? Ох жінки! Не даремно на сайті знайомства один чоловік написав: “Шукаю жінку без викрутасів”. Але де ж таку знайдеш? Гірше всього те, що я роблю так само, як вона. Маю тепер приклад, як не потрібно робити.

Реальність. Недалеке минуле.

Сонце. Літо. Розпечений асфальт. Ілентина і Арій йдуть не Співоче поле.

— Завтра тут буде так само жарко, як сьогодні?

— Ще жаркіше. Потрібно щоб була тінь.

— Я не переносю сонця, в мене тепер на сонце алергія. — Арій вибирає тіньову сторону вулиці, йдуть, дивляться приготування до фестивалю, вже розміщені сцени, пронумеровані місця.

— Арій, що можна подарувати чоловікові на день народження, щось таке, що можна було б послати електронною поштою?

— Вірші і фото своєї “потки”.

— Фото чого?

— Ілентина, ти ж про поляка говориш? На польській це означає жіночий орган, для чоловіків самий цікавий.

— Про поляка, тільки він то “мушлею” називав, не “поткою”. В мене немає такого фото. Арій, Мовчун, той поляк, любить щоб жінки були там голені, а ти?

— Я у всьому люблю натуральність, особливо не люблю дезодоранти. Не знаю, що можеш йому подарувати, віршів ти не пишеш. Може просто гарне побажання?

Побачивши, що хотіли, Арій і Ілентина попрощалися біля метро до наступного дня. Той день був повний пригод, спеки, дощу і музики, пролетів в одну мить. Потім знову був день, наступний. Зустрілися всі троє: Таленка, Ілентина, Арій. Говорити було важко, звідусіль лунала музика.

— Привітала того поляка з днем народження?

— Мовчуна? Так привітала. Добре, що не послухала тебе, Арій, і не зробила таке фото. Було б дуже не до речі, це щось жакливе.

— Що сталося цього разу, знову якась катастрофа? — Таленка на мокрих після дощу пагорбах, шукала сухе місце.

— Це був не радісний день для Мовчуна. Колись в його день народження помер батько і тепер цього дня він поминає батька. Це дуже сумно.

— О Боже! Ілентина, що тебе цікавить в таких віртуальних сексуальних стосунках? Залиш його! — Таленка вже не перший раз так радить. Ілентина не могла залишити Мовчуна, не знала чому. В голові було вечірне листування з ним. Як він писав їй?

— Пести мене, це те, що мені зараз потрібно.

Він був один дома, сестра привітала і пішла, син відпочивав з друзями. Він сидів при комп'ютері, жалівся Ілентині і вона пестила його в своїх думках, бо кохала.

Реальність.

— Розважаєш дівчаток? — Постукався в скайпі до мене Петер.

— Ніяк не розумію Кицю, вона несамовита. Я вже готова зробити все, що вона захоче, тільки не знаю що.

— Мабуть їй уже дуже хочеться. Дай мені її контакти. Ти все рівно не зможеш задовольнити дівчинку. До мене вона могла б приїхати, я з радістю, зробив би все, що міг.

— Зараз Киця мене до себе запрошує.

— Я міг би з'їздити.

В душі в мене виник протест і образа за Кицю. Не шукає Киця, хто б ще скористався її становищем і “трахнув”, вона шукає рідну душу. Не думаю, що в Польщі чоловіки гуманніші, там мабуть також досить тих, хто хоче секс без зобов’язань. За таким Киці не варто далеко їхати, це, “як за море срати”. Петеру контакти не дала, хай обходиться місцевими жінками, наскільки я пам’ятаю, в Одесі жінок достатня кількість. Не хочу ображати Кицю, вона мені подобається, навіть тоді, коли я на неї серджуся.

Реальність.

Потрібно подружитися з Кицею. Як? Любить котів. М’які пухнасті котики, можливо вони допоможуть мені стати її подругою?

Пікассо, завіса до балету “Голубий експрес”. На сторінці Води.

— Як думаєш, від чого вони так біжать і куди? — Запитую я, для неї Іван, щоб розпочати розмову.

— Я думаю, це ти мені розповіси, куди вони біжать, і власне, чому так мчаться?

— Люблять бігати.

— Трохи незручно бігти так вдвох. — Вода дуже практична.

— Так, незручно. Але вони справляються.

В спокійної, поміркованої Води, я вирішую запитати про Кицю.

— Чому Киця зранку була така сумна? Що за день для неї 33 червня?

— Думаю, може то річниця смерті когось рідного їй. Але я не певна. Я не знаю, можливо у вечері довідаюся.

— Добре. Завжди я щось не те зроблю. Дійсно, що часом краще промовчати. Киця має дивний характер. Мовчун заслуговує на медаль “За відвагу”, що може спілкуватися з нею.

— Чому дивний? Знаю Кицю уже добрих пару років. Вона завжди така сама і я люблю її за цю незмінність.

— Розумію. То мені так везе, завжди наступаю на граблі. Схоже в цей день вона поховала когось рідного, натякала мені, а я замість допомогти, ще їй смутку добавив.

— Киця то мабуть зрозуміє. Її рідний мав ім’я, яке сьогодні власне випадає в календарі іменини. Має право мати такий день, днем смутку. Думаю, що ти зрозумієш моє пояснення.

Звичайно я зрозуміла. Але для чого підкреслено сумувати, щоб усі бачили як вона страждає, вивішувати своє фото зі сльозами на очах, не зрозуміла. Артистка, їй потрібні глядачі?

Віртуальність. Минуле.

Берегом моря вони їхали на спині молодій кобилки-єдинорога. Трохи слизько на шовковому покривалі. ВІН не хотів їхати верхи без сідла, ВОНА умовила. Тепер сидить голою попою на слизькому шовку, боїться, що не втримається і хлюпнеться в мокрий пісок або на траву. ВІН тримає її своєю рукою. При русі та рука переміщається то вище, то нижче. Чи ВІН боїться міцно притиснути її до себе? Але ВОНА відчуває дотик його шкіри, дотик його “пташечка”, спочатку ніжний і м’який, але з кожним кроком все більш пружний і наполегливий. Зараз біла одноріг допомагає їм, як жонглер, вона утримує їх на собі, не дає з’їхати по своїй спині. Що робить його рука? Його рука уже зовсім не тримає її, вона опустилася нижче, зовсім низько і робить щось зовсім інше. Може ВІН в такий спосіб вирішив зволожити свої пальці? Копита забили по воді, їх накрило краплями. ВОНА не може так більше, набирається сміливості, і на ходу повертається до нього обличчям. Не відомо, чи так ліпше, їхати задом— наперед? Біла одноріг фиркає і зупиняється.

По інерції їде попою по спині однорога і відчуває, що їде не тільки ВОНА. Що той його, який так довго тикався їй в спину, зараз втикається в неї, в те саме вологе місце, де щойно гуляли його пальці.

Одноріг гарцює, міняє крок, ритм, збиває копитами хвилі, мчить берегом моря.

10

Реальність.

— Ти з ним ще сексом не займалася, а уже знаєш, що це сексуальний маніяк?

Ріа фарбує губи. Фарбує густо, смачно, з задоволенням.

— Він хоче сексу.

— Тоді ясно! Кожен, хто хоче сексу, є сексуальний маніяк!

— Він одружений, і шукає коханку.

— Тоді він, звичайно, маніяк.

Ріа завершує свій макіяж.

— Що мені подобається в сексі, так це коли вже стомлені після акту, він відпочиває, курить, а я можу випити сік фреш. Дуже добре! П'ю прямо в ліжку, відновлює сили, бадьорить. Можна секс починати знову! — Ріа ховає свою косметичку, наводить порядок на робочому столі, складає папери.

— Ти бачила його, ти з ним зустрічалася?

— Ні я не захотіла йти на побачення. Він дуже наполягав, щоб секс був відразу, з першої зустрічі. — Ілентина розписується в журналі.

— Не люблю коли на мене так тиснуть, ставлять умови.

— А як потрібно?

— Не знаю як, але не так.

Реальність.

При наступній зустрічі, частуючи Ілентину пивом з креветками, Юзліс продовжив розповідь про свій сексуальний досвід.

— Ти запитувала і я згадав, що в мене було такого незвичайного з сексу.

— Про звичайний розкажи.

— Та то звичайно, як у всіх, нічого розказувати. Я про різницю в віці. Сама молодша жінка в мене була, різниця віку між нами в 30 років, і сама старша також різниця в 30 років. Десь це навіть символічно. А було так. Вона захотіла бути для мене Музою і позувати. Їй було десь за 20 років. Я її малював, ми розмовляли. І одного разу вона пропонує позувати оголеною, я звичайно, згодився. Положив її, вона прийняла позу я нахилився щось там поправити, а вона руками мене за шию обнімає і на себе.

— Ти був проти?

— Та ні, я ж бачив до чого йдеться, але був якийсь бар'єр, вона була молодша від моєї дочки. Це чомусь заважало я не міг сприймати її як сексуальний об'єкт. Ну а коли все відбулося, то бар'єр зник. Вона була розлучена, довго жила з чоловіком, але в сексі була не дуже досвідчена. З чоловіком оргазму не отримувала, і першого разу ми також оргазму не досягли. Мабуть причина була в її побудові, знаєш, у кожної жінки будова інша.

— Звичайно, раз різна будова вуха, носа, то напевне, що різна будова і інших частини тіла.

— Я завжди звертаю увагу на анатомію. В неї був дуже маленький клітор, як головка сірника і маленькі полові губи.

— Губи? Які?

— Внутрішні. Я зрозумів, що вона може отримати тільки вагінальний оргазм, і запропонував поміняти позу. Ми поміняли і все було добре.

— Яку позу ти запропонував?

— Вона зверху. Раніше вона так не пробувала і їй сподобалося. Щоб досягти оргазму, я її довго готував. Не поспішав, дивився щоб вона уже сама цього хотіла, всю її цілував, нашіптував слова, не про любов звичайно, а хвалив її тіло молоде, красиве. Дивно, за 20 років, а така ще не досвідчена, в наш час це не типово.

— Нічого дивного. Знайома розповідала, як її подруга попросила свого друга допомогти їй втратити невинність, мала тоді 40 років. Той друг три дні довбався, поки пробився. Вона вже згідна була звернутися до хірурга, та він не згодився, вперся, щоб закінчити розпочате. І таки закінчив. Потім пропонував їй вийти за нього заміж, але вона не захотіла.

— Але ж ця була одружена!

— Це нічого не означає, він також міг бути в сексі не професор. Що було у вас далі?

— Все було добре. Ми зустрічалися. Вона могла отримувати кілька оргазмів за один раз.

— Як ти знаєш, що отримувала?

— Вона говорила.

— А що відчував ти?

— ? Я також отримував оргазм після того як отримувала вона.

— Як ти відчував її оргазми?

— Як? Звичайно, вона стогнала, здригалася, була напружена, а потім ставала розслаблена. І її вагіна стискалась, робила так.

Юзліс показує рукою, як це було, кілька раз стискає пальці в кулак і розправляє.

— Я це відчуваю.
— Що було потім?

— Ми зустрічалися якийсь час. Я помітив, що вона хоче за мене заміж, а дітей ще не мала. Я не захотів одружуватися, занадто велика різниця в віці, вона захотіла б народити дитину, а мені уже досить дітей. Я їй сказав, що вона ще знайде собі чоловіка. Ми ще так трохи зустрічалися по інерції, але все поволі затухало.

— Що чоловіки люблять молодих жінок, це нормально. Природою так задумано, самець вибирає самицю, яка може виносити і виростити потомство. А самиця вибирає сильного самця, для сильного потомства. Просто цивілізація і суспільство вносить свої корективи, але природний потяг залишається. А от говорити жінці, що вона собі знайде чоловіка, не варто було, ти ж не «Сивілла» щоб пророкувати, майбутнього не знаєш, і гарантію не даєш. Міг її або взяти, або не взяти за дружину. Не береш, бо тобі не треба, той все, значить дальша її доля тебе не цікавить. Це як бродячу собаку, або береш і про неї турбуєшся, або прогнав, і тобі все рівно, що з нею потім буде.

— Добре, що ти сказала так, а то я переживав трохи за неї. А раз це природно й нормально, то не буду.

Ілентина не зрозуміла, чому він так вирішив, бо мала на увазі якраз протилежне, те що він відповідає за жінку з якою кохається. Між тим Юзліс продовжував.

— Зі старшою на 30 років, це був випадковий секс. Я їхав в поїзді, і вона була зі мною в одному купе, більше не було нікого, ми тільки в двох. Їй було років 60 а мені 30. Вона дістала вечерю, коньячок. Запросила мене до столу, бо я не мав нічого, не встиг купити перед від'їздом, пригостила, розговорилися. Вона розповідала про свого молодого коханця. А потім уже як випили, говорять, що давай попробуємо.

— І ти не відмовився?

— Ні, що ти? Чому відмовляться, вона непогано виглядала, була така спортивна, зграбна. Як я сказав, що згодний, вона говорить: «Я зараз.» І вийшла в туалет переодягтися, повернулася в халаті. Вона так уміло мене направляла, відпочинемо і знову. Уже вроді засипаю, прокидаюся, бо відчуваю, що мені мінет робить, це вона мене так збуджувала. І так було всю ніч. Коли я приїхав, мене на вокзалі зустрічали. Запитують: «Що з тобою?» Я був «ніякий», вона мене використала максимально, як могла.

Креветки у Юзліса були смачними, він поливав їх спеціально зробленим соусом, а пиво пили безалкогольне, бо мав ще відвезти Ілентину до дому.

Реальність.

— Я принесла тобі “Золотий вус”. — ЯКАСЬ дає Ілентині упаковану в кульку рослину.

— Чекай. Я зараз знайду які-небудь гроші. — Ілентина риється в сумці.

— Не потрібно.

— Якраз потрібно. Рослину потрібно купити, щоб гарно прижилася. Або вкрати, тільки “вкрати” уже не вийде.

Ілентина дає ЯКИСЬ пару гривень. Вони стоять втррьох біля театру: ЯКАСЬ, Ілентина і Таленка.

— Я зрадила своєму любимому Петі. Це не так, як тоді, коли я зрадила йому з Василем. Тоді Василь мене власне примусив. А цього разу мене ніхто не примушував, я сама захотіла, — розповідає ЯКАСЬ, схоже їй просто хочеться виговориться. — Мене виправдовує те, що я була дуже п’яна.

— Це не виправдовує! І де ти напилася? З ким? — Таленка знає ЯКУСЬ дуже давно, знає що можна від неї чекати.

— Ми були в котельні у того Бомжа, він опалює і там живе, був коньяк, а закуски не було. Я з самого ранку нічого не їла, мене розвезло зразу. Сіла їхати в трамвай, там було тепло і я зовсім сп’яніла. Тримаю в руці дві гривни, чекаю кондуктора, а поки він підійшов то задрімала. Білета ще не купила, а тут контроль. Біля мене сидів молодий чоловік, років на двадцять молодше мене. Він зрозумів ситуацію зорієнтувався, взяв мене під руку і ми вишли з трамвая, втекли від контролерів. Сіли на лавочку, я не доїхала зупинок дві. Кажу йому: “Ти мабуть народився під знаком “Лева”, тільки такі люди можуть зробити дуже сміливий вчинок, врятувати мене від контролерів”. Він говорить: “Так я “Лев”. Потім він став розповідати, що сидів у тюрмі років сім, за вбивство. Вбив чоловіка, який хотів зґвалтувати дівчину. Його дівчина вийшла заміж, не чекала на нього. Розповідає мені це, а сльози йому котяться з очей, такі чоловічі сльози. Мені його так шкода стало. Я погладила по плечі, а він аж задріжав, давно з жінкою не був. — ЯКАСЬ схвильовано розповідає, а у Таленки й Ілентини очі вилазять з орбіт.

— Я йому говорю, що стара для нього, років на двадцять старша.

— Ні, ти молода і красива. Йдемо до тебе, бо до мене не можна, я живу з дядьком і він зараз дома, — каже він.

— До мене також не можна, я живу з батьками.

— Зараз щось придумаємо.

ЯКАСЬ розповіла, як він пішов і за триста гривень зняв квартиру на п’ять годин. Але вже через годину в неї защемило в спині, і серце дало себе знати, все таки вона випила зайвого.

— Говорю йому: “Вибачай, але що ж зробиш, не можу більше”.

— Ти скажи, оргазм був чи ні? — Уточнила Ілентина.

— В нього був, а мені, так більш-менш нормально, але щоб оргазм, то ні. Який оргазм, як що мені стало погано? Я йому кажу: “Розумію, що заплатив ще за чотири години, але я таки більше не можу”.

— Як що секс від жалості, оргазму не буває, — пояснила Таленка, Ілентина з цим згоджується, ЯКАСЬ широко відкриває очі.

— Я зрадила своєму Петі. Це так погано.

— Перестань, ти ж знаєш, що ти йому не потрібна, — говорить Таленка, Ілентина мовчить, вона не знає хто такий Петя.

— Але я його люблю, я почекаю поки стану йому потрібна.

ЯКАСЬ перевіряє, що має в себе в сумці. Дістає гаманець, бачить в ньому десять гривень. Про щось думає, прощається і йде. Ілентина і Таленка дивляться їй в слід.

— Ідіотка! говорять одночасно.

— Вона вже третій раз приходить. Арій був запропонував їй сексом зайнятися, от вона й приходить за обіцаним сексом, а він як її бачить то ховається. — Розповідає Таленці Ілентина, і ніби ілюструючи її слова з за рогу виходить Арій.

— Уже пішла?

— Чого ти ховаєшся? Пообіцяв секс, відповідай за сказане!

— Я пожартував, з нею не можна щось мати. Вона з тих, що вийдеш з дому вранці і побачиш, як вона спить в тебе під дверима всю ніч. Причепиться не відчепишся. Ні, мені така не треба. Та й щоб вона до мене заходила, перед сусідами соромно, часом, на себе щось таке як одягне, хай Ілентина скаже, вона бачила.

— Я вже говорила. Насилу вмовила її те плаття викинути. Чому вона так робить?

— Тому, що лінується. Не хоче напружуватися щось робити. Немає ніяких проблем, живе для себе.

Арій переймається спогадами, нервує, йде “стрельнути” цигарку, щоб заспокоїтися. Ілентина й Таленка деякий час мовчать, а потім знову разом говорять.

— Ідіотка!

Реальність.

— То мій наймиліший приятель з цього сайту Іван, хотів сказати, що ми дружимо, як кіт і пес. Я тут, напевно є котом, бо маю гарне хутро. Іван наразі добрий до мене, але що буде через п’ять хвилин, бо ми є, як собака з котом. Але винятки бувають і це якраз той випадок, Іван є моїм приятелем.

На репродукції в Киці, від мене, сиділи за столом собака і кіт, випивали, поряд був ще один малий собака. Мовчун відгукнувся вслід за Кицею, як завжди.

— Милий, як ангелочок, до вечора?

— Мовчун, зверни увагу, там ще один собака, сили не рівні. Війна спочатку!

— Оточують тебе, Киця.

— Мовчун, рятуй мене!

— Не лякайтеся. Я дуже мирний. В нас зараз буря і сильний теплий дощ. Гарно! Супер! Як що Мовчун допомагатиме Киці, хто допоможе мені?

Про бурю, це був наш пароль, Ілентини і Мовчуна, на який він не відгукнувся, бачити мене тільки як Івана, йому було зручніше. Після мого натяку на Ілентину, Мовчун замовк. На його місце прийшов Пернатий, став ставити ставки, хто переможе, кіт чи собака. Вирішив поставити на kota.

— На kota, бо він муркоче.

— Так, Пернатий, собака немає шансів. Добре, що я не є тим собакою.

— Собака має найбільше шансів! Іван, не відмовляйся! — Киця хотіла від мене боротьби.

— Я не войовничий, нічого не беру силою, тільки зі згоди.

— Я тобі то пригадаю!

Друзі Киці стали думати з ким би вони ідентифікували себе: з котом, чи собакою. Навіть Тиха подумала над цим і вирішила, що вона одночасно і кіт і собака, та я все рівно не хотіла боротьби.

— Тиха, то Марго любить воювати, я ні, не бачу причини для конфлікту.

Знову мій тлумач викинув якесь коліно, Вода стала мені допомагати, вони дуже добре, чуйно і гуманно відносилися до Івана.

— Іван, цей твій тлумач є революційний. Війна в стосунках? Добре, що ти не бачиш причини до конфлікту і є безконфліктний.

Потім ще Тиха писала мені щось, а Киця замовкла вслід за Мовчуном.

Мені чомусь здається, що Киця з Мовчуном розважаються зі спілкування з закоханою жінкою, яка втратила голову і видає себе за чоловіка. Домовляються між собою, хто яку репліку має писати.

Віртуальність.

Літо. Спека. По пожовклій сухій траві біжать однороги. Копита

збивають сухі стебла, піднімають куряву. ВОНА сидить на камені, крутить в руках суху стеблину.

Голос за кадром.

— Що далі?

— Нічого, побачимо. Щось та буде. Як що сам процес приносить задоволення, то це безпрограшна ситуація.

— Куди ти зможеш її вписати?

— Ще не знаю. Але вона є, з цим потрібно рахуватися.

— Впишеш її в сексуальну сцену?

— Я не можу цього уявити.

— Тоді яке задоволення від процесу? Задоволення від процесу муки? Так як Киця влаштувала собі день “смутку”?

Голос за кадром замовкає. ВОНА встає, відкидає стеблину, взяла два пальці в рот і хвацько свиснула. На свист від табуна відділилася біла одноріг і помчала на поклик.

— Поживемо побачимо, — сказала сідаючи на однорога. Відповіді не було. Голос за кадром думав.

Реальність.

— Я провела польові випробування. Оргазм від орального сексу не отримала. Я не знаю, що потрібно робити, щоб отримати оргазм тим органом, який на це не розрахований. Це те саме, що старатися вухом нюхати. — З цими словами до кабінету зайшла Шефа. На здивований погляд Іванки, відповіла Ілентина.

— Минулого разу ми говорили про одного чоловіка з Одеси. Він свято вірить, що жінки роблячи йому мінет, отримують оргазм, і готовий пропонувати свій інструмент, всім охочим, як цукерку.

— Чому він так вирішив?

— Не знаю. Мабуть якісь жінці простіше задовольнити його так, і сказати, що вона задоволена і більше нічого не потрібно, чим витримувати його секс.

— Ти ж сказала йому, що це не так?

— Ні. Я промовчала. Як що їй так краще, то чого мені втручатися. Він би все рівно подумав, що це я не така, а та говорить правду.

Єдиний присутній тут чоловік Гриць, уважно слухає.

— В мене є друг, він двадцять років “прожив” з жінкою в одній позі, класичній, він зверху. А потім одна жінка йому показала які є інші пози. Тепер він уже років десять не може відірватися, так сподобалося. Вона йому “куннілінгус” показала, так він від нього кайфує.

Гриць сміється, готовий показати, як той це робить, хоче щоб усі зрозуміли, від чого його друг не може відірватися.

Реальність.

— Де твоє пляжне фото?

— Так! Уже вівторок! Я чекаю обіцяного, як домовлялися! Умова як звучала? — Пише Петер, він хоче прислати мені своє пляжне фото, а у відповідь, хоче моє.

— Не маю зараз ні пляжу, ні купальника, і не маю готового фото.

— Зроби. Пляж і купальник не обов'язкові.

— Петер, ти вишли мені своє фото, а я своє потім, коли буде.

— Тоді і я потім.

— Може згадаєш що-небудь сексуальне і напишеш як було детально, а я законспектую.

— Пам'ять не ослабла, а от з детальним описом, не впевнений. Мотивації не відчуваю, Ілентина, це все-таки було моє життя, а не лабораторні роботи.

— Як я можу мотивувати?

— А я знаю?

— Петер, ти знаєш! Це не лабораторні роботи — це частина життя. Опиши частину свого життя.

— Але мого! Зовсім не впевнений, що на невідомих мені людей хотів би його розплескувати. А власне чому?

— Не знаю! Але дуже хочеться!

— Що? Почути?

— Так!

— Можу припустити, що бажання полягає не зовсім, в почути, але не наполягаю.

— Петер, добре, що не наполягаєш. А почути можна?

— Не визначено точно, які саме аспекти. Підкажу тобі ситуації: не звичайні, смішні, екстремальні, найромантичніші, та і багато різних, можеш продовжити сама.

— Твоє сприйняття, що відчував влюбий з перерахованих моментів. Такі, наприклад, як секс в воді?

— Не дуже важливі деталі, Ілентина. Переважає звичайно бажання і прагнення його реалізувати найкращим для обох способом, в співвідношенні людини ситуації і наявних обставин.

— Ух! Закрутив — круто! Коли, переважає природне бажання, що відчуваєш? Холодно? Жарко? Тремтиш? Стובняк? Що?

— Бачила курящих, у яких немає чим задиміть? Подібне. Плющить і ковбасить і в очах темніє.

— А думки в голові є? Які?

— А які думки в наркомана під час ломки? Де взяти.
— Що значить, де взяти? Вона ж перед очима.
— До того. Щоб була перед очима, потрібно ще про те потурбуватися. А як вона уже є, так тоді другий процес запускається.
— Який процес, Петер? Як цікаво!
— Ілетина, у вас в “монастирі” тільки штучне запліднення (раз є зять, значить є дочка) практикувалося? Сексуальний процес!
— Так, теоретично. Тільки з мого боку цей процес виглядає дешево по іншому.
— Взагалі то мені звичніше, як що в танці учасників двоє. Хоч звичайно, є і одиночні виступи.
— Як це?
— Коли хтось собою тільки й зайнятий.
— А що в цей час робить партнер?
— Його просто використовують.
— Як? Як іграшку з сексшопу?
— Десь так.
— Петер, хіба не краще коли любов?
— Це далеко не зі всіма. І точно, що не завжди. Ну а в цілому.
— Що в цілому? Я не вмію використовувати чоловіка. Можу тільки любити, довго, чи коротко, але любить. А інакше не має рації й щось починати.

Наша розмова знову повертається до пляжних фото. Він висилає мені свою монументальну фігуру на тлі моря, в контражурі. Я відправляю йому свою фігуру задрапіровану шовком. Похвалили один одного. Поговорили про полячок, як я веду себе з ними в ролі чоловіка. Петер думає, що на моєму місці справився б ліпше, бо може таки когось “трахнуть”, для цього міг би і до Польщі поїхати, та я не даю йому їхні контакти. Знову говоримо про секс.

— Ти напевно любиш, щоб всі інтимні речі робилися в темності?
— Запитує мене Петер.
— Не знаю. А ти?
— В мене не має переваг, щоб обов’язково так а не інакше. Все подобається в конкретних обставинах.
— Мабуть обставини для всіх мають значення.

Віртуальність.

Голос за кадром.

— Що? Киця з тобою подружилася?

ВОНА відповіла не зразу, йшла й збивала ногами куряву. Потім крикнула в небо.

— Замовкни! Як Киця може не любити коней? Має 116 кінських сил під капотом. Любов в неї починається з землетрусу, ну як що по наших дорогах на її «Хонді» 160 кілометрів на годину, то землетрус буде. Порівнює себе з хижакон, вона або акула, або кішка. Побачила пташку в зубах у кішки і «всралася». Також мені, хижак.

— Що робитимеш далі?

— Любитиму!

Реальність.

— Пиво занадто холодне, треба почекати поки трохи нагріється. Арій ставить дві спітнілі пляшки пива на тротуар в тінь біля театру. Він сьогодні тут з Ілентиною, Таленки не буде.

— Сьогодні Киця писала тобі, який секс більше любить, такий, щоб аж земля дрижала.

— О, ні! Подобається тобі розважатися, розважайся, тільки мене не «навантажуй».

— Арій, вона любить бути «вершницею».

— Які коні, Ілентина, я не в тому віці.

— Ти про що? Це означає, що вона в сексі любить позу зверху на чоловікові.

— О! Так, мені це подобається! Чоловіка трохи душить?

— Я так і сказала, що тобі так «супер». — Ілентині приходится говорити дуже голосно, Арій погано чує.

— Ти також душиш? Чоловіка також душиш? Душиш!?

— Та не душу я, не душу! Я підкидаю! Щось ми, Арію, не до того домовилися.

Арій розвеселився, Ілентина відкриває пиво, підходить Кулон.

— Таленки немає сьогодні? І не буде?

— Не буде. Вона в Криму.

— І Антон в Криму?

— Ні, Антон з собакою. Зачекай, хай «мінти» проїдуть! — Останнє речення Арій говорить Ілентині, щоб не діставала пиво, бо побачив міліцейську машину.

— Кулон, всі розказують мені для книги про свій сексуальний досвід, розкажи і ти. Арій уже згадав майже про всі свої стосунки з жінками, починаючи від народження, ну хіба випадково яку забув. Ти подумай, а потім розповіси.

— Про що книга? — Кулон здивований.

— Ілентина пише книгу про секс, а я про Андріївський узвіз. Про всіх нас. — Арій розповідає, як він довго збирався і все таки став

писати книгу.

— Я розкажу, а що мені за це буде, — запитує Кулон у Ілентини.

— Нічого не буде. Велике спасибі. Ти згадай, а потім, подумаємо.

— Вже згадав, в чотири роки це було, я ще з одним пацаном і з нами була подружка Оля. Я її любив. Ми показували один одному, що в кого є в трусах, яка між нами різниця. Ми її свої відмінності, вона нам свої. Поки нас не застукали за цим заняттям. Що потім було! Нам розказали, як це погано. І це було настільки жакливо.

— В чотири роки, це нормальна природна цікавість. До моєї дочки «кавалер» був повз, ще ходити не вмів, мав трохи більше року. Заповз на другий поверх, по дорозі впісявся, по цьому «сліду» й знайшла його мама. Ні говорити, ні ходити ще не вмів, а на дівчаток уже заглядався.

Кулон зітхнув, відійшов до Арія, подумав, повернувся до Ілентини, продовжив розповідь.

— Після того як нам розказали, що то так погано, нам, хлопцям, ще не так, а Олі дуже. Вона потім так заміж і не вийшла. Для неї це стало таким страшним, дали таку установку, що вона не змогла це переступити. Я сам після того на дівчат довго не дивився, ні в школі ні після школи. Аж уже закінчивши інститут, зустрів свою майбутню дружину, і став цікавиться сексом. Так я хлопець, а Олі вони життя скалічили, мені також, але не настільки. А головне, ніхто не рахує себе винним, не розуміє свою вину.

Кулон розповідає дуже емоційно, хвилюється жестикулює. З другого боку вулиці, це бачить його перша дружина, ревнує, придумує якусь причину, підходить. Всі знають, що вона хоче «забрати» Кулона назад до себе від другої дружини, не бачить цього тільки сам Кулон. Вона підійшла, нібито, забрати свою собачку, ніхто не звернув на неї увагу, постояла і змушена була відійти. Кулон в цей час не бачив нічого довкола, згадував.

— Там ще була одна дівчинка, моя «коханка».

— В чотири роки?

— Так. В чотири роки. Сусід побачив, що ми робимо і мене цим шантажував. Така скотина! — Кулон вимовляв з надривом в голосі.

Арій також знайшов, що згадати.

— А знаєш, за що мене вигнали з дитсадку? За сексуальні збочення. Я заглядав дівчаткам в труси. Викликали батьків і більше я в дитсадок не ходив.

11

Реальність.

На фото коні, аж шкура блищить, кобила з лошам. Киця розмістила це на своїй сторінці.

— Ми були в лісі, раптом з'явилися вони, виникли їхні з великими очима голови. Коли ми від'їжджали, було благання в їх очах.

— Хіба вони не прекрасні? — Похвалив фото Мовчун. Киця продовжила розповідь.

— Я звичне клацнула мобільним телефоном, а яка на дотик прекрасна їхня шерсть! Були красиві! Є красиві!

Схоже що Киця починає любити коней. Я беруся за словники і кидаюся в розмову.

— Марго, ти вже також любитимеш коней. Вони є прекрасні. — Кицю я тепер називаю Марго, це її друге ім'я і перекладач його тлумачить без проблем, а Кицю тлумач не сприймав, мені приходилося з тим морочиться.

— А як же, вона любить їх давно, — підтримує розмову Кицін друг Пернатий.

— Чому ж тоді приховувала це? Говорила, що в нас з Мовчуном сіно в голові? Дуже гарні коні, ти з Роверистом знайшла їх в лісі?

— Так. Ми їхали і раптом вирости, як з під землі. Гарне лоша з мамою. Мали таку гарну шерсть на дотик!

— У коней дуже гарні довгі вії. І вони ворухать вухами, як локаторами, коли прислуховуються. Дуже гарно! — Написала я. Щось мій перекладач “замішав” в реченні з вухами, мене стали поправляти зразу з трьох сторін.

— Пане Іване, коні стрижуть вухами, коли слухають, прислуховуються уважніше. — Так мене поправила Сабріна. Не зрозуміло чому, на мій захист стала Вода.

— Іван, в такий короткий час науки польської мови, то ти будеш мати ще труднощі коли коні стрижуть, а коли ворухать вухами. Ми то розуміємо.

— Падаю зі сміху. Прямо іржу, як тлумач перекручує деякі звороти. Часом видає навіть протилежне, але найчастіше дуже весело. — Киця розвеселилася.

— Також сміюся, щоб не повторити “ржу”, але він і так добре справляється, дає собі раду.

Мені, звичайно приємно, коли мене хвалять, тільки я так і незрозуміла, що їх розвеселило. Трохи на те натякнула Сабріна.

— За умови, що довгі вії повертаються вухами, звичайно, як локаторами. Я щоразу більше обожнюю тлумач Івана.

Коли і Мовчун став на мій захист, я запідозрила, якусь каверзу перекладача, тільки яку?

— Іван, все є дуже добре, “локаторами” від локалізація, так стрижуть, або обертають вухами. То не локатор до помешкання.

Такого довгого речення в Мовчуна, я давно не бачила. Що ж у них за локатори в будинках, що їм так весело?

— Мовчун, що я в тих “локаторах” написав не так? Бачу, що ти мене розумієш. Так коні “прядуть” вухами.

— Прядуть Віслу, Прядуть Ватру! — Поправляє мене Сабріна.

— Знову щось не так?

— Кохаю Пана, Пана Івана! — Тепер мене кохає і Сабріна.

Пернатий розповів як коні стрижуть вухами, а зачіску стрижуть ножицями. Мовчун згадав слова пісеньки, де “прядуть прядуть шовкові ниточки”. Мене дуже зворушило. І коли Руна, стала ображати мої любими “шовкові ниточки”, написавши.

— До “ниточки” рима — “майтечки”, тобто труси”, і “тільки коней, тільки коней жаль”.

Я вирішую захищатися, кидаюся на “амбразуру”, захищаючи любий шовк.

— Руна, то у Вас така рима. А я таких слів не знаю! Просто, дуже люблю коней.

Така тирада байдужим не залишила нікого. Мовчун виставив мені пісеньку, де співають про шовкові ниточки. Руна, ту що співали з тими словами, де коней жаль. І гарну пісню про коней кидає Пернатий. Буду мати другом ще одного чоловіка? Може я якось не так себе веду?

Віртуальність.

Берег моря. ВОНА мчить на білому однорозі. Стук копит за спиною. Бачить, як наздоганяє їх чорний одноріг. Ледве встигла зіскочити в траву. Знову в однорогів любовні ігри, тільки курава з під копит, як пронеслися берегом. ВОНА провела цю пару поглядом, стала на камінь, знайшла очима табун однорогів, прослідкувала шлях чорного однорога. Не одна вона в цій траві, ВІН також дивився на любовний забіг чорно-білої парочки. По прим'ятій копитами траві пішла йому назустріч.

— Також гуляєш пішки?

— Потрібно було лишитися в жеребця на спині і допомагати займатися з кобилою сексом?

Сіли на камені, серед трави. Було чути шум моря, над головами пролетіли птахи.

— Я не знаю, як тебе зацікавити. Який знайти до тебе шлях. Думаєш мені так потрібний секс? Як би так був потрібний, як пишу, то купила б «агрегат» в секшопі. Ні, то я так до тебе «пристаю» і явно невдало. — Подивилася на нього, а ВІН на неї, похитав головою і не відповів нічого.

— Може спробувати «шлях до серця чоловіка, який лежить через шлунок»? Може мені приготувати смачний суп? Що про це думаєш?

Посміхнувся і знову промовчав.

— Ти розповідав про смачний «суп помідоровий». А може «суп крем грибний»? Я грибний так ніколи й не готувала, бо занадто дорого.

— Дорого віртуально?

— Віртуально. Обніми мене віртуально і полетимо над морем. Будемо бачити що виробляють однороги.

Однороги робили те, що й збиралися робити, через що так шалено бігали. А ВІН і ВОНА над самими хвилями, обнявши за стан один одного, збивали ногами піну з гребенів хвиль. І коли набігала більша хвиля, та занурювала їх в прохолоду, вони міцніше стискали обійми.

Реальність.

Ілентина згадала і розповіла анекдот.

— «До лікаря психолога приходить чоловік і говорить.

— Всі говорять, що я сексуальний маніяк, тільки про секс і думаю, а це не так.

— Добре, перевіримо, — говорить лікар і показує білий аркуш паперу з чорною крапкою по середині.

— Які асоціації в вас це викликає? Що ви бачите? — Запитує лікар.

— Я бачу поле покрите снігом, а посередині двоє сексом займаються!

Лікар замислився, дістає жовтий аркуш з чорною крапкою по середині.

—Що ви бачите тут?

— Я бачу поле, жовте від цвіту кульбаби, а по середині поля двоє сексом займаються!

Лікар пошукав у себе в столі, дістав чорний аркуш з білою крапкою по середині.

— Що бачите тут?

— Зоране поле, чорна рілля, а по середині двоє сексом займаються!

— Ви таки сексуально не урівноважений, явно заклопотаний.

— Але це ж ваші картинки, лікарю!»

Ілентина мила посуд і говорила з Діною.

— Я запропонувала Киці подружитися зі мною жінкою. Арій їй ніби так пропонує, що та закохана жінка хотіла б з нею дружити.

— Вона не захоче, — вирішила Діна.

— Чому? Раптом захоче! Жінці краще влитися в компанію чоловіка, якого вона хоче завоювати. — Ілентина розповідає Діні, що нового в неї на сайті, і обдумує наступні кроки. Діна не настільки оптимістична, як Ілентина, вона в жіночу дружбу не вірить.

— Жінки відбивають чоловіка, навіть, як що він їм не потрібний, аби відірвати від суперниці. В очі така дружба, жіноча солідарність, а в ночі, коли не бачиш, хапає за яйця. Є такі жінки, які як тільки бачать яйця, то їх перемикає. Не всі, але ж не відрізниш, хто з них, хто.

— Це ти про Карпати?

— Так, лягли спати в наметі, вона ніби спить і Колі руку на яйця положила. Він потім розповідав, як акуратно зняв руку Інни зі своїх яєць. Я не зустрічалася з Колею, в мене тоді якраз починалися стосунки з майбутнім чоловіком, тільки Інна цього не знала. Подумала, що ми пара і давай відбивати. А як побачила, що мені Коля не потрібний, то і їй не потрібний також. Коля потім ображався, що ми не влаштували за нього бійку.

— Є такі жінки, як Галушка, їм потрібний кінь з яйцями.

— Думаєш, Киці також, тільки яйця потрібні?

— Знаєш, Діна, я думаю, що так. Киця постійно звинувачує мене, що я цікавлюся з ким вона трахалася. А я тільки попросила розповісти про Ровериста. Виявилось, нема про що розповідати, бо вона з ним не спала. Так що, «це в неї такі картинки». — Ілентина розставляє вимитий посуд. Ставить воду для кави і продовжує розмову

— Схоже, що до операції Мовчун був сильним сексуальним чоловіком.

— Чому ти так думаєш?

— Є підстави так думати, якщо в нього такий гарний кавалок після операції залишився, що дехто може позаздрити. То який же чудовий він був раніше!

— Він їй потрібний був тільки ради члена?

— Схоже що так. Тому після операції Киця і втратила Мовчуна.

Залишилися тільки друзями. А зараз вона шукає сильного сексуального партнера. — Ілетина заварює собі каву. Сідають до столу.

— Вона ніколи його не відпустить. Як би Киці Мовчун потрібний був тільки ради члена, не залишилися б вони друзями, — говорить Діна.

— Як що так, то розумні люди вирішують ці проблеми з допомогою секшопу.

— Можливо в неї комплекси на цей рахунок. Ніякий чоловік не зможе задовольнити її сексуальні потреби. Ні один не справиться, все таки жінка отримує від сексу більше, чоловік більше віддає.

— Киця Мовчуна і не бере, і не відпускає, як «собака на сні», — робить Ілетина висновок. — Знаєш, Діна, як що порівнювати Кицю з Галушкою, то вони схожі. Дуже активні, тратять багато енергії, їм подобається її тратити, а потрібно чимсь компенсувати витрати і вони беруть енергію від чоловіка під час сексу. Чим більше ганяють, тим більше їм потрібно сексу.

— Так продаються ж агрегати в секшопі, задовольнять любого!

— То не той випадок, заряд енергії від агрегату не отримаєш.

— Киця не захоче з тобою дружити.

Діна також заварює собі каву, вони сидять один напроти одного, розмова переходить з однієї теми на іншу, час від часу повертаються до попередньої. Пробують згадати хоч одного активного чоловіка, хай навіть зовсім молодого в його сексуальний пік, щоб він міг би справитися з такими вимогами і не знаходять жодного.

Мовчун просто герой, він може їхати з Кицею в авто на швидкості сто шістдесят кілометрів на годину при відкритих вікнах тільки в береті, Арій би ще й шапку вушанку натягнув на свої хворі вуха.

Реальність.

— Ти зараз можеш говорити?

— До мене дочка приїхала, через пів години від'їжджає.

— Добре, тоді іншим разом.

— Та ні! Говори, трохи часу ми маємо!

Я подзвонила Юзлісу, пожалітися на полячку Кицю. А причина була, вона мене, Арія, і проганяє, і тримає одночасно.

— Юзліс, я б уже сама її трахнула! І ти б її трахнув! І Арій би її трахнув! Якась вона трохи недотрахана.

— А що сталося? Що вона від тебе хоче?

— Вона сама не знає, що хоче, командує: «стій там іди сюди!».

— Так я, по чоловічому її прямо запитав би: «Що ти від мене хочеш?»

— Та я знаю, що вона хоче. Вона говорила, що йде у відпустку, сідає на свою «Хонду» і їде ні від кого не залежна. Вона хоче, щоб я запросила її в Київ, а я мовчу.

— Так тому вона й казиться?! А ти не можеш її запросити. Знаєш, що зробимо, ти запиши мене до себе на тому сайті в друзі, і я її трохи відволікатиму, тобі буде легше.

Я подумала, що легше, можливо й не буде, але цікавіше може бути. Юзліса зацікавила забезпечена полячка на «Хонді», це зовсім не те, що жінка з Донецька, яка готова приїхати з чемоданом і в нього жити. Буду бачити, чи зможе він її завоювати. Можливо це вихід з цієї ситуації?

— Юзліс, я думаю там не все просто. Вона була близька з Мовчуном. І я думаю він був сильний самець. Знаєш, чоловіки є різні.

— Жінки також різні.

— Так. А після операції, вона не може з цим змиритися. Не може його зовсім залишити, і не може заспокоїтися. От і казиться, шукає подібного, а такого більше немає.

— Не може його залишити? Чому?

— Тому, що тоді вийде, ніби він їй потрібний був тільки ради члена, а це не круто. І мені здається, він досить цікава людина. Розумієш, Юзліс, це все мої фантазії, я не знаю, як є насправді. Зараз я так думаю, а завтра можу думати інакше, узнаю щось нового, і поміняю думку.

Юзліс не зовсім зі мною згідний, але більше часу на розмову в нього немає. Подумає про це пізніше.

Реальність.

— Маятник, ти приніс мені свою електронну адресу?

— Ілентина, для мене то не важливо.

— Деякі кадри вийшли дуже гарно, я б перекинула тобі кілька фото.

— Я на тижні зайду до дочки й візьму в неї, або у сина. Узнаю в кого є кольоровий принтер.

— Навіщо принтер?

— Щоб відразу й надрукували.

Накрапає дощ. Під балконом біля театру стоять: Маятник, Ілентина, Арій, і Кулон. Арій п'є каву, Кулон п'є вино.

— Маятник, знаєш, я пишу книжку про секс? — Ні з того ні з цього, говорить Ілентина.

— Ти що, здуріла? Нащо воно тобі?

— Цікаво. Всі вже внесли свою долю в цю справу, давай і ти розкажи щось.

— Я? Та ти що? Я пасивний! Який секс? Я завжди нікого не чіпав і нічого не хотів. Моя майбутня дружина була мене “взяла”, а потім до мене: “Я завагітніла”. Ну то все, я женився. А потім секс тільки з її ініціативи. А коли розлучилися, то зітхнув з полегкістю. Чи він мені треба, той секс?

— Маятник, ти все таки подумай, може згадаєш, щось цікавого, можна й по телефону розповісти.

— Ти вже записувала мій номер мобілки.

— Давай ще раз запишу, бо не знаю куди записала.

Арій згадує, що також має до Маятника справу.

— Маятник, ти можеш поставити скло і стрілки мені в годинник, скільки це коштуватиме?

— Потрібно дивитися.

— Так ти ж дивився минулого разу.

— Так я не на те дивився.

Скінчився дощ. Арій допив каву. Кулон поволі п'є вино. Маятник пішов до дому, але схоже, він наштовхнув Арію на спогади.

— Коли до мене приходив Борис, я йому розповідав, що на похмілля краще всього квашена капуста. Вона і токсини виводить, і покращує травлення, і піднімає потенцію. А він мені каже: “Вона тобі треба, та потенція? З нею одна морока!” Знаєш Ілентина, що я скажу? Оце як хочу сексу, то часом думаю, щоб запросити жінку, потрібно готуватися, прибрати в квартирі, щось купити поїсти, потім жінку розважати, а вона ще може і не захотіти, як от Кізонька. То може легше зробити собі “вручну” і мати те саме задоволення?

— Як те саме?

— Майже, те саме, — запевнив Арій. Що найбільше здивувало Ілентину, так це те, що Кулон ні словом не заперечив Арію, з цікавістю слухав і пив своє вино.

— Деяким жінкам сам секс не важливий, їм головне, щоб їх гладили. — Арій дістав цигарку, закурив, продовжив спогади. Ілентину зацікавила чоловіча думка про жіночу сексуальність.

— Моя перша жінка, любила щоб її гладили. Секс, як що я хотів, то ладно, вона давала, але для неї було головне, щоб я потім її гладив. — Арій показує як, проводить кілька раз рукою по руці від плеча, через лікоть до кісті руки. — При цьому потрібно було говорити: “Киця, киця, киця...”. Її в дитинстві так баба привчила, вона від цього отримувала задоволення.

— Може вона ще занадто молода була, щоб отримувати задоволення від сексу? Можливо, ще не зовсім сформувалася?

— Ми звичайно, були молоді. Але деякі дівчата її віку задоволення отримували, ще й яке!

— Не знаю, Арій. Оргазм це звичайно, загальний внутрішній стан, але його все таки, легше досягнути органами для цього призначеними. Один одесит переконаний, що жінки отримують оргазм, роблячи йому “мінет”. Жодна жінка це ще не підтвердила, я багатьох запитувала. — Ілентина замовкла і подивилася на чоловіків, було враження, що останні слова їх дуже засмутили.

Реальність.

— Привіт! Віродив інтернет, трохи переглянув, що відбувалося, поки мене не було. — Петер появився в інтернеті після довгої відсутності.

— А що було з інтернетом?

— Пропадав.

— Інтернет він такий.

— Як лібідо.

З інтернетом в мене також були проблеми, особливо зі скайпом.

— А що значить “лібідо”? Щось хороше? Розкажеш про секс, щоб його підняти?

— Не варто придурюватися ні разу не грамотною! Я так розумію, що розмови на цю тему тебе гріють! А давай і ти що-небудь розкажеш, на свій вибір.

— Гріють, звичайно. Тому й пишу про це. Жінки нормально розповідають на цю тему, просять і про те, і про інше написати. Одна говорила про свого американського друга-парашутиста. Для нього стрибок з парашута, був краще любого сексу, а з жінкою не міг. Давай тепер ти! Твоя черга, — передала я естафету Петеру.

— Розповідь, звичайно багата, жодного слова про обставини і відчуття. Не зараховано. Давай другу спробу.

— Боюся тебе налякати. Схоже, чоловіки відчують все зовсім по іншому.

— Не бійся, я не лякливий!

— Ну які в тих обставинах можуть бути відчуття? Ріа, розповідала, який в нього красивий член, розмір показала: довжина, товщина — хороший. Витягує його (чоловіка) на себе, уже і член стоїть, а він не хоче. З таким смутком це казала. А відчуття? Він привіз її в спортивний клуб, щоб стрибнула з парашута і також задоволення отримала. Твоя черга, Петер!

— Скажімо, мене цікавить, як що жінка отримує оргазм, роблячи мінет, що її приводить до цього?

— Не знаю, я цього не робила. Але я можу отримати оргазм, від того, що до мене торкаються. А ти? Отримуєш оргазм тільки від сексу?

— Взагалі то так. Та й то не від всякого. Я правильно зрозумів, ти не знайома з мінетом? Чому? Забобони?

— Не приходилося. А тобі мінет подобається? Опиши відчуття.

Не спішно йшла розмова з Петером по скайпу. Відчувалося, що паралельно він відволікається ще на когось, але пріоритет віддає сексуальній розмові.

— Звичайно мінет мені подобається! Члену в роті і гарячіше чим в вагіні, і губами його жінка може стискати і масажувати краще, ніж половими губами, і язиком, це просто чарівно виходить. В мінеті є багато взаємного довір'я і руйнування "табу". Бачить як жінка цілує, охоплює губами твій член, як ссе його і заводиться сама від цього, як масажує твої яйця. При цьому ти також можеш її пестити. І потім, коли ти уже не в змозі утримувати, сперма починає поштовхами виходить і жінка ковтає її. Це супроводжується характерними звуком.

— Ух ти! Як ти при цьому можеш її пестити?

— Допустимо, я на спині а вона на колінах поряд. Тоді мої руки можуть торкатися її клітора, проникати в середину, сідниці і соски також доступні. Так ми обоє взаємодіємо.

— Пробую уявити. Уточни куди вона обличчям?

— Вона обличчям до члена! А попою в бік лиця чоловіка, або під кутом, але досягне.

— А! Тепер зрозуміло. А це нічого, що вона до нього попою? Ти добре описуєш, гарно!

— А як що, секс, коли чоловік в позі з задку? Тоді що видно? Попа це привабливо! Окрім того поза 69 також розвиток такого способу.

— Опиши позу 69, чому чоловіки її так люблять?

— Мені здавалося, що жінки більше схильні, а Ілентина не знає?

— Не знає. Опиши.

— По моєму, Ілентина лукавить! Це всього лише одночасні мінет і куннілінгус, відповідно з губами і язиком біля геніталій один одного.

Під кінець розмови Петер уже не відволікався ні на кого.

Реальність.

На сайті в Мовчуна сумніви відносно Івана зросли. Схоже, Киця не сказала йому, що я Арій. Для неї я в той час була Арієм. А може й говорила, тільки яка різниця Мовчуну, яке ім'я має незнайомий чоловік, який, можливо і не чоловік зовсім. Я все більше "палилася",

підозра Мовчуна сягає апогею і він замовк. Мені потрібно було на щось зважитися.

— Мовчун, чому не вішаєш більше пісень мені на сторінку? В мене склалося враження, що іноді ти вгадуєш стосовно мене, а потім сумніваєшся. Чому не запитаєш у мене? — Написала і відчула, що Мовчун розгубився, не хотів бачити тут Ілентину.

— Иван, зараз я нічого не розумію.

— Мовчун, я зараз виставлю фото не на довго, а потім приберу.

Це було фото, де я з Арієм стояли на Співочому полі. Потім добавила зсилку сайту, на сторінку Арія.

— Відчував це, коли ти написав про батік, подумав, що знаєш Ілентину. Передай їй тепле вітання від Мовчуна.

— Передам. Вона часом просить виставлять для тебе певні пісні, іноді читає твої коментарі. Тільки ті, які всім доступні. Побачу Ілентину в суботу, передам твоє вітання. Тільки, Мовчун, розумію тебе, але “баби є баби”, чоловік їй не хоче, не пише, має іншу, а вона його “дістає”. Я тебе розумію, також таких маю.

— Однак з “бабами” так то є, вони по іншому збудовані ніж хлопці. Вистав те фото собі на сторінку, “баби” ошаліють.

— Мовчун, Киця і Сабріна знають, що я Арій. Таке фото жінкам показувати не можна. Як що хочеш, щоб Ілентина дала тобі спокій, скажи мені, я скажу їй, хай тебе не зачіпає?

Відповіді на це запитання не було. Але на сторінку для мене став часто вивішувати коней. Мовчун схоже повірив, на сторінці є Арій і тільки іноді сюди заглядає Ілентина. Тепер ті листи, відповіддю які були Ілентині тут на сайті, Мовчун на всякий випадок відправив Ілентині по емейлу. Життя на сайті знову активізувалося. Приватно жінкам, які зі мною листувалися і Роверисту повідомила, що я Арій.

12

Віртуальність.

Запах сіна п'янив. Скошена трава, прогріта сонцем шелестіла під ногами. Шелест трави, шум моря, крик чайок, звуків було більше ніж досить. Вони сиділи на однорогах, чорному і білому. Однороги йшли не спішно, час від часу підбираючи губами пучок трави. Вершники розмовляли.

— Той що?

— Нічого.

— Як би ти знав.

— Не потрібно.

— Я кохаю тебе! Я кохаю тебе не залежно ні від чого!

Пауза. Дивляться один на одного. ВОНА не витримує, ляскає рукою однорога по шиї, б'є п'ятками в боки і тільки суха трава полетіла з під копит. Чорний одноріг зупинився, заіржав, скосив погляд на вершника і став наздоганяти свою подружку. Над берегом пронеслася курява. Зупинилися серед скель, копита зацокали по каменях.

— Все це не для мене.

— Чому?

Однороги стояли бік о бік. Взяла його руку в свою, пальці їй затремтіли.

— Чому?

Не відповів, промовчав.

Обхопила його стан і пересіла на чорного однорога. Біла одноріг презирливо фиркнула. ВІН відчув, як ВОНА уткнулася обличчям йому в спину, повернув голову.

— Так ми ще не були.

Тільки міцніше стиснула і завозила коліними сідаючи зручніше. Біла одноріг подивилася, розвернулася і помчала берегом моря. Чорний почекав, прислухався до вершників, потім сам прийняв рішення і став наздоганяти білу подругу. Мчав в своє задоволення, вершники тільки підлітали на його спині.

ВОНА трималася обхопивши стан і стиснувши коліними йому стегна, руки в такт рухові однорога, то в гору то вниз ковзали йому по грудях. Своїми грудьми торкалася його спини і шаленіла.

— Так ми дійсно ще не були.

— А так були!

Звільняє себе з її обіймів, повертається і сідає до неї обличчям.

— Ах!

Щоб не впасти, хапає за руку, та рука притискає її до себе. Однороги біжать по скошеній траві. Два вершники на спині однорога шаленіють від дотиків і запах сіна їх п'янить.

Реальність.

— Не розвішуй вуха. Ти себе переоцінюєш! Мовчун робить все це не для тебе, він хоче Кицю розізнати. Ти не маєш шансу. — Діна зупинила розповідь Ілентини про останні події на сайті.

— Мовчун вивісив коней на моїй сторінці, і Киця «порвала його як “Бобік грілку»! Наступного дня Мовчун замаскував коней під тренування кавалеристів 1938 року, я похвалила, і Киця «порвала» нас обох. Сьогодні він не заходить на мою сторінку, тільки Киці догоджає.

— Ти хочеш почути те, чого не має. Це професійний «пікапер», він знає, що робить. Ти для нього нічого не значиш.

— Як би він не хотів, щоб я писала до нього, то йому зробити це легко.

— Ти йому не заважаєш. Ти для нього ще Іван, чи вже Арій? Хоч це без різниці.

— Вже Арій. Але на сайті, через мене, вони поміняли стиль спілкування.

— Вони, це Мовчун і його подружки? — Звичайно, Діна була права, і заперечити Ілентині було нічим. Мовчун мав можливість спілкуватися з Ілентиною так, щоб Киця не знала, але не хотів. Все це є їхня «гра, на їхньому полі» в якій Ілентину смикає то один, то другий. Киця, яка можливо, мислить, що це Арій і Мовчун, який здогадується, що то є Ілентина, але не має в тому впевненості. Діна робила крем для рук, і підбирала аромат з ароматичних масел.

— Ти хочеш думати, що йому потрібна. Ти йому не потрібна. Ти не першої молодості і не багата, що ти хочеш? Які в тебе шанси?

— Я нічого конкретного не хочу.

— Не обманюй! Мої вуха не витримують скільки «лапші». Ти хочеш тільки Мовчуна в співавтори, хоч він нічого не пише. Професійний залицяльник, ти готова віддати йому те, чого ще не маєш. На тебе його методи діють, так само успішно, як і на інших.

— Але з другими мені взагалі не цікаво.

— Другі не так професійно «компостують» мізки? — Діна закінчила робити крем, понюхала, і залишилася задоволена ароматом.

— Потрібен доброволець протестувати цей крем на «людях».

Оскільки других людей тут не було, то Ілентині прийшлося бути цим добровольцем. Звичайно Діна була права, як що Киці немає в інтернеті, Мовчун також туди не заходить, з Іваном-Арієм ще часом говорити може, з Ілентиною — ні. Діна, ніби читає думки Ілентини.

— Кругом дискримінація жінки. Як з чоловіком, всі згодні з тобою спілкуватися, а як жінка, ти нікому не потрібна.

— Причому тут дискримінація? На сорок жінок всього один чоловік в інтернеті, і той лінивий.

Реальність.

— Завжди ліпше робить, чим говорить.

— Не все зразу, Петер.

Ми продовжували нашу розмову, в Києві йшов дощ, не знаю як в Одесі.

— Випила каву, і спати хочеться все рівно. Як жити?

— Один мій знайомий лікар, коли сусіди при зустрічі починали його “завантажувати” своїми болячками, на запитання: “Що робить?” Впевнено відповідав: “Пити горілку!”

— Ти вже розповідав про це, він ще потім мав багато жінок. Мав, в значенні, сексом займався.

— Вибачай, але рецепт напрошувався.

— Як що потрібно і таке лікування дає результат, будемо пити. Може продовжимо про відчуття?

— Лади. Розкажи і ти, наприклад, що відчуваєш про анальному сексі?

— Ой! Не знаю. Я не робила цього. А що відчуваєш ти?

— Без черги говорити виховання не дозволяє. Добре, опиши секс в яких-небудь не звичних місцях, ти це робила? — Одесит є одесит, Петер торгується за кожне слово. Але ж про себе я знаю й так, мені цікаво знати про нього.

— Так, звичайно, це в мене було, залежить які місця рахувати не звичними.

— Не в закритій квартирі. В присутності інших, любі не стандартні.

— Коли я люблю, для мене не має нічого не звичного, глядачі мені не перешкода, окрім любимого, для мене нічого не існує.

— От і розкажи про що-небудь, наприклад з глядачами.

— Важко, адже я їх не помічаю, це потім вони говорять мені, що мене бачили. А для мене все звичайно.

— Бачили при сексі? І де ж це тоді відбувалося?

— На природі.
— На природі? Так вся молодість, рахуй, пройшла, що ж в цьому не звичного. Так що, і про груповий також не ти?
— І груповий також ні. Без твоєї допомоги ні про що писати.
— Сміливо ти взялася за мало відоме. Як же описувати те, що самій не відомо?
— З кожного по ниточці, бідному сорочка. І сама що-небудь узнаю, за одно. Опиши як ти в незвичайному місці.
— Так із ниток зліпиш, а платити за матеріал? — В Петера прокинувся дух одесита і він почав торуватися. — І бажана передплата.
— Передплата як? Залежно скільки ниток буде, чи може за кожну нитку окремо?
— В трое! Або залежить від кількості.
— Петер, давай так, ти описуєш свої відчуття в ситуації, а я по уяві, що могла б відчувати. Підійде? Це буде окремо за кожну ниточку. Опиши свій секс в незвичайному місці.
— Що ж описати, я знаю? Мінет в темному кінозалі, під час сеансу. Так і що описувати, останній ряд, сусіди не близько. Гострота відчуттів, звичайно, добавилася від місця знаходження.
— О! Який був фільм? Гострота, тому, що можуть помітити?
— Звичайно. А фільм мабуть не згадаю.
Петер ще трохи потужився згадати та так і не згадав.

Реальність.

— Киця і Іван! Що сталося? Не політизуйте!

Мовчун появився в інтернеті, коли з Кицею ми вже “побилися” і замовкли. Причина, звичайно була, Киця щось побачила в тих кавалеристах 1938 року, яких Мовчун вивісив у мене на сторінці. Мовчун вже знав, що я Арій, друг Ілентини, яка періодично заглядає на цей сайт і що це вона посилає йому коней. Ці кавалеристи були ним виставлені для неї, Ілентини, тобто, для мене, я так думала. Похвалила їх. І почалося!

— Ну що Іван може іншого написати. Перемістимо кордони, то побачимо, як буде коментувати. Очевидно, що радітиме.

— То не буде потребувати візу. — Втрутився Мовчун. В Киці не було причини на мене нападати, мабуть, ревність її змусила.

— На то виходило! Теж фанат. Я вже йду, велосипед мене чекає.

З запізненням я Іван, згоджуюся з Мовчуном, що так, в такому випадку не потрібно буде візи. Можливо то було б і все, як би я не побачила на Киціній сторінці її дебати з Мовчуном, під відеокліпом з того ж 1938 року. Спочатку вони мирно обговорювали зображене. Розпочала, як завжди Киця.

— А цілу історію розповідає Мар'ян Йонкайтис, поет режисер, людина театру. Завжди архівні матеріали проносять дивний ностальгичний настрій. — Так мирно, майже поетично написала, Мовчун також впав в ностальгичний настрій, дата в фільмі нагадала йому сьогоднішній день.

— "Боже Тіло", сьогодні 23 червня. А я в ліжку.

Я не знаю чому він був в ліжку, з ким і що там робив. Але Киця, напевно, знала.

— Інфлюєнца не святкує. Для неї кожна пора годиться щоб вчинити атаку. Вчепилася до тебе дияволиця одна.

У відповідь на це Мовчун загнув матюком.

— Не погано нарядив її Іваном. То він розуміє без тлумача.

На цьому їхня розмова закінчилася, а мені "віжка під хвіст попала". Як би я тоді знала, що слово "інфлюєнца" означає — грип, можливо я не написала б того, але я взнала про це пізніше.

— Киця, запитуєш як я відношуся до зміни кордонів? Мені все рівно. Киця, тобі шкода території, яку Польща віддала? Та територія була з людьми. Хочеш дізнатися, що з ними стало? Всіх дорослих чоловіків вбили відразу, хлопчиків підлітків відвезли на шахти, там була дуже висока смертність. Залишили тільки жінок і дітей, з якими робили, що хотіли. Тепер ти маєш претензії до тих, що вижили? А я тебе запитую, за що ви їх віддали більшовикам?

Я не знаю, чому мені в той час згадався Кізоньки покійний батько і те що він розповідав. Я свідомо перенесла всю цю розмову на сторінку Киці. Киця появилась і прочитала написане увечері.

— Хіба ми нап'ємося, а потім поб'ємося і буде спокій.

— Киця, чому ти так ревнуєш Мовчуна? — Запитала в неї, мені здалося, Киця здогадується, хто є Іван, я тоді думала, що Мовчун не має від неї секретів.

— Чому ревную Мовчуна? Бо не знаю про що йдеться. Хіба перестала розуміти польську мову.

В цьому місці й прокинувся Мовчун та кинув нам свій наказ — "не політизувати!".

— Іван має "пердолів" від мене. І то все через тебе, встав, якась "Муза" і залагоджує ситуацію.

Киця уже була явно "на мітлі", а я старалася не конфліктувати. "Муза", отже вона знає про книгу, можливо разом читають уривки, які я Мовчуну присилаю. Розважаються, дивлячись на мої потуги завоювати Мовчуна. Не можу їх звинувачувати, я до них прийшла, не вони до мене. Пробую згладити конфлікт.

— Все в порядку! Більше жодної політики, Мовчун.

— Небезпека політичного конфлікту, усунена, — коментує Киця. Але Мовчун ще хоче мені пояснити, чому їм так боляче згадувати ті роки.

— Иван, ми й так за то заплатили 17 червня 1939 року. І тривало то по 1989 рік, а може триває й надалі.

— Має бути спокій. Руки геть від тієї курви політики! — На цьому Киця закінчує наші дебати, та ми з Мовчуном ще трохи говоримо про політику, так щоб вона не бачила, повідомленнями приватними.

Чому ця розмова мене так насторожила? Або я стала дуже лякана, або Киця дуже багато про мене знає. Або ж Мовчун розповідає їй все, і тоді любе його рішення буде тільки з її згоди. Яке рішення прийме Киця зрозуміло, по тому, що не хоче дружити зі мною Ілентиною. Але наступних “коней” вона не критикувала, ні в мене на сторінці, ні в Мовчуна.

Мої роздуми зупиняє лист. Від Мовчуна лист мені, Ілентині. Відповідь на моє запитання, чи подобається йому частина нашої книжки, перекладена для нього на польську мову. Написав.

— Ілентиночка, пиши книгу, мені це подобається.

І дві фотографії, де він зі скрипачкою. Невже!!! Невже!!! Невже!!! Невже Киця дала добро? Ура! Ура! Ура!

А третє фото? Те на якому, видно в нього невеличке пузо? Не прислав чому? Хочє мені подобатися? Ура! Третє фото, я знаю, що воно є бо ці знімки я отримала від нього і як Иван-Арій. Він не впевнений остаточно, що то я, має сумніви і вірить, тут на сайті, можливо справді, Арій, не виключає таку можливість.

Віртуальність.

Покритий травою схил. Повільно спускаються в долину два однороги з вершниками. Однороги йдуть поряд, вершники розмовляють, часом жестикулюють, часом сміються. Попереду себе ВОНА притримує рукою, складене шовкове покривало. ВІН іноді смикне те покривало за край, вона відбере, засміються і їдуть далі.

— Як добре, що ти згодився!

— На що?

— Головне, що ти не проти.

— Потрібно вибрати місце, де є гарна тінь.

ВОНА роздивляється довкола. Уже чути шум хвиль, ще трохи і буде видно берег.

— Потрібно щоб в піску не було сучків і камінців, а то давитиме в боки.

— А може розстелимо шовк на воді? І не буде ніяких сучків! Це ж віртуальність! — ВОНА кидає йому до руки шовк, ляскає долонею однорога, щоб ішов швидше. ВІН спіймав шовк, кинув на неї. Шовкове покривало розгорнулося, накрило її, обминувши голову. Однороги побігли, шовк затріпотів, як крила птаха. Не зупинилися біля води, обережно ступаючи, однороги увійшли в воду і відійшовши трохи від берега, зупинилися.

— Плавати вмієш?

— Тут не глибоко.

Відпустили однорогів і ті спочатку пішли, а потім побігли берегом. Вдвох розправили шовкове покривало на воді, воно захиталося на хвилях.

— Давно хотів кинути тебе в воду.

Підсік її під коліно, і занурив в воду з головою. Випірнула, штовхнула його і впали в воду обое. Притиснув до себе. З волосся стікала вода. Лягли на покривало. Шовк обвив їх і втримав на поверхні.

— За що тебе найбільше люблю, так це за те, що не говориш зайвого.

Провів рукою між м'яким тілом і гладеньким шовком. Шовк повторив і підсилив рух.

— А ще за те.

— Знаю, не зважаючи ні нащо.

Пестили один одного і бачили через прозору воду як рухаються їхні тіла обтягнуті шовком. Шовк м'яко повторював, дублював пестощі. Їхні рухи переливалися шовковим блиском. Іноді заплутувалися і проводили шовком по шкірі, шовком по шовку. Її рука через шовк пестить його пружні кулі, які перекочуються ковзають в гладенькі тканині. Потім пальці знаходять ще щось, те що поряд, охоплюють шовком і стискають ніжно, ритмічно, пружно.

Хвилі гойдають їх і мокра шовкова тканина пульсує та рипить від сильних рухів.

Реальність.

— Тема цікава, ти завжди любила на цю тему поговорить. Я думала ти знову тільки поговорити.

— Дуже багато людей відгукуються і розповідають.

Ілентина йшла з Кізочкою випити пива. Кізонька розповідала як подала до друку свою книжку, і цікавилася чи пише Ілентина.

— Я напевно буду в тебе не останнім персонажем, ти стільки про мене знаєш.

— Я про тебе ще не написала.

— Як не написала? А про що ж ти пишеш? Я в твоїй книжці називатимуся Кізонькою?

— Так, я поки, що залишаю ті імена, які є, а як напишу повністю, тоді можливо поміняю. Я пробувала міняти імена відразу, але заплутуюся, забуваю, хто є хто.

— Моє ім'я можеш не міняти, хоч чимсь прославлюся. В нас на кафедрі всі вже зійшли з дистанції «великого сексу» і прямо про це заявляють.

— Це не значить, що вони не думають. Тонін батько у вісімдесят років влюбився в двадцяти п'яти літню китаянку. Їй вірші писав, китайську мову вивчив, освоїв комп'ютер, мав сильний стимул до дії. А що в нього вже не було ніякої потенції, то факт. Тільки платонічні почуття.

— А як же мама Тоні?

— Вона померла.

Вони йшли тротуаром біля дороги. Ілентина не захотіла йти до озера, хоч Кізонька й переконувала, що комарів там не має.

— Кізонька, ти не уявляєш, Тонін батько вибив двері з квартири, коли китаянка до нього прийшла, Клим (Тонін чоловік) випадково замкнув його вдома. Так той не зміг почекати якісь пів години, поки б хтось повернувся, хто мав ключі.

— В нас на кафедрі одна моралістка, все говорить, що в восьмидесяті роки, як дозволили секс всі стали такими розпущеними. А що до восьмидесятих секс був заборонений?

— Не знаю. Мабуть в публічних місцях був заборонений. Міліція могла забрати, як що активно цілуються «на людях».

— А де ж як не «на людях»? Ми жили напроти кладовища, так там весь час активно займалися сексом. Моя перша проба сексу була в піонерському таборі. Мій ровесник, а може трохи старший, повалив мене в кущі. Але нічого, звичайно, не вийшло. Так що підлітковий вік в мене пройшов спокійно.

Дійшли до перехрестя. Стали думати, кудюю. краще йти. Підійшла прохожа і запитала як пройти туди, куди вони йшли також. І Кізонька, яка до цього часу не знала і не орієнтувалася на місці, впевнено показала напрямок. Пішли всі разом. Напрямок був вірним.

— Дядько Ванька розказував, як я була в нього на ювілеї, зібралося майже пів села, згадували різне. Він після війни об'їждчиком робив. На коні поля об'їжджав. А одна жіночка на полі прилягла на стіжку. Дрімає, ноги трохи розставила, нікого ж не має, на ній труси до

колін на гумках, такі які після війни носили, рожевого кольору. І дядько Ванька, проїжджаючи мимо, краєм ока помітив той рожевий колір, якось йому мелькнуло. Як на нього то подіяло, з того стіжка, тільки гумки від трусів у всі боки летіли. Виявляється все село про то знає, про ті рожеві труси, як він до них дорвався.

— Втратив над собою контроль? То якась магія рожевого кольору.

Після недавніх дощів знов зазеленіла трава, уже було видно Дніпро. Кізонька подивилася на, пройдений ними шлях.

— Ми могли б іти напряму, але не захотілося лізти в пісок.

— Хочеш також внести свій вклад в мою книжку? Давай!

— Про секс?

— Атож!

— Ти ж знаєш про той епізод.

— Я про нього потім напишу, давай щось нове.

— Ну, — Кізочка задумалася. — От, Лев Борисович, той все хотів, щоб я кричала: «Ї би мене!»

— І ти кричала?

— Ні.

— А що так? Раз треба.

— Та з нього поки того сексу доб'єшся, і такий той секс. Що ще тільки матюкатися осталося.

— Одесит пропонує груповий секс, він ти і я.

— Причому тут я?

— Я також ні при чому. Розповіла, що тобі був приснився восьминіг.

— Так тож восьминіг, а не літній одесит. Лев Борисович каже, що груповий то для тих, хто лінується сам напружуватися, і перекладає роботу на інших.

— Одеситу взагалі ніхто секс не обіцяв, ніякий, не те що груповий.

Вони прийшли. Подумали, яке пиво краще брати, безалкогольне, чи живе. Взяли живе.

Реальність. Минуле.

— Це Діна дзвонила, — сказала Ілентина, заховала мобілку і знову натягнула на вухо шапочку. Падав сніг. — Розстроєна. Вона йшла на заняття, послизнулася на льоду перед корпусом, впала, аж каптуром накрилася. Слизько. Лід припорошений сніжком дуже підступний. Добре, що без травми обійшлося. Хіба трохи є моральна, їй незручно,

що студенти з вікон бачили.

— Це хіба видовище? Впала і голову накрит каптур! От у мене було, — стала згадувати Таленка. Вона з Ілентиною стояли біля театру, чекали Арія. Арій пішов взяти піску, щоб посипати тротуар. Слизько. Не було його довго, не любив поспішати.

— Пам'ятаєш гору біля нашого інституту? Від гуртожитку збігали по ній навпростець. Зимом там було дуже слизько, багато хто падав на тій стежці. Я тоді носила довгу суконну спідницю, була зима. Щоб не було холодно, під низ надівала вовняні панталони до колін на гумках. Ти знаєш, які тоді носили, модель була одна. І та рахувалася дефіцитом. По “роботі в матеріалі” виконували веретку, вовну фарбували на кухні в гуртожитку. В мене залишалася розведена рожева фарба, не розрахувала. Тоді вирішила пофарбувати свої панталони, були білими, пофарбувала, стали в яскраво рожеві розводи. Страшно дивитися. Але під спідницею не видно, інших не було, то я їх носила. З'їхала я з тої гірки на попi, а кінці так задрала ноги, що спідниця мені голову накрила. Рожевими панталонами засвітила на обидва корпуси. Ото було видовище!

Прийшов Арій, підтвердив, видовище тоді було таки колоритне, вся їхня група з вікна дивилася і коментувала. Посипав тротуар піском, згадав студентські роки, дівчину, яку тоді любив, зітхнув.

13

Реальність.

— Де ти пропадав? — Запитала я Юзліса, коли він появився в інтернеті.

— Гостей приймав з Росії. Був гідом по Києву. Все показував.

— Твої друзі, чи знайомі по інтернету?

— Знайомі по інтернету.

— Жінки?

— Чоловік і жінка.

— Ти на Тиху дивився? Я б сама на ній «ожилилася», але ж не можу.

— Не встиг подивитися. Я читав, що ти написала, але не міг же я залишити гостей, сісти до них спиною, і «піти в інтернет».

— Це скромна жінка, вона не така «підірвана», як Киця. Ти побачиш. А то на Кицю в тебе «не йойкнуло», може на Тиху «йойкне»?

— Так, Киця трохи занадто активна.

— Юзліс, я зараз тобі подзвоню, а то мій темперамент не витримує такого повільного спілкування.

— Дзвони!

Я дзвоню. Він не може подзвонити мені, як що в нього включений інтернет, а він у нього зараз включений. Юзліс так благородно поривався взяти частину полячок, на себе перетягнути, таким чином допомогти мені і не взяв. Його стиль дуже пасивний, він дозволяє жінкам завойовувати себе, а вони не стали того робити, не завойовували Юзліса. Мої приятельки лишилися вірними мені Івану-Арію.

— Твій темперамент, там на сторінці з тебе, Івана, сексуальність б'є фонтаном. Я ще не закінчив роботу, розважав гостей, тепер потрібно закінчити. Я подивлюся на Тиху. Щоб до неї писати, потрібно перекладати перекладачем?

— Можеш писати російською мовою, вона знає російську. Такого віку вони всі знають російську, це в них був обов'язковий предмет в середні школі.

— Ілентина, давай зустрінемося, як я приїду.

— Куди їдеш? Чи надовго?

— Я такий. Зі всіма в гарних стосунках. Їду на день народження до чоловіка моєї першої дружини. В мене зараз дочка зі своєю подружкою, ми разом поїдемо.

— Вони були в тебе, коли ти приймав гостей?

— Так. Уявляєш, була ще та, комуналка.

Потім Юзліс розповідає в яких він гарних стосунках з першим чоловіком своєї покійної дружини. Ми домовляємося про зустріч і закінчуємо розмову.

Реальність.

Киця поїхала відпочивати. Спочатку на море, повернеться до дому через два місяці, як скінчиться її відпустка.

— Я уже маю вітер в волоссі. Так завжди діється, як я замикаю свої двері і в дорогу. Переді мною біля 400 кілометрів, отже це недалеко. Вже випита кава, я чекаю на Ровериста, щоб допоміг мені загрузити велосипед на багажник. Завжди, як я їду, то дивлюся на порожнє сидіння збоку і думаю, чи було б краще, як би там сидів хто? Чи добре так, як є? Поки не буде порозуміння тіл, духу і розуму, те місце буде порожнім. Ми побачимо, що час принесе. Буду листуватися з тобою. Радію, що пізнала когось, такого вразливого і милого як ти. Бувай здоровий, Арій, — написала мені Киця перед від'їздом. Що було перед тим, після того як Киця приревнувала Мовчуна і ми посварилися? Нічого на було, Киця відразу стала миритися, я також йшла їй на зустріч.

— Сьогодні роблю порядки в домі. Мовчун написав, що йде в магазин по хліб. А мені порадив сісти на велосипед. В п'ятницю вночі маю концерт, а в суботу від'їжджаю. Ще маю багато справ, в кінці кінців мене не буде два місяці в Лодзі. Мило мені, що з тобою познайомилася, це не комплімент, а моя величезна симпатія до тебе, я радію, що ти є.

Так мило, і це після того, як ми з Мовчуном обмінялися зсилками про коней, а Киця відчула там “жінку” і “розбомбила” нас обох. Сабріна тримала нейтралітет і не розуміла, що відбувається. Мовчун “психанув”, і послав Кицю кататися на велосипеді. А я тихо написала Сабріні, щоб пояснити ситуацію. Почала, звичайно, від початку і закінчила приятелькою, яка закохана в Мовчуна по інтернету.

— Марго знає про це, вона вважає це дурістю. Іноді приятелька просить мене повісити для Мовчуна якусь пісеньку, він у відповідь вішає пісеньку їй. То в них якийсь знак. Не знаю, що там є важливим, але якість пісеньки не має жодного значення. — Потім прошу Сабріну не дуже критикувати такі пісеньки і наївно запитую: “Чому Марго проти, щоб Мовчун розважався по інтернету?”

Сабріна віднеслася до цього серйозно.

— На мою думку, інтернет створений для розваги. Робіть з Мовчуном і твоєю приятелькою свої справи, тільки так, щоб ні в кого потім серце не боліло. Така моя не упереджена найкраща порада.

— Сабріна, як що це раниць чиєсь серце, то скажи мені. Киця говорила, що Мовчун для неї тільки друг. Щодо моєї приятельки, то хай Мовчун вирішує сам.

Сабріна дає на це “добро”. Оскільки всі є дорослі, з Кицею Мовчун давно вже тільки дружить і зараз він ні перед ким не має ніякого обов’язку, то для його розваги Сабріна не бачить ніяких перешкод. Після цієї розмови, Сабріна більше не критикувала наші пісеньки, навпаки, завжди відмічала, що вони їй подобаються, незалежно ні від чого. Схоже вона поговорила з Кицею, бо та також перестала критикувати. Перед від’їздом Киця прислала мені фото Мовчуна, яке зробила з його згоди для мене, Арія. Ще обіцяла написати мені про батька Мовчуна, але так і не написала, хоч я й нагадувала їй кілька раз. Не знаю, що в них відбулося, передумали про те писати. Ті фото, що робила Киця, Мовчун прислав також мені, Ілентиночці, і написав тоді той лист. Після того він більше не вивішував ніяких зсилок, ні в мене, ні в Киці на сторінці, ні в кого, тільки іноді в себе про політику, та час від часу писав коментарі. В цей час Киця активно збиралася в дорогу.

На моє запитання, чому не поїде разом з Мовчуном, адже він також любить море, Киця, буквально “вибухнула”.

— Чи ти дурень, чи дурнем прикидаєшся! Чому я маю їхати з Мовчуном? Завжди їду сама. Два роки тому, Мовчуна запросила на тиждень. Вишлю тобі фотографії. Тільки Мовчун був захворів і мусив повернутися в Лодзь. Був на своєму новому автомобілі. Затим, запам’ятай, не задавай мені питань пасток, як КГБ, ніхто того не любить.

Обіцяні фото Киця мені так і не вислала. Вона багато чого не робить з того, що обіцяє. Ми продовжували з нею говорити про різне. Написала, що відремонтували її ноутбук. Запитала який маю зріст. Мені прийшлося дзвонити Таленці, Арій був недоступний тоді, не зарядив свій мобільний телефон, узнати в неї який Арій має зріст, мав 175 сантиметрів. Киці такий зріст сподобався.

— Я є анархістка, люблю музику і мрії. Я кохаю тих хто відчуває і думає так як я. Хто зі мною, того я кохаю. А хто проти — теж кохаю. Тебе кохаю також.

Це “також” звичайно, чоловіків надихає, але я не стала звертати на то увагу.

— Ти мене кохаєш так, щоб ніхто того не знав, особливо Мовчун. Боїшся його від себе відпустити? Піде по “бабах”?

Кицю “понесло”, за те, що написала мені у відповідь, я готова була її побити.

— Мовчун має інших жінок, я то розумію і тішуся тим. Я маю

дві руки, дві ноги, а він немає. Він може лягти на пару осіб, а серед них є я. Я вільна, як птах. А Мовчун, як птах в клітці, на волю не злетить. Як тебе побачу то розповім, але думаю, що ти більше розумієш ніж пишеш. Дзвонила до Мовчуна, але телефон не відповідає.

Я довго думала, як так “вона між них”, як що він ляже на дві особи. А як що на одну, також Киця буде посередині між ними? Посередині, то вже занадто, десь там скраю, ще б нічого, а посередині, це за дуже. Киця ще трохи поговорила про мистецтво і поезію, шкодувала, що не можемо говорити по скайпу. Пізніше вона зайшла до Мовчуна в гості, зробила ті фотографії, як вислала мені, і обіцяла написати про Мовчуна тата. Не написала. Що відбулось між ними потім? Він вивісив тільки одну пісеньку на її сторінку, десь такого змісту — “Дякую Пані за все, милість її безмежна”. Після того активність на сайті, більше не проявляв. Притих.

Віртуальність.

Голос за кадром.

— Що, вгадуєш, як завжди, пальцем в небо? Одне в голові. Як з тією графікою?

— Трошки помилилася, той що? Але ж я відчувала, що щось відбувається!

— Тільки відбувалося зовсім не те, про що ти думала.

— Одне не виключає інше. Подумаєш, трошки з графікою помилилася. Я думала, що то Дуня, щоб підтримати Мовчуна, зобразила свою голову на чоловічому члені. На мою думку, це мало означати її підтримку, високу оцінку його чоловічої сили. Насправді все було по іншому і абсолютно протилежне, ту роботу зробив Мовчун, а не Дуня, і створена вона не для того, щоб підтримати, а для того, щоб принизити. Портрет там був не Дуні, а польської скандальної художниці, яка зобразила чоловіче “хазяйство” на католицькому хресті. Хто ж знав? Та художниця відома серед католиків, а не серед атеїстів. Чомусь ті жінки, мені всі видалися на одне лице, чи то так фотошоп їх підправив, чи макіяж.

ВОНА йшла по високій траві, збивала сріблясту росу. Спідниця намокла і обліпила ноги.

— Зараз ти також помиляєшся.

— В чому? В чому я помиляюся цього разу?

ВОНА зупинилася. Стояла на узліссі, був ранок, небо окутане хмарами, вдалині над водою клубочився туман.

— В чому?

“Голос за кадром” мовчав. Постояла, почекала і знову пішла навпростець через траву.

— Як що в нього зараз проблеми з лікарями, це не означає, що між ним і Кицею нічого не відбувається. Одне не виключає друге.

Дійшла до берега. Увійшла в туман. Прислухалася, якийсь звук линув над водою. Чути було голоси, але слів не розібрати, по інтонації вгадувалися емоції і тільки.

— З чого ти взяла, що в нього може бути тільки Киця?

Від несподіванки аж залякла.

— Або мовчи, або говори, не потрібно мене лякати. Як я можу не помилитися? Я мало знаю, а те що знаю, може бути правдою, або брехнею. І з цього я роблю висновки, то навіть не 50 на 50.

Зняла спідницю, викрутила, струсила, одягла знову, і пішла на стук копит.

Реальність.

— Як пройти до музею Булгакова?

— По той бік вулиці, відразу за тим будинком, бачите на балконі український прапор, це там.

Група туристів іде в указаному напрямку. Арій нервово ходить.

— Росіяни знають тільки письменника Булгакова!

— Арій, заспокойся. Хай хоч усі росіяни відвідають цей музей, нам від цього тільки краще. Ну і що, що росіяни вважають його російським письменником? Він народився, жив і працював на Україні, і не має значення якою мовою писав. — Ілентина шукає в Таленки підтвердження своїм словам. Таленка підтвердила, тільки Арій не заспокоївся.

— На його пам’ятнику ніс уже блищить. Я вже не можу дивитися, як жінки сідають йому на коліна і цілують носа.

— Коли поставили пам’ятник, якому можна сісти на коліна, було зрозуміло, що будуть сидати. На горі Проню Прокопівну не менше обцілюють і фотографуються з нею не менше. Чим більше туристів тим краще.

— Так, особливо секс тури! — Говорить Арій. Таленка згадує, як її знайомий був перекладачем в одного туриста з Англії, мусив водити його по нічних клубах, домовлятися з путаною.

— Проституток багато не тому, що туристи їх хочуть, наших вони більше обслуговують.

— Я ніколи не брав проститутку.

— Бо дорого!

— Ні! Я не хочу жінку за гроші! Завжди відчувається, чи вона тебе любить, чи ні, — розпалився Арій, аж замахав руками.

— А ти любиш? — Запитала Ілентина і відповідь Арія на це запитання Таленку також зацікавила.

— Як що вона мене буде любити, то я її любитиму також.

— Знаєш, Таленка, як це називається, Арій дозволяє жінці себе любити.

— Та досить вам. Пішли краще вип'ємо кави в Арсена.

І вони троє йдуть через дорогу в “Світлицю” випити кави в Арсена.

Реальність.

Киця вивісила своє фото з пляжу, яке повторило профільне фото Арія, вид з потилиці, і її друзі вважали, що то Іван розпочав таку моду — вид з тилу. Прийшлося захищатися.

— Не потрібно на мене кивати. У Марго тил був набагато раніше представлений живописом.

— І як тут не кохати Івана. Дякую, що ти мене борониш, вони заздрять моїй попі. Бо спереду немає нічого.

Мій перекладач, що зад, що тил перекладає однаково.

— Стараюся не мати тилів, пише Киця.

— То що стараєшся, нічого не значить, все рівно маєш. — Так до розмови долучається Сабріна.

— Ой маю.

— Дівчатка, хвалитися задами? Чоловіки поки не полапають не повірять.

Я консультуюся з Арієм і стараюся його не підвести, повторюю його слова. У відповідь отримую.

— То лапай! — Відповідає мені Сабріна. Я хвалю її задок, який не бачила навіть на фото. Киця ображається і виходить з інтернету, хвалити можна тільки її, все повинно належати їй, ні з ким не поділитися, навіть з кращою подругою.

— Погано ти робиш, отупіла хіба від морського вітру, жінко. Зупинися в своєму паранормальному, на той час мисленню. — Сабріна кидає репліку Киці і продовжує розмову зі мною, Арієм, після тієї нашої розмови, для неї я є також Арій, як і для Киці.

— Знову щось не те, Сабріна? Марго упала, і що? Це щось погане?

— Упала, але на голову! Як що втекла від твого “мацання”. Я залишаюся.

— Чому вона сердиться? Має гарний зад!
— Іван, ти маєш добре око на той зад.
— Я не один, кому той зад подобається.
— Ой Іван. Ти мене “викінчиш”, а твій шизанутий тлумач то напевно! В кінці лопну зі сміху. Вона зад то має якраз прекрасний! Але побоюється “годинникаря”.

Я продовжую спілкуватися з Сабріною. Майже всі уже знають, що я не Іван а Арій, Мовчун знає також, але оскільки на профілі написано Іван, то всі продовжують називати мене Іваном.

— Чому Марго боїться годинникаря? Що він їй зробив? Сабріно, мені здається, що я пишу вірно, і знову щось не те? Багато ваших слів у нас означають зовсім інше, і я гублюся.

— Іван, будь мужній, і не відмовляйся від тлумача, він нам доставляє багато цікавих спостережень. Я люблю того “перекладача”. — На захист мого перекладача стає Вода.

— Я маю кілька перекладачів, Вода, тільки вони ще гірші ніж цей.

— Тримайся цього перекладача, він доставляє нам багато хорошого настрою.

Не знаю, що їм видав перекладач, але Сабріна стала падати від сміху.

— О мій ти Боже! Падаю трупом зі сміху перед вами.

— Падаємо всі зі сміху, але це не погано.

Вони розвеселилися, я так і не зрозуміла, чому. Сабріна продовжила розмову з Водою.

— Ми ревемо зі сміху, а ніхто не відповів Іванові на питання: “чому Марго боїться годинникаря?”

— Цього годинникаря то жоден перекладач не охопить. Може ти Сабріно в вишуканий і одночасно простий спосіб, роз’ясни Івану в чому річ?

— Правда є така, що кинула Іванові приманку. Як перед тим поява цього годинникаря веселого мене насмішила до солодких сліз. А пам’ятаємо, що той “годинникарь” народився нам з польського слова “часовнік” (дієслово), прочитаного Іванком, як “часовщик”, що в нього означає власне — годинникарь. Ну отже, врешті прийшли ми “собачим кроком” (увага! на тлумача шикуються всі яйка) до годинникаря, то даймо йому пожити. Вже само його народження, було нам великою розвагою. Потрібно радіти далі. Як тобі здається, Водичко? Як що ще Івану додати розповідь з годинникарем в головній ролі, то за коротку хвилю будемо вже готові. Га?

Сабріна і Вода ще жартують зі мною, я запевняю їх, що не змінюватиму перекладача. Вони мріють використати дощову погоду на розвагу з Іваном. Я дивлюся по сайту і звертаю увагу, що вони майже перестали спілкуватися з Мовчуном. Виходить, що Іван забрав увесь його “гарем”. Щось у них там відбувається “за кадром” з Кицею. Я не мала наміру забрати від Мовчуна його жінок.

— Дівчатка, ви робите погано! Я є на цьому сайті, щоб розважити Мовчуна. І що? Ви всі покинули Мовчуна, щоб бавитися Іваном? Моя приятелька розіб’є мені голову. Я прошу вас, чим по швидше розважити Мовчуна, бо я не уцілію, буде катастрофа.

— Яка приятелька розіб’є тобі голову? Зрештою так тебе ми не відпустимо, ти є наш! — Відповіла категорично Сабріна. Я такого від неї не чекала.

— Так, я ваш, ви мої, і Мовчун також наш, потрібно його розважити, йому сумно зараз.

— Яка приятелька, Іван, і я запитую! Катастрофи не буде, Мовчуна ми розважимо. Що це за приятелька, яка має розбити тобі голову? Сабріна написала добре — ти є наш! — Вода розхвилювалася також. — Мовчуна ми розвеселимо, вже йому всі заздрять.

— Тепер комбінуй з перекладачем, щоб приятельці витлумачив на свою користь. Не турбуйся про Мовчуна, він є на місці, ми дамо йому раду!

— Ви думаєте, можливо щось роз’яснити закоханій жінці?

Я все більше переконуюся, що Юзліс був правий, жінка це — власник, і дуже не приємно, що я така ж сама. Сабріна хоче переконати мене, що думати мені потрібно про себе, а не про якусь закохану, дурну жінку.

— Сабріна, а я про що думаю? Про себе! Не заставила б мене приятелька, не був би я тут Іваном, не був би знайомий з вами. Це було б погано, бо з вами мені дуже цікаво.

— Іван, ти починаєш добре комбінувати! Тобто, добрий цей перекладач! — Хвалить мене Вода на кінець розмови.

Віртуальність.

На атласному шовку.

— В цьому літньому будинку не має електричного освітлення.

— Зовсім?

— Зовсім. І ніколи не було. — ВІН розставив і запалив свічки. На вулиці сутеніло. Вікна були відкриті навстіж і полум’я тріпотіло. При такому освітленні не видно деталей інтер’єру. Тільки видно велике ліжко, від блискучого покривала відбивалися відблиски полум’я.

— Відразу будемо спати, чи що?

— «Чи що», а потім спати.

ВОНА проходить по кімнаті, підходить до ліжка.

— О! Натуральний шовк, атлас! — Гладить блискучу поверхню. ВІН підходить, пробує на дотик також.

— Буде слизько, хоч би хтось не злетів з ліжка.

— Цей «хтось» буде за «когось» триматися, як що й злетимо, то разом. Тут вся постіль з такого шовку! — ВОНА бере в руки подушку, тулить до обличчя, дивиться ще одну подушку і ще. — Який гладенький шовк. Знаєш, а я все ще не можу читати початок нашого листування.

— Навіщо читати?

— Щоб описати в книжці.

— Чому не можеш?

— Не можу, бо тільки гляну на ті листи і так тебе хочу, що аж млію. — Сідає на ліжко, краї матраца більш пружні, середина прогинається, ВОНА з'їжджає по шовку в центр ліжка.

— О! Все добре! Ми будемо ковзати на середину!

— Ми будемо добре ковзати на середину. Ковзати до середини. Ковзати і ковзати глибоко всередину.

Обоє сковзнули до центра ліжка і всі три подушки вслід за ними. Гладенькі подушки не тримаються ні під головою, ні під боком, ні під чим. ВІН садить її на себе. Подушки, як попало, то на них, то під ними.

— На такому слизькому, той хто легший, має бути зверху. Розкажи мені, Чому не можеш читати наші перші листи?

— Я була така дурна. — Легко тисне його груди, стискає ногами стегна. Він тільки дивиться, чекає. — Я зовсім не розумна, тупа, як валянок.

ВІН чекає на відповідь.

— Я не знаю. Хотіла і не змогла. Як тільки бачу тему листа — «Ілентиночка», мені забиває дух і я втрачаю голову.

— А коли зможеш?

— Що зможу?

— Читати ті листи. Зможеш, коли перестанеш мене кохати?

— Я завжди тебе буду кохати! Зможу читати їх, як перестану боятися, що таких листів від тебе не буде. Не запитуй більше, люби мене, я тебе хочу!

— То маєш мене.

Відкидає з ліжка подушку, яка йому заважає, тоді ВОНА відкидає, ще дві і ВІН допомагає рукою їй ковзати по ньому. Їм слизько,

ковзає і ВІН і її ноги ковзають по простирадлу. Тоді вони беруться за руки і ковзають разом. З ліжка таки злетіли, добре, що там уже лежали три подушки. В тремтливому полум'ї свічки видно як двоє на підлозі кохаються.

Реальність.

— Опиши свої відчуття від звичайного сексу, від початку до кінця.

Попросила я Петера.

— Хм. Так воно ж по різному, і в початку і в кінці.

— Вибери щось найбільш цікаве.

— Так завжди майже в цілому не без цікавого було.

— От і опиши по черзі.

— Ілентина, чи не краще мені що-небудь от прямо найближчим часом і придумати і зробити, ніж описувати, ти не находиш?

— Одне другому не шкодить. Згадати хороше також не погано.

— Нам рано жити спогадами. Ілентина, незмінно переводить стрілку і вважає за краще бути слухачкою. Але без розповіді слухачів не буває. Хотілось би і слухачем побути.

— Петер, як ти так можеш! Що розповісти? Що я люблю домінувати, мало не гвалтувати чоловіка.

— Уже цікаво.

— Я хочу їсти, піду поїм, а ти напиши перший.

— Коли повернешся, розкажеш, як саме, в яких позах і формах любиш гвалтувати.

— То вже як вийде, я маленька, не сильна, потрібно, щоб не дуже захищався.

— Припустимо, не опирається, тоді що ти починаєш робити?

— Спровокую опір, “нариваюся”. Напиши ти, а я швиденько поїм і повернуся.

— Ну і? Ця провокація включає в себе чіпати член? Через одяг, чи на пряму?

— Ні то інше. Я зараз повернуся, комп не виключаю.

— А як? Підштовхуєш, щоб тебе чіпали всюди?

— Хитрий ти, Петер, тільки мене запитуєш, а самому розповісти!?

— Так ніби ж уже це робив. Так і мені послухати цікаво. Коли його рука уже лягла на попку, на гумку трусів, тобі хочеться швидше, чи не поспішаючи їх знімати?

— Яких трусів? Його? Це я чоловіка “маю”, як гумову ляльку, або фалоімітатор, роблю, що хочеться не запитуючи.

— А що хочеться?

— Як коли, під настрій, часом ліричний, часом агресивний. Твоя черга, Петер.

— Відповідь не зараховується з огляду на неконкретність. Детальніше не можна?

— Важко описати. Не відриваю, звичайно, але майже, це коли я агресивна. А коли “м’яка й пухнаста”, дуже обнімаю, але я повинна любити чоловіка, інакше не отримую задоволення.

— Тобто все-таки член пестиш, тільки руками, тоді і ротиком тобі сподобається, адже це просто більш інтимне продовження. А тобі більш подобається його пестити, чи коли він в тобі?

На цьому місці в нашій розмові виникає пауза.

— Задумалася конкретно.

— Так, я думаю. Гратися ним всередині себе, мені подобається, але до того, також подобається.

— Чи не має протиріччя, між прагненням домінувати і оргазмом від дотиків, адже це також активність чоловіка. А то лялька, хоч і не гумова, вона не занадто активна, поясни.

— Може я все таки піду поїм, Петер? А потім. Добре?

— Так я тут також куховарю паралельно, і в магазин потрібно.

— Немає протиріччя. Це я доторкаюся до чоловіка, чим хочу і як хочу і доводжу себе до оргазму. Це мої дотики!

— А він і рипатися не сміє? Ну а до рук його геніталіями, як що торкаєшся, також активність не проявляти?

— Не зрозуміла? Навіщо до рук, як що є багато іншого?

— Багато? Наприклад?

— Петер, ці відчуття я і так знаю, розкажи про свої.

— А ти пробувала описати смак або запах, наприклад? Описати можна дію зі згадуванням наявності різних відчуттів, мені так здається.

— Спробуй, спробуй, знаю, що важко, але спробуй.

— Я зараз збираюся спробувати повечеряти.

— Я також буду чай пити, потім продовжимо.

Ми робимо перерву в нашій розмові. Я п’ю чай і думаю, як важко витягнути слово з одесита. Він відповідає тільки запитанням на запитання.

14

Реальність.

Я вивісила на сайт фото, де сфотографована з Арієм. Мовчун був правий, коли говорив: “Вистав то фото, “баби” ошаліють”. Таки — ошаліли. І хоч я виставила не те фото, де ми злегка обнялися, а те, де просто поряд сидимо і говоримо, вірніше, говорю я, Арій слухає. Подружки Мовчуна все рівно “ошаліли”. Вода відгукнулася перша.

— Іван! Аж боюся коментувати.

— Іван слухає, бо що має робити. — Схоже, це фото найбільше розважило Ровериста.

— Тепер бачите, що я терплю, за те, що Мовчун сумний.

— Ти ще вчора передбачав той монолог, — так Вода співчувала мені.

— Це так ти ішов з приятелькою на пиво? — То Роверист згадав мені, що Арій збирався з приятельками на пиво.

— Знав, що так буде. Але ж все-таки вцілів.

Відповідаю їм і зауважую, що розмову зі мною ведуть тільки Вода з Роверистом, Сабріна і Киця зі мною не говорять, образилися.

— Ти хіба вчора не брав участь в побоюваннях Івана? Бачу, що не відзиваєшся на деякі теми, — запитала Ровериста Вода.

— З подружками йти не на пиво, а тільки на горілку, тоді завжди можна сказати, що нічого не пам’ятаєш.

І Роверист і Вода пишуть швидко, я за ними не встигаю. Пишу їм, що мій комп’ютер гальмує і мене заспокоюють, мов з комп’ютером справимося також. Вони на мене дуже накиннулися, тому вирішую проявити скромність і гарно себе похвалити.

— Тепер ви бачите, який я хоробрий, витривалий, добрий, скромний, я герой, бо вже багато років дружу з моїми приятельками.

— Бачу я бачу! Ти тільки слухаєш і даєш їм поговорити. Добрий метод, відважний. Ти є витривалий! — Згоджується Вода і її підтримує Роверист.

— Так, маєш дуже поважне обличчя.

— Я слухаю, що мені говорять, але це не значить, що роблю те, що говорять.

Ми продовжуємо розмову втрюх. Я відразу помітила, що Киця і Сабріна образилися за фото з жінкою, це образило їхнє почуття власника. Нарешті їхню відсутність помітила Вода.

— Я розмірковую, де зникли Киця, Сабріна?

Вода знаходить Кицю на її сторінці.

— Киця, де ти була? Я вже скучила за тобою. Сама проводжу діалог з Іваном. Сабріні і Руни також не має. Напевно заховалися від дощу, в мене лле від ранку.

Киця була абсолютно не в гуморі, ентузіазм Води погасила одним махом. Написала.

— То добре. П'ята нога в флірті є зайва.

Я строго по-чоловічому, вирішую перечекати цю напасть, не відповідаю.

— Око, Арій, око!

— Роверист, поясни, бо не розумію, що значить око?

— Я око тобі підправив на знімку, зверни увагу.

Звертаю увагу, на фото Арієві Роверист в фотешопі зобразив великий синяк довкола ока.

— Роверист, за що? Мені й слів було досить. Ми себе контролюємо, руки не розпускаємо.

— То не я, то жінки.

— Ти так маєш від жінок?

— Ні! Я є сильний. Здалися би тільки відбитки пальців на обличчі. “Бо жінок потрібно слухати”.

— Роверист, я з жінками не воюю, я їх люблю.

— Я так само, тільки вони часом цього не розуміють.

— Хіба жінка може розуміти? Я на то й не розраховую.

Чоловічий метод — перечекати поки все уляжеться і само вирішиться, є надійним. Через день Киця сама зачепила мене під тим фото, де Роверист домалював синець Арію.

— Пропоную, ще пару ударів ножем і буде як у мене на Балутах. Іван починає мені подобатися.

— Марго, твоя доброта не має меж.

— А що, ти й так мене любиш. Я маю вже таку скомпрометовану репутацію, що мені уже нічого не грозить. А доброта моя сягає далі ніж мій інтернет.

— Марго, хіба я завдаю шкоди твоїй репутації? Моя приятелька не повинна лякати тебе, оскільки любить вона не мене.

— А кого? Мене?

— Так, і тебе також.

— Тільки я в трикутниках не живу.

— А в чотирикутниках?

— Тільки в шестикутниках.

— Марго, а писала, що в чотирикутниках. Ошукала. Чи чотири то не зі мною?

Чотирикутник, це я натякала на її лист де писала, що як Мовчун ляже на дві особи, вона буде поміж них. От і виходить три жінки і Мовчун, разом чотири. Далі розвивати цю тему Киця не стала, але в цілому в черговий раз ми помирилися. Мовчун вів себе стримано, робив вигляд, що не бачив цього фото. Перечекав, типово по-чоловічому. Увагу приділяв мені мало, але досить, щоб рахувалося.

Реальність.

— Арій, ще одна полячка записала тебе в «друзі». Ти маєш успіх.

Ілентина ходить вслід за Арієм і розповідає, але він її не слухає. Він дивиться на протилежний бік вулиці, де молода жінка розставляє свій живопис.

— Прийшла моя Барашка.

До Ілентини приєднується Ремізка.

— Арію, а ти запроси її. Ми тобі допоможемо, приберемо в квартирі, підлогу помиемо. Зробимо їй екскурсію по місту.

— А як що потрібно, так і свічку потримаємо, — Таленка також не проти допомогти.

— Дівчатка, мені тепер для сексу потрібно чотири жінки.

— То якраз буде! Полячка і ми троє.

Арій оцінюючи роздивляється їх трьох. Підходить Леля, та жінка, яку Арій назвав «Барашкою».

— Що, Арій уже їде в Польщу?

— Припиніть. Поїду, можливо, до Львова.

— Арієві для сексу потрібно чотири жінки.

Ремізка вводить Лелю в курс справи. Лелю це зацікавило, Арій зніяковів.

— Це з анекдоту. Одну потрібно поставити в потрібну позу, дві підтримують під лікті, а четверта штовхає в спину. А моє завдання прицілитися і попасти куди потрібно.

Жінки культурно посміхнулися, далі розвивати цю тему не стали. Леля і Ремізка знову пішли на інший бік вулиці. Ілентина, Арій і Таленка якийсь час постояли мовчки. Потім згадали кераміка Класика і його сусіда по майстерні Казанову — сексуальний символ Галушки. Вона всіх своїх кавалерів міряла членом Казанови. Як що Галушка хвалила чоловіка, то це був «сильний мужик, в якого член майже як у Казанови», як що ганила, то це був «слабкий, якому далеко до члена Казанови».

— В Галушки було дуже сильне почуття власника на чоловіка.

Як що він з нею «переспав», то все, це її власність, він мусить підкорятися їй у всьому, і все за неї робити.

— Чому було? Можливо й далі є. Просто ми її тепер не бачимо.

Ілентина й Таленка «перемивають кісточки» Галушці. Арію це не цікаво і він іде до своєї «Барашки».

— Для Галушки в чоловіка важливим був тільки його член. А інше її не цікавило. Як вона могла зацікавити Казанову?

— Та він усіх “трахав”, хто був не проти. Класик розповідав, як вони були в Криму.

Таленка пригадує історію, як Класик з Казановою в Криму пропили всі гроші. Тоді Казанова знайшов підхід до однієї жінки, яка працювала в санаторії. І вони в тому санаторії ще жили місяць і харчувалися, за те, що Казанова ту жінку обслуговував. Вона їм іноді і випити ставила. Йому все рівно було з ким сексом зайнятися, особливо після півлітра. Так що Галушка, йому цілком підходила, правда, через своє сильне почуття власника на чоловіка, вона аж до ворожки ходила, щоб відірвати собі Казанову від дружини.

— А що ворожка?

— Гроші взяла і нічого.

— Пам’ятаєш, Таленко, як вона сюди прийшла, а тут був Акач. Поговорили всі разом. Він молодий красивий чоловік і їй сподобався. Підійшла до Акача його теща і вони сіли поговорити. Так Галушка відразу до мене: “Що це за жінка, чого біля нього сидить? Він наш!” А сама його перший раз бачить. Добре, що я її зупинила, а то ні за що ні про що, був би у чоловіка “сімейний скандал”.

— Ти бачила того Казанову?

— Бачила пару раз у Класика. Звичайний, завжди п’яний, грубуватий.

— Ми ж не можемо оцінити його головну цінність. А те що грубуватий, то інакших Галушка не сприймала. Мені здається, вона під час сексу брала від чоловіків енергію, і тому їй потрібний тільки сильний самець. Я не знаю, як зараз, а тоді вона говорила, що ні разу оргазм не отримувала, так тільки трохи задоволення. Може тому їй потрібно так сильно й багато, щоб хоч стомитися.

Перед театром зупинилося таксі. Таксист чекав поглядаючи на годинник. До жінок повернув Арій, поговорили про таксиста. З театру вийшли артисти, сіли в таксі.

Віртуальність.

Дикий шовк.

— Це «дикий шовк». — ВОНА розстеляє простирадло на траві.

— Це не шовк. Це не може бути шовк, шовк інший. — ВІН пробує тканину на дотик, груба структура полотна, добре збита. — Це або вовна, або бавовна, але не шовк.

— Це «дикий шовк». Знаєш як роблять «дикий шовк»?

Вони сідають на простирадло, від дерева падає легка тінь. ВОНА проводить рукою по тканині.

— Така структура не випадкова. Шовк роблять з кокона, розмотують його і мають довгу нитку. А з того кокона, з якого появився метелик довга нитка не буде. Той кокон прогризений, там нитки короткі і різної довжини від п'яти до двадцяти сантиметрів. Але такі кокони мусять бути, інакше не буде більше метеликів. З тих коконів також прядуть нитку і роблять «дикий шовк». Бачиш, яка нерівномірна товщина нитки, це тому що волокна дуже різної довжини. Така тканина не може бути гладенькою.

ВІН також проводить рукою по тканині, бере її руку в свою.

— На такому шовку можна спинку натерти. «Дикий шовк».

Лягають на простирадло, пробують як воно спинці.

— Ні, не натremo.

— Я ніколи не робила цього.

— Тебе ніхто не примушує.

— Я знаю, що не примушуєш. Я не вмію.

— Ти не уявляєш, як це мило.

— Звичайно не уявляю. Як я можу уявляти відчуття органом, якого в мене немає? — ВОНА сідає і дивиться на нього оголеного. Подивився також, подивився на неї, посміхнулися разом.

— І що?

— Не поспішай. Я дивлюся.

— Можеш не тільки дивитися, можеш спробувати на смак.

— Для початку спробую на дотик.

ВІН не заперечує проти дотику. Дивиться, як ВОНА бере в руки орган, який у жінок відсутній, як гладить, пестить, як бере рукою яєчка і масажує їх.

— Подобається так пестити мене? Що відчуваєш, коли пестиш так?

— Ще й як подобається! А відчуваю — ніжний теплий дотик, ніжну шкіру, яка трохи рухається на більш твердому і пружному, а ще яєчка, вони граються зі мною, вони дражнять мене в мошонці. А найбільше я відчуваю велику сильну енергію, і чую як моя душа співає.

— Схоже на «дикий шовк»?

— Чи шовк не знаю, але щось дике тут є!

Кладе її голову собі на живіт, гладить ший і плечі. Шкірою відчуває, як вона посміхається.

— Поцілуй!

ВОНА цілує йому живіт.

— Не живіт! Поцілуй!

М'яко переміщає її голову туди де хоче бути цілованим. Цілує, пестить його губами, потім тулиться туди обличчям, і по тому як дрижать її губи, ВІН відчуває — сміється.

— Ну! Зроби що-небудь, обхвати губами і пограйся язиком, бо я не можу більше! Я здичавію зараз! А, власне, навчився потім! — Кладе її на спину, розсовує своєю ногою ноги і входить.

— Ой!

— Ніяких «Ой»! Я зараз «дикий»! «Ой» буде потім і одночасно!

Обняла його руками, як в парному танці. «Дикий шовк» ковзав по траві, як навіжений, хоч і не був гладеньким.

Реальність. Недалеке минуле.

Перебираю діалоги. Бачу, ми з Мовчуном кіньми Кицю були “дістали”. Після чергового коня вона накинулася на нас обох.

— Хіба почнете їсти незабаром конячий корм, овес і сіно. А сіно в головах уже маєте. — Так вона розкритикувала кліп в мене від Мовчуна, ще до того, як я встигла той кліп похвалити.

— Мовчун, чорний кінь — супер! Хай буде сіно в головах, дуже добре, то гарна думка.

— Краще сіно, чим нічого, — пише Мовчун.

Після того, як я поговорила з Сабріною, Киця так різко не критикує, але і Мовчун став дуже обережний. Між ними мабуть була розмова, але яка? Пісня, яку розбомбила Киця, і після чого я поговорила з Сабіною, називалася “Хто осідлав коня, той догнав вітер”. Мені сподобалася. В нас тоді почалася розмова.

— Мовчун, дякую! Дуже гарна! Мені бракує слів! Я буду думати про коней і про вершників.

Киці моя радість не сподобалася, вона охаяла пісню. Сабріна навпаки, ту пісню похвалила.

— Гарний твір.

— І ти Брут проти мене...

— Кицька, ще не на своєму коні на двох гумах? — Мовчун вирішив Кицю трохи погамувати.

— Не любиш того твору?— Дивується Сабріна.

— Люблю твір, але не люблю певну потвору. Але Мовчун дає вокалістів хіпі.

— Сабріна, я дуже люблю суперечку на спекотний день. Киця на велосипед, а я по хліб. Па. — Мовчун розставив всіх по тумбах. Я спробувала вставити свої п'ять копійок. Та де там, хіба за ними встигнеш.

— Давайте жити дружно, — написала все-таки я, хоч і з запізненням.

— Вже писала, що прибираю помешкання. Потрібно читати уважно, а не їздити кінно по сайту. Браво Іван, Далай Лама радується.

— Я за вами не встигаю, Марго. Поки я перекладачем перекладу одне слово, ви вже і на велосипед, і по хліб.

Ініціативу в свої руки бере Сабріна. По пунктах покритикувала кліп. Захистила коней Мовчуна. Забракувала режисера і оцінила кліп як середній.

— Нарешті чесна рецензія. То робить під народне трохи.

— То робить під щось публічне, і що то значить?

Вони граються словами, а я довбуся з словником, і нарешті склала речення.

— Мовчун зробив мені приємність, знає, що я люблю коней, а ви на нього накиннулися. Ревнуєте?

Цим я їх скорила. Киця стала згадувати студентські роки, кабаре. По їхній реакції виходило, що написала я зовсім не в тему. Сабріна спробувала мене втішити.

— Іван, погано ти зрозумів. Ми собі є з вродженим сарказмом, ми дискутуємо, невпинно борючись, за якнайбільші артистичні якості. Я переконана, що як би Мовчун мав владу над тим музичним сайтом, було б краще. А тим часом ми змушені вибирати з того що є. І багато з того, нас влаштовує.

Ми закінчили розмову, можливо, не потрібно було розповідати Сабріні. Але схоже Киця уже знала, і відчувала наші з Мовчуном символічні кліпи відразу, старалася їх критикувати, або ж трактувати зміст зовсім не так, як ми того хотіли. Я надіялася, що Сабріна поговорить з Кицею, і, мабуть, вона поговорила. Було видно, вони дали Мовчуну право, мати інших жінок, теоретично так, а практично Киця не могла з цим змиритися. В її коментарях, абстрактно, були погрози. Про етнічний табір в Бесчагах (це був мені кліп від Мовчуна) писала.

— Була там, в Бесчагах. Навіть не поганий лист прийшов до вузу після нашої практики. Та мавпа, що танцювала в обіймах з моїм хлопцем, мала два шви, а я була без ушкодження, за то з непоганим

списком. — Киця випередила мене, написавши, під кліпом першою. Не звертаю на те уваги, адже я мушу похвалити і показати Мовчуну, що я зрозуміла прихований зміст.

— Мовчун, дуже дякую! Прослухав три рази і, здається, все зрозумів.

— Врешті, то близько до Гуцульщини, важко тобі не зрозуміти, — Киця пильнувала наші коментарі. Мовчун не став обзиватися, не втручався в наші стосунки. Вирішив перечекаати цю напасть — жіночі розбори. Я поговорила тільки з Кицею, а була на неї трохи ображена.

— Марго, ти є небезпечна. Хіба чоловік, який тобі сподобався, не має права ні з ким танцювати, а ні дружити, мусить робити тільки те, що ти хочеш? То страшно! Це гірше рабства.

— Але то солодка неволя. Тебе в'язати не буду, не бійся. — Киця не могла так просто забути те фото Арія з Ілентиною.

Реальність.

— Ярка була замовила коней. Прогулянка 12 кілометрів туди й назад. Ярка була з меншим сином, а я з її старшим. Ох і намучилася, уже й не рада була, — Таленка розповідає Ілентині, як відпочивала в Криму. Арій стоїть поряд і розповівши про шкоду куріння, запалює цигарку. Таленка дивиться як він курить, згоджується, що курить шкідливо, продовжує розповідь.

— Я так набила попу, прямо до крові. Як вони на тих конях їздять?

— Як я був в селі, я їздив на кобилі без стремен і без сідла, ногами за боки тримався. Така кріпатура потім була, не міг присісти.

— Арій, то зовсім друге, я ж тримала на руках дитину, і та дитина нічим мені не допомагала, малий висів на мені як лантух. Мало того, при рухові його нога біла мене по нозі і там тепер синяк. А коні, не якісь там замучені, а молоді сильні коні, — Таленка показує синяк на нозі. — Без сідла і стремен, я взагалі не змогла б їхати. В кінці їх вела на поводі, та дівчина, що мала тих коней. Бо до цієї коняки став бігти весь табун, там і її подружки і кавалери були, я злякалася. Вони всі молоді сильні коні, мало що в них в голові, вирішать сексом зайнятися. Після такої прогулянки я тиждень сидіти не могла, тільки стояти, або лежати.

— Таленко, ти пиво будеш?

— Ні не буду.

Арій п'є пиво. Таленка якийсь час чекає, потім продовжує.

— Ярка також розбила попу, труси були в крові, а вона ж не вперше їздить. Там на четвертий крок, потрібно було підніматися

на стременах, а з дітьми це неможливо. Те сідло було дуже тверде, як дерев'яне. Дівчина, господарка коней, вона собі кожушок під попу стелить, м'якеньке, а нам так, без нічого. Не знаю, коли я ще захочу кататися на конях.

— Хай Ярка дітей менше по конях тягає, сама вже з коня летіла.

— Арій допив пиво і знову закупив цигарку, Таленка розповіла йому про шкоду куріння.

Реальність.

Наближався день народження Мовчуна. Вже за тиждень до нього він був сумний, майже ні з ким не спілкувався. Причина на то була, але потрібно було щось зробити. В день народження Мовчуна помер його батько. З того часу Мовчун не може радіти в цей день. Я хотіла підтримати любиму людину, тільки важко зробити це, як що він не виходить на зв'язок. Достукувалася до нього по всякому, нарешті, за день до дня свого народження, він вийшов на сайт. Це було сумно. Кліп де грають артисти в клітці. А на той випадок, раптом я не зрозуміла символіку, ще один кліп, де грають про любов біля кліток з мавпами.

— Грати у нас в голові. Мовчун, все можливе, як що хочеш.

Тоді Мовчун вивішує ще один кліп, я не можу знайти текст пісні, щоб перекласти тлумачем і прошу мені написати.

— Мовчун, прошу, як що можеш, пришли мені текст тої пісні. Не можу її перекласти, а вона мені сподобалася. Я не можу вставити текст до перекладача, польських літер не маю, щоб набрати.

Пісня називалася “Де та Кея?”. Можливо запитували, де те щастя? Почекавши і не отримавши відповідь, додаю.

— Мовчун, це є там, де боїшся шукати.

Він вперто мовчить і я пишу йому повідомлення від імені Арія, хоч думаю, Мовчун знає, хто пише йому зараз.

— Вчора просив Сабріну тобі подзвонити. Будь на сторінці інтернетові, твої жінки мають можливість подзвонити тобі, а я ні. Мовчун, я не можу подумати, що ти мислиш себе в клітці. Киця писала, що вона є вільна, а ти в клітці. Мовчун це не так. Вона шукає чоловіка, якого немає в природі. Мовчун ти є вільний і не мусиш кохати одну жінку, чоловіки рідко бувають моногамні, можеш кохати багато жінок. Жінки можуть кохати тебе таким, який ти є, не дозволяй одній з них себе комплексувати. — Почекавши і не отримавши відповіді, пробую знову. — Мовчун, що будеш робити в день свого народження? В мене перед днем народження завжди напад песимізму, і з кожним наступним роком, все більше.

Відповів. Відповів Мовчун Арію, не Ілентині.

— Розумію, я сім років тому, в день народження поховав свого тата. Завтра маю зустріч “Нашого класу”, може буде веселіше.

— Мовчун, вона розповідала, я знаю.

Вона, це Ілентина, раз для Мовчуна я зараз Арій. Він висилає лінк де написані слова тієї пісні, а потім вирішує, що так простіше, і присилає мені написаний тест, не полінувався, знайшов для Арія.

— Маєш лінк до слів і грай на гітарі.

— Дякую, тепер розумію. Мовчун, гарна пісня, то все є в нашому серці. — Читаю гарні слова гарної пісні.

— Є також про степ!

— Напиши.

— В тексті тої пісні, в останньому стовпчику! “вилиняв степ” зблід.

— Алегорія супер! Мовчун то не важливо, що вилиняв, поки можеш мріяти. Багато моїх колег з мого класу, уже давно не мають потенції і спокійно живуть. Говорять, що без неї спокійніше. Динамічність, яку хоче від чоловіків Киця, не знаю хто зможе, навіть з молодих чоловіків. Я пас.

Він не відповів, зробив типово по-чоловічому. Але по тому, яку активність розвів на сайті, було видно, настроїв покращився.

— Іван, маєш лінк до слів і акорди до гітари. Граєш на якомусь інструменті?

Мене всі мусять публічно називати Іваном, приватно називають Арієм. Як тільки Мовчун зайнявся діяльністю на сайті, його місце в розмові зайняли Киця з Сабріною. Провокують мене.

— Умію грати тільки на нервах, на гітарі не вмію, — пишу Киці.

— Свята правда.

— Марго, тобі я ще не грав, як знаєш?

— Марго собі уявляє, — пояснила мені Сабріна, не знаю кого з нас хотіла підбадьорити.

— Граєш, граєш, тільки в тих нервах того не зауважуєш, — Киця в Арія вірила.

— Можливо, ти сама на тих струнах пальчиками перебираєш. Я тільки слухаю, бо умію слухати.

— Я перебираю по клавішах роялю. Мовчун грає на скрипочці, то має струни.

— Рояль також має струни, тільки заховані.

— Добра увага.

Бачу, що з мене сміються. Мовчун пробує мене захистити.

— Перепрошую, я на скрипці пиляю. Іван мав на увазі професора Ешненего?

— Мав на увазі нервові струни. Але можливо, не всі їх мають, то шукають чим замінити. Мовчун, я знову не те написав? Знову Марго на мене розгнівається?

— Ні все в порядку. Йі надалі дуже тебе люблю, — відгукується Киця.

— Ти мене заспокоїла, а то не знаходив собі місця. Що подаруєш завтра Мовчуну?

— Я є далеко, але пам'ятаю про те, що важливе.

— Марго, знаєш, що Мовчун любить?

— Мовчун любить нас.

— Я це бачу.

Віртуальність.

Ранок, місто, безлюдні вулиці, стукаючи копитами по асфальту, йде табун однорогів. Серед табуна на білому однорозі ВОНА. Пройшли одну вулицю, другу.

— Десь тут, я точніше не знаю де.

Заіржав чорний жеребець і повів табун. Зупинився біля будинку, глянув на вікна, заіржав весь табун.

— Хей! Хей! Хей! Прокидайся! Ми прийшли привітати тебе з Днем Народження!

Заспане обличчя зі скуйовдженим волоссям появилось у вікні. Однороги знову заіржали, ВОНА помахала рукою, махнув у відповідь.

— Заходь, двері відкриті для тебе.

Спробував поліпшити свою зачіску, поворушив волосся рукою, не дуже то щось змінило.

— Ти не повинен сумувати в такий день! — Зайшла до його покою. Все було так, як вона уявляла. Обняла, відчула запах чоловічого тіла після сну.

— Що робитимеш сьогодні? Будеш приймати гостей?

— Уже приймаю.

— Минулого разу ти готував білий борщ, що буде цього разу?

— Що приготуємо, то й буде.

— Давай ми приготуємо все там, на нашому березі моря. Все, що захочеш, ми будемо готувати під шум хвиль і крик чайок, а однороги будуть бігати берегом.

— Чайки можуть щось поцупить.

— Не будь жадним!

— Я не жадний, «я домовитий». Але де мій подарунок?

— Я і є твій подарунок!

— Я маю його розгорнути і подивитися. — Розстібає на ній гудзики, падають на ліжко. Постіль ще має запах його тіла. Цілюються, пестять один одного. — Нехай однороги трохи почекають.

Однороги чекають поки вони бавляться в, ще зігрітому ним, ліжку.

— Ми можемо продовжити розпочате на однорогах. Йдемо, поки місто не прокинулося. І як що, придумаєш позу в якій я могла б пестити тобі «його» губами, сидячи верхи на однорозі, я зроблю тобі «то»!

— Не дражнишся! Бо візьму тебе, закину собі на плечі і триматиму вниз головою, губами в потрібному місці, поки не виконаєш обіцянку!

— Ти активний з самого ранку! Я пожартувала!

На чорному однорозі сидять обоє. ВОНА, напівроздягнена, сидить обличчям до нього, обнімає і пестить, тулиться всім тілом. Табун однорогів йде до моря.

— Знаєш, в цей день мій батько...

— Ти говорив, я пам'ятаю. Це сумно, та я думаю, він не хотів би, щоб ти сумував сьогодні. — ВОНА говорить серйозні речі, при цьому пестить його все більш відверто, дозволяє своїм рукам гратися його тілом.

— І знаєш, що ми приготуємо в першу чергу? Каву з вершковим морозивом. Ти тоді говорив вірно, вершкове морозиво до кави ліпше.

— Ой!!!

Одноріг став брикати. Вже було чути шум хвиль. Табун розбігся берегом. Чорний одноріг став на диби біля знайомої скелі. Було гарно, берег обнімався з морем. Поряд на хвилях гойдався човен, кричали чайки.

— Сьогодні буде гарний день! З Днем Народження Коханий!

15

Реальність.

— Арія сьогодні не буде.

— А що так? Ти дзвонила йому?

— Дзвонила, сказав, що не прийде. Запитала: «чому?», відповів: «Тому, що!»

— Ти ж знаєш, чому.

— Знаю, але мені хотілося почути його версію. Уже так розлінувався, що навіть лінь придумати що-небудь збрехати.

Ілентина і Таленка стоять біля театру, дивляться як радо зустрічає Кулона, колишня його собака, а тепер собака його колишньої дружини.

— Вчора були у куми. Антон при всіх подарував колечко з діамантом, просив мене вийти за нього заміж. Відповіла йому згодою, вийду за нього.

— На весілля запроси.

— Обов'язково!

Таленка з Антоном громадським шлюбом живуть уже років вісім, а може й більше. Цікаво, чи захотів би Антон на Таленці одружитися, як би вона не отримала спадок? Можливо ні, тоді вона не змогла б купити квартиру і їм не було б де жити, а може й так, хто знає. Зареєструвати їхні стосунки офіційно, Антон хотів з самого початку, не хотіла Таленка, не сприймала серйозно реєстрацію шлюбу в такому віці. Ставила напів жартома різні умови, однією з умов і було кільце з діамантом. Тепер, коли Антон умови виконав, повинна згодитися.

— Таленка, сміливо виходь заміж, тепер це не має значення, для тебе нічого не поміняється. Прийняли закон, який прирівнює громадянський шлюб до звичайного. Досить двох свідків, які підтвердять, що він йшов в дім з продуктами, собаку вигулював, і тоді він має всі права, як законний чоловік.

— Антон ще про це не знає.

— То й не кажи, хай бачить як безмежно ти йому віриш.

— Я йому вірю і він про це знає. Деяким чоловікам дуже важливо бути офіційно одруженим. Антон якраз такий.

Розмовляючи, жінки спускаються по Фролівській до Контрактової площі, в сквері сідають на лавочку.

— Знаєш, Таленка, чоловіки дивні, вони не ведуть себе так, як я

на тому сайті від імені Івана, чи то Арія. Для чоловіків така активність не властива, хіба що мусять, як що це їхня робота, а жінкам така моя поведінка подобається.

— Ілентина, бо ти знаєш, що хочуть жінки, що їм подобається і те робиш.

— Звичайно знаю і роблю це від імені Арія.

— Не помиляєшся коли ти хто?

— Трохи буває, але звертаю то на недосконалого перекладача.

Поляки взагалі якось інакше ніж ми мислять. Я по секрету сказала одній, що я не Іван а Арій і розраховую, що всі її подружки будуть знати, а вони не знають. Вона їм не сказала! Уявляєш? Їй сказали: «Нікому не говори.» і вона не говорить. В нас, як то роблять? Говорять, звичайно, але по секрету. Мені прийшлося «по секрету» кожній окремо розповісти. Та полячка, її звати Киця, шукає такого чоловіка, яких взагалі не буває.

— Якого вона хоче?

— Щоб був відповідного їй віку, здоровий, активний, любив те, що вона любить, був сексуальний і не імпотент.

Жінки сидять, сміються. Напроти них збираються грати вуличні музиканти, налагоджують апаратуру.

— Щоб був активний в сексі, треба брати молодого, але вона хоче щоб, можна було потім з ним одружитися.

— Хіба молоді хочуть старших?

— Якраз молоді й хочуть. Я мала багато пропозицій якраз від молодих, від 23 до 33 років. Вони готові кого завгодно «охопити сексом», а як що в жінки є житло, то вона дуже популярна, аби хотіла. А той вік, що хоче Киця, там уже дев'яносто процентів імпотентів. А ті, що ще не імпотенти, навряд чи можуть так, як вона хоче.

— Ти б написала їй, що таких не має.

— Писала. Вона відповіла, що з п'яти мільярдів знайде. Але ж п'ять мільярдів це не всі чоловіки, як що відняти жінок, дітей, гомосексуалістів і імпотентів, то не залишається з чого вибирати.

— А навіщо він їй той секс? Мені секс зараз, що є, що немає. А тобі, Ілентино?

— Мені також. Жінки бувають різні. Згадай Галушку, їй потрібно було, щоб сексом її стомили, щоб вона вимоталася, а оргазм вона ніколи не отримувала.

— Може якраз тому, що не отримувала, хотіла, хоч стомитися.

— Може. Чоловіки того віку, що хоче Киця, ті що ще щось можуть, хочуть жінку значно молодшу, надіються, що це їх омолодить, а ті, які нічого не можуть, вони нічого не шукають, їм жінка не потрібна.

— Тепер розумію, чому чоловіки носяться зі своїм членом, як з писаною торбою. Жінки можуть любити і без сексу, а чоловіки мабуть ні. Їм, як не потрібний секс, то не потрібна й жінка.

— Таленка, а як же Тонін тато, що полюбив молоду китаянку? Хоча, він не збирався жити з нею разом, тільки з молодого поговорити, та на неї подивиться. Це мабуть, не одне й те саме.

Музиканти налагодили свою апаратуру, їхня співачка почала співати. Ілентина і Таленка піднялися, пішли зі скверу.

Реальність.

Я привітала Мовчуна з днем народження відразу з двох сторін і як Ілентина, і як Арій. Рух, який я підняла перед тим, дав свої результати. Його подружки привітали його з днем народження, деякі по кілька раз. Я також разів зо три, щоб не відставати від інших.

Цього року Мовчун мав день народження і зустріч однокласників одночасно, тому мав надію, що йому не буде самотньо, як завжди в цей день. Я повісила привітання вранці сама перша на його сторінці. Після мене його привітала Киця. Часто вона називає його Баляс, можливо то його кличка, не знаю, вона написала на його стіні.

— Баляс, я завжди егоїстична, побажаю собі, щоб мені тримався й тримався, і нашої дружби не було кінця. Всього тобі, що сам собі бажаєш. Кохаю, скубаю і поважаю. Хоч часом не хочу, не дбаю, жартую. Цілую, обнімаю, здоров'я і грошей, або навпаки. Не відомо, як краще. Твоя Киця.

Я хвалю її привітання, як гарно вона побажала. Чекаю поки привітають всі і вітаю ще раз.

— Мовчун, сьогодні ми пили пиво — “за твоє здоров'я!” Передаю тобі привітання: «Бажаємо тобі щастя і творчих успіхів. Всі знають про ваш твір, вирішили перші сто сторінок «обмити» пивом, на кожні наступні, міцність напою буде зростати. Успіху! Арій, Ілентина, Таленка.» Мовчун, ти є з нами! Тримайся!

Мовчун подякував всім нам, а через день це моє привітання тихо прийняв зі сторінки, інші залишив. Не знаю, хто встиг його прочитати. Чи ті на кого я розраховувала прочитали, особливо Киця? Судячи по її поведінці, думаю, що прочитала. Я навмисне вирішила трохи «засвітити» Мовчуна, як співавтора. Натяком дати зрозуміти, що він зі мною пише книгу. Хай «його жінки» бачать, що хтось хоче його «відірвати», що комусь він потрібний. Це подіяло, Киця згадала, що його любить.

Реальність.

— Антон буде сьогодні?

— Ні не буде.

— На роботі? — Кулон підійшов до Таленки і Ілентини, перервав їхню розмову, став розпитувати про Таленчиного чоловіка, свого друга.

— Ні Кулон, він дома залишився з собакою.

— А що у тебе з рукою? — Кулон помітив, що рука у Таленки перев'язана.

— Невдало знімала наплічник, зачепила палець, потягнула. В мене вже було таке з цим самим пальцем. Змастила маззю для коней, яку рекламують зараз, всі нею мажуть і ні в кого ще не було бажаного результату.

— Потрібно попарити, потім натерти спиртом, щоб прогріло. І то все, більш нічого, — радить Кулон.

— Потрібно взяти еластичний бинт і зробити тугу пов'язку, зафіксувати суглоб, — радить Ілентина. Кулон проти пов'язок і проти мазі, наполягає на своєму методі лікування.

— Кулон, розкажи краще про секс, для моєї книжки.

Кулон дивиться на Ілентину, від несподіванки замовкає.

— Який секс? Немає ніякого сексу!

— Розкажи про свій перший сексуальний досвід.

— Не має про що розповідати, то було гидко, мене підставили. — Відкриває і п'є з пляшки, щось схоже на сік чи компот. Повертається і йде геть. Жінки пробують повернутися до розмови, яку він їм був перебив. Пройшовши метрів п'ять, Кулон повертається.

— Мене підставив двоюрідний брат, кузен. Він потім використав те, що я в неї був, щоб з нею розлучитися. Не хотів продовжувати стосунки і використав мене.

Біля них зупинилася група, дві жінки і три чоловіки.

— Ми вийдемо до метро?

— Так! Спуститесь вниз. Але як що ви хочете швидше, то отам поверніть наліво і підете по Фролівській, так буде короткий шлях. — Кулон трохи йде з ними, показує де повернути. Коли повертається, Ілентина продовжує розмову.

— Як що він не хотів з нею бути, то ти тут ні при чому.

— Він сказав: «До тебе ходять всякі». І її покинув.

— У вас з першого разу нічого не вийшло?

— Все у нас вийшло! Я взяв пляшку вина, ковбаску, пішли до неї, вона тоді жила в гуртожитку.

— Ви не збиралися займатися сексом, а випили вина і так склалося?

— Чому не збиралися? Збиралися! Я сказав: «Пішли!» І ми пішли.

— Так вона сама хотіла, чому ти себе виниш?

— В неї була моральна травма, дитина народилася мертва, а чоловік її за це покинув. Вийшло, що я скористався травмою і ще їй травму добавив. Ніколи собі цього не пробачу.

— Ти зустрічався з нею?

— Ні. То був один раз і все. Тільки я забути і простити собі цього не можу. І ти уявляєш, коли я пізніше отримав квартиру, то якраз навпроти того гуртожитку. — Кулон знову п'є з пляшки і по запаху жінки зрозуміли, п'є вино. Випив, зітхнув і відійшов.

— Знаєш, Ілентина, як він відійшов перший раз, я не думала, що ще підійде.

— Я також, була переконана, що він піде, а розповідати не буде.

Кулон знову повертається до жінок, до розмови, і до пляшки. Зробив ковток, провів очима молоду жінку, звернув увагу на дерев'яну прикрасу на її шії.

— Я вам краще про останній сексуальний досвід розкажу. Зараз секс є спокійний, не потрібно берегтися, боятися, що вона завагітніє.

— Так це добре, ти можеш розслабитися, отримати задоволення.

— Добре, то добре, та тільки вже нічого не хочеться ні їй, ні мені.

— Повна гармонія в сексі!

— Та не має в тому ніякої гармонії, Ілентино! Кращі роки, коли хотілося, пройшли марно.

— Кулон, як що зараз до стосунків добавить трохи гостроти?

— Яка гострота? Ти колись пробувала заточити олівець, в якого поламаний грифель? Точиш, точиш, вже, ось-ось, ще трошки, доходиш до грифеля, торкнув, а він зламався. І так знову й знову.

— Не таку гостроту. Наприклад, у вас йде процес, а заходить хтось, може сусід, ти змушений зробити паузу.

— Яка пауза, Ілентина? Не можна робити паузу, бо все зламається, весь олівець! Впаде і все пропаде, і олівець розм'якне, розплавиться. Все! Нічого не буде!

— Дерево розплавиться?

— Так, Таленко, розплавиться! — Кулон згадує породу дерева, яке при нагріванні не горить, а плавиться, називає скульптора, який працював з цим матеріалом. Розмова переходить на роботу з деревом, потім на політику.

— Кулон, політика, то вже не про секс.

— Ілентина, вони нас так «трахають», що то якраз і є самий секс. Для сексу потрібно приймати настойку мушки.

— То таке зілля?

— Ні. То такі мухи, комахи, з них роблять настойку для потенції.

— П'ють настойку з тих комах? На що тільки чоловіки не йдуть, ради тої потенції.

Черговий раз Кулон йде геть і знову повертається.

— Коли в мене була любов, то дійсно був секс!

— Це була твоя майбутня дружина?

— Це не важливо. Перший раз ми були з нею під грушею. Ми удвох в ночі під грушею на схилах Дніпра, ото було гарно.

Кулона покликали, і він відійшов до своєї першої дружини. Таленка з Ілентиною так і не дізналися, що відбувалося під грушею на схилах Дніпра.

Реальність.

— Мовчун у мене над морем, два роки тому. Обіцяла, знайшла, маєш.

Читаю від Киці повідомлення. І тільки прочитавши втретє, розумію, Мовчун був там, біля моря з Кицею, два роки тому. Не зараз, а раніше, Киця на морі цього року сама. Фотографії знайомі, Мовчун прислав їх мені, Ілентині майже рік тому. Після свого дня народження Мовчун не виходив в інтернет, за цей час можна було б заїхати куди завгодно. На фото він над морем. Добре що я маю таке фото, це погамувало мою ревність.

— Дякую, Марго! Прекрасно! Це ти робила фото? Де Мовчун зараз? І ще ти обіцяла розповісти про скрипку.

— Розкажи щось про себе. Так правильніше.

— Марго, запитуй. А про скрипочку Мовчун просив тебе мені розповісти. Але ти не хочеш.

Я розумію, чому Киця раптом знайшла фото Мовчуна і прислала. Вона мабуть, прочитала в нього на «стіні» моє привітання. Тепер Киця хоче показати тій жінці, з якою Мовчун щось творить, і про що всі знають, своє право на нього, щоб знала та жінка — Мовчун належить Киці.

— То мій приятель, Баляс. Вчора мав день народження і зустрів однокласників. Жодна печінка, а ні психіка не витримає такого навантаження. Мовчун тепер має «грип». Може ще сьогодні появиться. Наразі шле нам своє шельмівське око, добре, що не павича. Як будуть фото з учорашнього дня, виставлю для огляду. Маю «зелену карту» на фото Баляса.

Пернатий похвалив написане Кицею, натякнув на її шляхетне походження. Може Киця й має шляхетне коріння, мені вона також натякала на свій знатний рід. Я почекала поки Киця кокетувала з Пернатим, потім написала.

— Марго, раз маєш дозвіл, так давай, вистав багато фотографій Мовчуна! Цікаво! Можеш навіть не обов'язково вчорашні.

— Ну, ну, знаю, що любиш Мовчуна, але, що за дуже, то не здорово. Він сам хай себе в кінці покаже. Одноденний «грип», то хіба, тобі той стан знайомий?

— Так буває, з кожним може статися. Потрібно підтримати чоловіка.

— Справжні друзі пізнаються в біді.

— Марго, цікаво, чим він лікується?

— Іване, ти мусиш побачити всі? — Це в розмову втручається Вода, вона пише відразу мені і Мовчуну.

— Де ти, Мовчуне? Поправляй своє здоров'я і повертайся до нас.

— Вода, Марго мені не показує ніяких фото, як я побачу всі?

Схоже, що я написала трохи не по темі, бо Вода радить мені краще подружитися з сьогоднішнім тлумачем. І поки ми в'ясяємо, як потрібно було написати, Киця зникає з інтернету.

— Напевно, Марго тобі не показує, щоб ти не побачив?

— Чому вона не хоче, щоб я побачив?

— Запитай у неї.

— Я запитую, та не отримую відповіді.

— Іван, я не знаю! Я хочу, щоб ти побачив, але попроси Марго. Вона вже напевно спить, то може завтра.

— Вода, Марго не хоче мені показати, бо дратується, а ще тому, що не може того зробити. То може зробити тільки Мовчун. Марго тільки хвалиться, що він їй дозволив, а сама не насмілюється.

— Іван, ризикуєш з Марго!

— Вона мабуть уже спить. Завтра мені всипле!

— Ти то написав, супер! Готуйся на завтра!

Настало «завтра», все було тихо і мирно. Киця була, на диво, спокійна. В інтернет вийшов Мовчун.

— Всіх вітаю! Я вже є після «грипу» і даю собі раду, вже подивився фінал волейболістів. Так що вже мені не найгірше. Марго згодилася, бо в мене дуже боліла голова, а вона переживала за мене. Іван, я випив неякісне, як би пив кошерну сливовицю 72% то і «грипу» би не було.

— Сливовиця, це добрий продукт, — запевняю я, з розумінням справи, а Вода радо приєднується до розмови.

— Мовчун! Добре, що ти уже є! Вчора на-переживалися за тебе немало, а Іван шукав відповідного «тлумача», щоб виразить свою турботу про твоє самопочуття. А сміху було з того тлумача.

— Я власне читав і мило мені, що турбуєтесь про мене.

На свою сторінку Мовчун вивішує фотографії. Зустріч відбувається в кафе. Він сидить на чолі стола. Все культурно і красиво. Прошу вислати мені ті фото по емейлу, висилає мені, Арію.

— То робив наш директор.

— Директор школи?

— Так.

— То всі ваші однокласники?

— Клас не був великий, всього 30 чоловік, в тому числі 6 жінок.

Три однокласники уже померли.

— В твоєму класі було так мало жінок?

— Тому, що це був технікум Енергетики.

— Твоя колишня дружина була з вами?

— Так.

Запитую, чи одружена, чи має другого чоловіка. Мовчун говорить, що не має і не думає про це. От так! А я була така мудра, таку переконливу версію написала про його подружнє життя, і те чому дружина пішла від нього. Все розписала, і абсолютно попала «пальцем в небо». Дуже була самовпевнена, тапер я більш обережна.

— Покажи її на фото.

— Перший план зліва.

Я не зразу розумію хто саме, перепитую. Мовчун пояснює. Нарешті бачу, красиву жінку.

— Побачив. На фото твоя колишня дружина не дивиться на тебе. Ображена до тепер?

— Іван, уже не ображена. Забрала мою куртку, бо забув в кафе, так спішив їхати.

— Мабуть був дуже «хороший», раз куртку забув.

— Так спішив.

— Мовчун, куди поспішав? додому?

— Так. Та кошерна сливовиця мене б «звалила». Повернувся о другій годині, а інші бавилися до ранку.

— Ти ще добре тримався.

— Я не спеціаліст до пиття, бракує тренування.

Ще якийсь час розвиваємо тему алкоголю, граємося словами.

Часом мені здається, що Івана Мовчун сприймає, як два в одному, Арій і Ілентина. Не знаю, може мені тільки так здається.

Віртуальність.

На карімаці в тіні скелі ВІН і ВОНА.

— Каву будеш?

Не почувши нічого у відповідь, ВОНА наливає з термоса каву в дві кружки, одну протягує йому.

Не сильний вітер гонить хвилі, чайки пильнують звіддала, чекають на поживу, вдалині гуляють одноноги. Мовчки п'ють каву, час від часу поглядають один на одного. До оголеного тіла місцями прилип пісок. Уже плавали в морі, лежали на піску під сонцем, тепер заховалися в тінь.

— А з вершковим морозивом було б смачніше.

— Чому не сказав раніше, взяли б з собою другий термос з морозивом. — Завмерла, не-донесла кухоль до вуст.

— Ми в віртуальності, можливо, що тут все можливо?

— Так, то так, але тут своя логіка і свої закони. Не можна без законів.

— В політиці можна.

— Політика, це не про секс!

— Ще й який секс!

Відставляє кухоль, відбирає в неї її недопиту каву і також відставляє, обнімає її, лягають поряд на карімаці.

— Як що політика, секс, то я такий не люблю, я не сприймаю насильства.

— Я радий чути це, а то вже боявся, що ти мене...

ВОНА не дає йому договорити. Сідає на карімаці, притискає йому плечі до землі.

— Я тебе, обов'язково! Можеш не боятися, знай, що це буде, як тільки ти захочеш! Але не зараз, я дам тобі трошки часу відпочити після «грипу».

Лягає поруч, горнеться, бере його руку в свою. Потім сміється і заривається обличчям йому в груди.

— Що таке?

— Нічого, просто мені добре. Дуже добре!

Гладить її плече, шию, скуповдив волосся.

— Любиш холодну каву? Без вершків і без морозива?

— І без цукру також. В термосі ще залишилася гаряча.

Сидять на карімаці, п'ють каву, слухають шум хвиль, дивляться як граються одноноги.

“Що буде потім? Хто його знає. Можливо ВІН не захоче бачити її в реальності. Можливо не захоче бачити його ВОНА. А зараз світить сонце, життя чудове. Може погадати на кавовій гущі, що буде далі? Далі буде продовження їхнього роману.” — подумав Голос за кадром.

Літературно-художнє видання

Валія Киян, Юра Лоцький

Правда про секс.
Ілентина

Підписано до друку 20.02.13. Формат 60×84/16
Друк офсетний. Гарнітура Minion. 10,13 умов. друк. арк.

Видавництво «Крок»
Свідоцтво ДК №3538 від 30.07.2009 р.
вул. Гайова, 56, м. Тернопіль, 46006
тел. +38 (0352) 24-84-36
info@krokbooks.com
www.KrokBooks.com